FRANCES LLOYD

Mireasa regăsită

W' # w

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de CORNELIA ALEXOI-SHILI

Capitolul 1

Cafeneaua, mică dar foarte confortabilă, situată la capătul străzii principale, devenise un adevărat refugiu pentru cei aflaţi în vacanţă, în această zi ploioasă de iulie.

Mulţi dintre ei intraseră acolo pentru o cafea sau două, însă ceruseră apoi si sandvişuri, zăbovind îndelung la mesele acoperite cu feţe de un alb imaculat.

Cei trei barmani făceau cu greu faţă cererilor, alergând fară nicio clipă de răgaz de la o un client la altul. Erau îmbrăcaţi în costume gri, ale căror revere erau brodate cu câte un pescăruş minuscul. Părul le era strâns în bentiţe, care fuseseră şi ele brodate cu pescăruşi. Pereţii erau, la rândul lor, decoraţi cu pescăruşi, şi pe fiecare masă trona câte un pescăruş în miniatură, alături de câte un bol plin cu apă, în care erau răsfirate câteva flori. împotriva acestei invenţii, Janet Cook, cea mai tânără dintre chelneriţe, o dezaproba întotdeauna cu străşnicie.

Pescăruşii n-aveau nimic în comun cu daliile sau cu crizantemele, care împodobeau de obicei mesele susţinuse ea întotdeauna.

Patru din cele cinci mese care căzuseră în sarcina sa erau deja ocupate, iar mesenii înghiţeau, grăbiţi, tot ceea ce le dusese ea mai înainte.

întorcându-se din nou lângă peretele de unde trebuia să observe dacă cineva mai avea nevoie de ea, Janet îşi mişcă încet degetele obosite, în pantofi.

Ar fi vrut să poată ieşi deja de aici, unde mirosul mâncărurilor şi al pielii încinse începea să-i facă rău.

Cele două ore de pauză, erau o adevărată minune pentru Janet, care iubea aerul proaspăt, mai mult decât orice altceva şi se simţea liberă şi revigorată afară, indiferent de vreme.

Una dintre colegele ei se opri încet lângă ea şi o trase uşor de braţ.

- Băiatul de acolo se va îmbolnăvi cu siguranţă spuse ea, făcând un semn discret spre una din mesele vecine. A mâncat, deja, cinci îngheţate de când a venit.

Janet se uită zâmbind spre locul indicat de Betty, cealaltă chelneriţă. într-adevăr, băiatul mânca îngheţata mare din faţa lui cu multă poftă şi cu ochii închişi, ca într-un adevărat extaz.

- Aş mânca şi eu o îngheţată acum, cu o plăcere la fel de mare, spuse Janet râzând încet.

- Da, dar pentru asta ar trebui să fii în vacanţă şi să ai vârsta lui, replică Betty, întorcându-se spre oglinda din spatele lor şi aranjându-şi cu grijă uniforma. Ce crezi că mi-a spus tipul care fusese la masa din colţ? continuă ea,

surâzând amuzată.

- Nu pot să ştiu exact, replică Janet zâmbind uşor ironic, dar pot să-mi închipui.

în acel moment, uşa de la intrare se deschise încet şi odată cu aerul
revigorant intră un tânăr înalt si foarte atractiv.

- Mmm ... făcu Betty. S-a-ntors. Uită-te puţin la el... Arată extraordinar de bine. Cred că e australian.

Bărbatul privi o clipă în jur, apoi se uită lung la Janet si se îndreptă spre una din mesele rămase libere.

- Cred că a pus ochii pe tine, comentă Betty, surâzând.

- Nu vorbi prostii, replică Janet, strâmbând uşor unul din colţurile gurii ei senzuale. A fost aici de câteva ori în ultimele zile si l-am servit eu, de asta se uita acum la mine.

- Hei, făcu Betty, băieţaşul meu vrea din nou o îngheţată. Mama lui chiar nu realizează ce rău îi face dacă-i permite să mănânce încă una?

Betty se îndreptă spre masa la care micul ei client o aştepta lingându-si pofticios buzele, iar Janet spre nou-venit.

Era pentru a cinea oară că tânărul se întorsese astăzi în cafenea, se gândi Janet, simţind în acelaşi timp un mare regret pentru el că îşi pierdea timpul închis aici.

Oprindu-se în faţa mesei, Janet aşteptă cu un zâmbet amabil.

Tânărul îşi ridică ochii spre ea şi o întrebă plictisit:

-Aşa e mereu timpul aici mereu?

- Nu, răspunse Janet surâzând. Din când în când e şi timp frumos.

- Cred că am avut ghinion. Am prins cea mai mizerabilă perioadă de aici. Mă gândesc la familiile care au venit în vacanţă cu copiii şi nu pot să-i ducă la plajă. Vreau ceea ce am luat şi până acum: sandvişuri şi cafea.

-Am înţeles, zâmbi Janet şi se îndepărtă.

în timp ce aştepta ca sandvişurile să fie pregătite, Janet îl analiză pe clientul ei prin oglinda de lângă ea. Pielea lui era încă foarte bronzată, în comparaţie cu a celorlalţi clienţi. Era foarte bine clădit, deşi nu chiar foarte înalt, iar ochii lui albaştri te înfiorau prin răceala pe care o degajau. Faţa sa pătrăţoasă exprima o voinţă de fier şi întreaga sa alură era a unui om foarte mulţumit de viaţa sa.

Janet se întoarse la masa lui cu cele comandate şi aranjă totul cu mâini pricepute.

Bărbatul îi mulţumi, lăsând deoparte ziarul pe care tocmai îl citea şi Janet începu să cureţe masa alăturată.

La ora două şi jumătate, Janet oftă adânc, uitându-se cu jind spre fereastră. La ora patru şi jumătate, era liberă!

Porni în jos pe străduţa îngustă şi se opri la marginea falezei, inspirând cu nesaţ aerul sărat. Când îşi atinse buzele cu limba, putu simţi deja sarea depusă. Strângându-şi umerii sub jachetă, începu să meargă încet de-a lungul falezei, oprindu-se din când în când să privească valurile înalte care se spărgeau cu zgomot de ţărm.

Atunci îl văzu stând pe marginea ţărmului, de unul singur, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, cu gluga canadienei de ploaie ridicată până deasupra urechilor şi cu o şapcă trasă pe ochi. Arăta deprimat şi singur, dar imediat ce îşi ridică privirile şi o recunoscu, faţa lui se lumină în întregime. îşi duse mâna la şapcă şi, schiţând un salut politicos, o întrebă cu amabilitate:

- Gata treaba pentru azi?

- Doar pentru două ore.

- Mergi acasă?

Nu am casă, îşi spuse Janet în gând. Nicăieri, în lumea asta, nu există un loc pe care să-l pot numi „acasă". Cămăruţa în care locuiesc, cu patul ei inconfortabil, cu ferestrele care se deschid doar doi centimetri, acoperite cu draperii uzate, nu poate fi numită „acasă".

- întotdeauna îmi place să mă plimb pe plajă, în aceste două ore, zâmbi ea. îmi place să simt aerul proaspăt de la marginea mării, după atât de multe ore petrecute în cafenea.

Bărbatul dădu uşor din cap, în sensul că înţelege.

- Dar locuieşti în această localitate?

- Da, de vreo optsprezece luni.

- Atunci, înseamnă că ştii aproape totul, despre aceste locuri. Poţi deci să-mi spui unde aş putea să mă duc pentru câteva ore, în afara cafenelei, a cinematografului sau a muzeului?

- Nu, nu sunt foarte multe posibilităţi pe o astfel de vreme, admise Janet, încreţindu-şi nasul din cauza picurilor de ploaie care îi căzură pe faţă. Dacă ar fi fost timp frumos, ar fi fost foarte multe locuri de vizitat.

- Am văzut, câte ceva, cât a mai fost timp frumos. Am fost la ruinele castelului, am studiat monumentele antice şi am stat la terasele renumite de aici. Acum, însă, mă întreb ce-aş mai putea face, pentru că mi s-a spus că vremea va fi la fel, până în august. Dacă e aşa, atunci e mai bine să mă întorc acasă.

- Acasă? întrebă ea cu curiozitate, sperând că va afla mai multe despre el.

- Ar fi trebuit să mă întorc acolo peste două săptămâni.

- Oh, răspunse ea, pe un ton neutru. De unde, mai exact, din Australia?

- Western New South Wales. Am o proprietate acolo, spuse el, realizând abia atunci cât de tare se înteţise ploaia. Ah, eşti complet udă, continuă el, privind-o cu atenţie.

- Nu face nimic, răspunse Janet, surâzând. Sunt obişnuită, spuse ea repede, mult mai interesată de a afla mai multe despre el decât de a se plimba, în acele momente, de-a lungul plajei. Nu avea în fiecare zi şansa de a vorbi cu cineva care locuia în Australia.

- Vrei să intrăm într-o cafenea?... Dacă nu eşti plictisită, deja, de o astfel de atmosferă, desigur. Atunci, dacă nu te deranjează ploaia, ne plimbăm puţin. E foarte plăcut să ai

cu cine să stai de vorbă.

Janet dădu uşor din cap, în sensul că era de acord, iar străinul o privi cu atenţie.

Cu toate că era destul de scundă, era foarte atractivă, iar părul blond-roşcat, se armoniza foarte bine cu ochii de aceeaşi culoare cu ai lui. Paloarea feţei ei era desigur din cauza faptului că stătea toată ziua închisă în cafenea, se gândi el, privind-o cu compasiune.

- Sunt de acord, spuse ea şi începură să se plimbe, foarte aproape unul de altul, în timp ce el îşi scoase din buzunar pipa, tutunul şi chibriturile.

Un timp, merseră în tăcere, după care el se opri pentru a-şi putea aprinde pipa, acoperind chibritul aprins cu cealaltă mână, pentru a feri flacăra de bătaia vântului.

După ce reuşi, în sfârşit, spuse cu satisfacţie:

-Aşa. Cred că trebuie să mă prezint singur, pentru că n-are cine s-o facă, aici. Mă numesc Neil Stonham şi locuiesc în Grange.

- Eu sunt Janet Cook, spuse ea şi-l privi cu atenţie şi curiozitate. Eşti rudă cu cei din familia Curran?

-Ah, îi cunoşti, deci.

- Nu-i cunosc personal, dar doamna Curran e destul de bine cunoscută în acest oraş.

- Da, e adevărat. E mătuşa mea. Nu le-am văzut, niciodată, până
acum, pe rudele mamei mele, aşa că am venit aici pentru o perioadă.

-Ai sosit de mult timp?

- Cu două luni în urmă.

- Cred că totul ţi-a părut foarte diferit aici, faţă de viaţa din ţara ta.

- Da, ai mare dreptate să spui asta.

După asta, tăcu. Părea că se pierduse în gândurile lui, aşa că Janet nu mai spuse nici ea nimic, deşi era foarte curioasă de a afla mai multe lucruri despre o ţară pe care, cu siguranţă, n-o va vedea niciodată.

- Cum arată locurile din care vii? întrebă Janet. Poate par prea insistentă, dar e prima dată când stau de vorbă cu un australian.

Bărbatul o privi, amuzat:

- Pot să-ţi spun că ai pierdut foarte mult. Vrei să ştii cum e casa în care locuiesc? zâmbi el, îngăduitor. Ei bine, e lângă mare, într-un loc foarte liniştit. Despre slujba mea n-are rost să-ţi spun nimic, pentru că e foarte plicticoasă. Australienii, în general, sunt crescători de oi, dar unii dintre ei se ocupă şi cu creşterea caprelor. Nu ştiu însă să-ţi spun foarte multe lucruri despre aceste îndeletniciri. Ce îmi poţi spune despre tine, acum? schimbă el brusc subiectul. Ai spus că ai o casă aici?

-Am spus că locuiesc aici. Stau în gazdă.

- Singură? o privi el cu interes.

-Da. Părinţii mei au murit într-un accident. Eu am fost singurul lor copil.

- Biata de tine, răspunse el, privind-o cu sinceră

compasiune.

- Sunt destul de bine, acum, replică Janet. Am prieteni aici şi Betty...

- Betty e fata care lucrează cu tine? Cea care le spune tuturor, dragă?

- Da, dar nu mi-ar plăcea să-mi spună toată lumea, dragă, explică ea. Prefer să mi se spună pe nume.

Bărbatul se opri şi se uită în jur.

- Ne întoarcem?

- Da, e timpul să-mi reiau lucrul. Mulţumesc pentru companie. Am petrecut două ore foarte interesante. Sper că vei avea un zbor plăcut la întoarcerea în Australia.

Rămas singur, Neil Stonham, îşi privi cu atenţie ceasul. Se uită apoi spre străduţa îngustă care cobora spre mare. Trebuia să se întoarcă acasă. Nu-i era de niciun folos să stea aici, să colinde străzile. Trebuia să plece cât mai repede de aici. Nu mai avea niciun chef s-o suporte pe mătuşa sa, cu veşnicele ei insinuări: ,,Vom avea musafiri, diseară, să te comporţi frumos cu ei. Au o fată de măritat." Asta era tot ce o preocupa în legătură cu el. Toţi invitaţii ei aveau o fată de măritat, iar pentru mătuşa lui fiecare dintre ele era o posibilă mireasă pentru el. Era, la urma urmelor, un burlac foarte râvnit. Avea o casă frumoasă, într-un loc extrem de plăcut şi era plin de bani.

Grange, proprietatea rudelor sale, era o casă mare, din piatră, nu departe de centrul oraşului şi Neil Stonham se îndreptă încet într-acolo, încetinind paşii tot mai mult, pe

măsură ce se apropia, ca un băieţel care ştia că va fi pedepsit imediat ce va ajunge acasă, pentru că a stat prea mult pe-afară.

După câteva minute, însă, grăbi din nou pasul. Nu era un băieţel şi nu-l va pedepsi nimeni. Era un bărbat în toată firea, de douăzeci şi opt de ani, propriul lui stăpân, se afla în Anglia doar pentru o vacanţă şi în următoarele două săptămâni nu-i va mai permite mătuşii sale şi nimănui altcuiva să-i spună ce are de făcut cu viaţa lui.

Odată ajuns pe scări, îşi îndreptă repede umerii, ceea ce-i dădu imediat o alură foarte impozantă, aşa cum îi stătea bine cuiva care avea o mare proprietate, chiar dacă aceasta se afla de partea cealaltă a oceanului. Până acum suportase totul nu pentru că era slab, ci pentru că nu dorise să-şi ofenseze rudele.

- Ah, iată-te, băiat neascultător ce eşti, îl întâmpină imediat vocea mătuşii sale, imediat ce îl văzu intrând în hol. Pe unde-ai umblat? Vroiam să merg la bibliotecă, dar, mă rog, nu mai are importanţă acum, pentru că Ben mi-a cumpărat o mulţime de reviste, aşa că voi avea ce să citesc până mâine. Unde spuneai că ai fost?

- Nu-mi mai amintesc, răspunse Neil, dezbrăcându-şi canadiana de ploaie.

- Mi-am făcut griji, pentru tine! Ar fi trebuit să mă anunţi, când ai ieşit. Oricum, sunt fericită că te-ai întors. Avem invitaţi, diseară. Domnul şi doamna Forsyth, împreună cu fiica lor. Susan e atât de drăguţă şi de

educată, mult deosebită de toate celelalte pe care le-ai cunoscut până acum.

- Da, celelalte aveau dinţi de iepure şi erau sâsâite, nu-i aşa? spuse el ironic.

- Ah, nu eşti deloc amabil să-mi răspunzi astfel, protestă mătuşa sa, uitând că făcuse chiar ea remarce de acelaşi gen cu privire la câteva dintre fetele pe care i le prezentase. Eşti sigur că te simţi bine? Eşti ud tot.îşi aduc nişte şosete uscate. Vino sus, dragule.

- Pot să-mi caut şi singur şosete de schimb, dacă am nevoie, mătuşă, spuse Neil, simţind că îşi iese din sărite.

Rămăsese, astfel, extrem de prost dispus, întreaga seară.

Doamna Forsyth, o femeie îngrozitor de slabă, cu nişte ochi imenşi, căprui, care îi aminteau foarte mult de una din vacile sale din Australia, nu părea să se sinchisească prea mult de faptul că fiica sa se retrăsese cu brunetul bărbat de peste mări, creând ea însăşi, de fapt, cadrul propice.

Vexate însă de povestirile spuse de Neil despre modul cum vine pe lume un miel, doamnele dădură mai întâi semne că se simt stingherite, după care mătuşa lui începu să încerce cu disperare să-l oprească. Cum Neil îşi continuă relatările cu tot mai mult entuziasm, musafirii declarară că e timpul să plece.

După ce îi conduse, exprimându-şi mii de regrete, mătuşa Phoebe se întoarse în sufragerie cu o falcă-n cer şi una-n pământ.

- Neil, cum ai putut să faci o astfel de descriere în prezenţa unei domnişoare?

- O astfel de descriere? Nu înţeleg. Ce anume n-a fost în regulă, mătuşă Phoebe?

- Ştii foarte bine la ce mă refer! Să fii atât de crud în prezenţa prietenilor mei şi a fiicei lor atât de inocentă, care nu ştie nimic despre animale.

- Dar m-a întrebat despre oi şi despre modul lor de viaţă. Am văzut că atât ea cât şi părinţii ei erau foarte interesaţi ca fiica lor să se căsătorească cu mine, aşa că m-am simţit obligat să le expun câteva din problemele vieţii la fermă. Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă aş fi continuat şi eu s-o ţin în ignoranţă pe biata făptură.

- Dar depre lucrurile astea se vorbeşte abia după un timp. în plus, nu e un subiect pe care să-l abordezi la cină. Am încercat să-ţi fac cât mai plăcută şederea aici, am colindat cu tine toată ţara, pentru a-ţi arăta lucruri pe care ştiu că mama ta ar fi vrut să le vezi, am depus tot efortul posibil să-ţi petreci cât mai bine timpul. Rezultatul?. Mi-ai insultat musafirii. Benjamin, îi spuse ea soţului ei, ce părere ai despre cele întâmplate?

- Despre ce, draga mea? replică el. Mie mi s-a părut că cele relatate de Neil erau deosebit de interesante.

- Ah, tu n-ai avut niciodată, prea multă minte!... Vreau să-ţi spun că sunt extrem de dezamăgită, Neil. Nu voi putea să-ţi găsesc niciodată o mireasă, dacă vei continua să vorbeşti la cină numai despre oi şi despre modul lor de

viaţă. E o mare dezamăgire pentru mine!... Am fost atât de fericită să-ţi pot prezenta o fată drăguţă şi educată!....

- Foarte bine, mătuşă, răspunse el cu o voce vibrantă, dacă doreşti atât de mult să mă vezi însurat înainte de a pleca, atunci voi ieşi acum afară şi-i voi cere primei fete pe care o voi întâlni să se mărite cu mine şi să plecăm împreună în Australia, peste două săptămâni. Atunci, probabil, te vei linişti în sfârşit şi vei înceta să-mi mai vâri pe gât fetele prietenilor tăi.

După nici trei minute de când trânti uşa din faţă cu toată puterea, cei doi soţi, rămaşi singuri în sufragerie, începură să se uite lung unul la celălalt. Apoi, un zâmbet subţire şi surprinzător pentru acele momente, se întinse pe faţa unchiului Benjamin, după care-şi lovi genunchii cu palmele:

- Si chiar o va face, aşa cum a făcut-o şi George!

Capitolul 2

Când, în sfârşit, programul ei de lucru se termină, Janet ieşi în aerul de afară cu o bucurie nespusă, mai ales că ploaia încetase, iar mirosul proaspăt ce venea dinspre mare se simţea acum cu şi mai multă putere ca în orele după-amiezii.

Imediat ce se angajă pe străduţa din faţa cafenelei, simţi un impuls puternic de a se întoarce acasă pe jos. Nu era foarte aproape, dar în afara patului rece şi incomod, n-o mai aştepta nimeni şi nimic, aşa încât chiar n-avea de ce să se grăbească, îşi spuse ea.

Cum mergea aşa, agale, gândurile îi zburară la Betty, care era atât de bună şi de generoasă cu ea. După asta, se gândi la bărbatul cu faţa ciocolatie, alături de care se plimbase astăzi pe plajă şi zâmbi uşor sarcastic, imaginându-şi-l acum împreună cu unchiul şi cu mătuşa lui, moţăind într-un fotoliu din sufragerie.

în momentul acela, cineva se apropie de ea în fugă, cu canadiana deschisă, fluturându-i ca nişte aripi. Janet se uită în jur. Nu era nimeni altcineva în apropiere şi inima începu să-i bată cu putere, când
bărbatul se apropie şi o opri brusc, strigând-o.

- Domnişoară Cook!...

Janet se relaxă imediat, recunoscându-l pe străinul cu care se plimbase în după-amiaza aceea.

-Ah, tu erai!... Ce s-a întâmplat? Pari foarte agitat.

- Nu s-a întâmplat nimic rău, o asigură el imediat. Am

putea sta undeva, de vorbă?

Janet îi aruncă o privire înfricoşată.

- Nu te îngrijora, aşa, continuă el. Ne vom plimba undeva unde e mai multă lumină şi mai sunt şi alţii prin jur, dacă asta te linişteşte. Dar aş prefera să stăm undeva unde nu putem fi deranjaţi.

Janet surâse, uşor amuzată: ce întâmplare!... Se gândise la el şi în minutele imediat următoare îi apăruse în faţă. Fără să spună niciun cuvânt, îşi continuă drumul, iar el o urmă.

- S-a oprit ploaia, comentă el, ca şi cum ar fi fost dificil ca ea să fi observat asta până atunci.

- Da, răspunse Janet, simplu.

-Afurisitul ăsta de vânt, însă, nu vrea să se oprească.

- E plăcut. Astfel, se simte mult mai bine aerul proaspăt dinspre mare, replică ea.

Bărbatul îşi umflă nările, trăgând cu putere aer în piept. Ajunseră pe o stradă luminată şi Janet îi putu vedea mai bine faţa. Era îngrozitor de crispat. Plictiseală? Nervozitate? Ar fi vrut foarte mult să ştie.

- Eşti în drum spre casă? o întrebă el, brusc.

- Da, am terminat serviciul pentru azi, mulţumesc Cerului, răspunse ea repede, sperând că el nu-şi va da seama că preferase să meargă pe jos, pentru că nu se grăbea să ajungă acasă.

El însă, după ce-i aruncă o privire preocupată, nu-i mai vorbi până în momentul în care ajunseră lângă un zid,

unde puteau fi apăraţi de vântul puternic.

Janet îl privi întrebătoare, în timp ce el îi făcu semn să se aşeze pe banca de lângă ei.

- Da, spuse ea, repede.

-Ah, îmi pare rău, dar, vezi.

îi aruncă din nou o privire rapidă, în timp ce Janet se uită lung spre perechile îmbrăţişate, oprite ceva mai încolo, sub ochii cercetători ai poliţistului care se plimba în sus şi-n jos.

-Aş vrea să te întreb ceva, începu el. Mi-ai spus azi că ţi-ai pierdut părinţii şi că locuieşti într-o singură cameră. Asta înseamnă că eşti foarte singură, cred. Sau. eşti logodită?

- Nu.

- N-ai nicio legătură? înţelegi la ce mă refer.

- Cred că înţeleg, răspunse ea foarte rar, îndreptându-şi repede spatele, care deveni îngrozitor de rigid. Nu, n-am nicio legătură.

-Am văzut, de asemenea, că ai fost foarte interesată să ştii cât mai multe lucruri despre Australia, când am vorbit azi, în orele tale libere.

- Da, răspunse ea, privindu-l în ochi.

-Atunci, spuse el, trăgând cu putere aer în piept. Ti-ar plăcea să trăieşti acolo? Vreau să spun. Ai vrea să plecăm acolo împreună, peste două săptămâni?

Indignată, Janet se ridică imediat în picioare:

- Domnule Stonham.

-Ah, nu privi totul ca pe o nebunie, exclamă el. Ascultă-mă, te rog, şi lasă-mă să termin ce am de spus. M-am gândit să-ţi fac o propunere.
Vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Ce. ce ai spus? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

- Stai jos, comandă el şi ea se supuse, imediat. Socul în care o aduseseră cele câteva cuvinte îi luă brusc parcă toată forţa din picioare.

Poliţistul se apropie imediat, dar trecu doar pe lângă ei, cu foarte multă prestanţă, aruncându-le o privire cercetătoare.

- Sunt foarte serios, în privinţa asta, continuă el.

- Mă tem că nu pot să înţeleg, răspunse Janet. M-ai întâlnit doar cu cinci zile în urmă.

Nu ştiau nimic unul despre altul. în afara celor câteva vorbe schimbate la cafenea şi a celor de astăzi, nu mai avuseseră niciun fel de tangenţă.

- Nu, chiar nu înţeleg nimic, reluă ea, cu fermitate. Mi se pare o nebunie.

- Ti-am vorbit azi despre proprietatea mea. Locuiesc cu fratele meu mai mic, dar casa este foarte mare, aşa încât nu va fi nicio problemă dacă vom locui acolo împreună. Niciunul dintre noi nu ne pricepem la gospodărie şi lucrurile s-au deteriorat, de la moartea mamei mele, dar împreună vom putea să facem în aşa fel încât să readucem totul la nivelul la care a fost. Am simţit în vocea ta ceva foarte dureros când mi-ai spus că n-ai o casă în momentul

de faţă. Eu îţi pot oferi un cămin şi siguranţă.

Astfel, Neil puse degetul exact pe rana din sufletul Janetei. îşi dorise întotdeauna o casă frumoasă, dar până acum nu reuşise s-o aibă. Părinţii ei preferaseră să se mute întotdeauna, de colo-colo. Tatăl ei îşi căuta mereu alte slujbe, în speranţa că într-o zi vor reuşi s-o ducă mai bine, iar ea şi mama ei îl urmaseră peste tot, susţinându-l. Se iubeau foarte mult, dar Janet cunoscuse doar apartamente în care locuiau întotdeauna cu alte persoane. Avuseseră o viaţă spartană, cu veşnica grijă a zilei de mâine, astfel încât, încă din anii adolescenţei, Janet începuse să tânjească după o casă care să fie a ei. Trăind o viaţă nomadă, nu reuşise să închege nici măcar o prietenie adevărată, ceea ce o făcuse să se simtă, adeseori, foarte singură. După tragicul accident al părinţilor, rămăsese în camera în care locuiseră împreună, înainte ca ei să se prăpădească. Şi acum, dintr-o dată, venea acest bărbat, cu propunerea lui.

- Dar de ce eu? întrebă ea, destul de patetic.

Neil o privi lung, ţinându-şi mâinile pe genunchi.

- Cred că mi-a părut foarte rău pentru tine că ai o astfel de viaţă, murmură el.

- Nu cred că pot accepta, răspunse Janet, foarte categoric. Nu ne cunoaştem destul de bine pentru a începe.

- Asta n-are importanţă, în situaţia noastră. Dacă cineva ţi-ar fi oferit o slujbă de femeie în casă sau de doică

în Burnettia, ai fi acceptat mai uşor? Nici în acest caz n-ai fi ştiut foarte multe despre familia în casa căreia ţi s-a propus să fii angajată.

- Da, cred că da, răspunse ea, foarte încet.

- Doar pentru că ţi-am oferit numele meu, nu poţi accepta?

-A fi angajată într-o casă şi a fi soţie sunt două lucruri total diferite, replică Janet.

-Alte femei n-ar fi spus asta. Vezi, sunt o serie întreagă de avantaje, pentru tine, pe care încă n-am apucat să ţi le expun: în primul rând, vei vedea locuri noi şi vei avea o casă. Oare nu ţi se va părea foarte diferit de ceea ce vezi aici, spuse el, arătând cu mâna în jur, pentru că eu stau la patruzeci de mile de oraş. Sunt sigur, însă, că vei începe s-o iubeşti cu timpul şi, în plus, nu te vei mai simţi singură. Sunt multe lucruri de făcut acolo, iar australienii sunt un popor foarte prietenos. Vei avea bani destui, ca să nu-ţi mai faci probleme în sensul ăsta şi vei avea toată libertatea pe care ţi-o vei dori.

- Si ce trebuie să dau în schimb? răspunse Janet pe un ton destul de ironic.

- Doar să ai grijă de mine şi de fratele meu mai mic.

- Nimic altceva? îl privi ea drept în ochi.

- Nimic altceva, răspunse el foarte hotărât şi Janet nu putu să nu-l creadă.

Janet se ridică şi începu să-şi reia încet drumul, gânditoare. Acum, că primul şoc trecuse, ideea i se părea

foarte atractivă. Nu căsătoria cu el, ci călătoria în Australia şi posibilitatea de a avea o casă acolo. Un nou început, într-o lume nouă. Nu se putea însă căsători cu acest bărbat, care îi era complet străin.

- Nu mă pot angaja la o schimbare atât de radicală pentru tine, dacă nu suntem căsătoriţi, continuă Neil.

- Da, înţeleg, spuse ea, aproape şoptit. Trebuie să mă gândesc mai bine la toate astea. Nu ştiu nimic despre tine.

- Sunt sigur că mătuşa mea îţi va putea spune mai multe despre mine. Trebuie însă să te hotărăşti repede, pentru că sunt foarte multe lucruri de făcut în vederea plecării, iar timpul pe care-l avem la dispoziţie e destul de scurt. Paşaportul, rezervarea biletelor de avion, nunta.

Ce ciudat sunau aceste lucruri chiar în propriile sale urechi, se gândi el. Cu doar câteva ore înainte, o căsătorie părea atât de
improbabilă în viaţa lui actuală, ca o călătorie pe Jupiter.

-Trebuie să-ţi faci nişte vaccinuri, să-ţi cumperi haine, deşi putem să facem toate astea şi când ajungem la Sydney, continuă el. Putem sta câteva zile acolo, înainte de a ne duce acasă.

Janet medită cu seriozitate la toate cele spuse de el. Nu era atât de proastă, încât să nu se gândească şi la dezavantajele legate de propunerea lui. Tatăl ei era întotdeauna foarte entuziasmat înainte de a schimba un loc, iar când ajungeau acolo erau cu toţii destul de dezamăgiţi de ceea ce găseau, în comparaţie cu ideea pe

care şi-o făcuseră despre locul cu pricina.

Neil se întoarse spre ea şi nu putu spune că era tocmai mulţumit de ceea ce văzu pe faţa ei de păpuşă.

-Ti-am expus cu toată sinceritatea totul, explică el. Cred că e un şoc pentru tine propunerea mea, dar aş fi foarte fericit dacă ai spune ,,da". Te las să te gândeşti până mâine dimineaţă. Ştii că e aproape miezul nopţii? spuse el zâmbind.

Străzile deveniseră, într-adevăr pustii, iar luminile caselor se stingeau, pe rând, tot mai des. Janet grăbi pasul. Gazda se va uita cu siguranţă lung la ea, că se întorcea atât de târziu, dacă va fi atât de nenorocoasă s-o întâlnească în momentul când va intra în casă. Dacă se va căsători cu acest bărbat, va scăpa şi de mirosul de varză care umplea toată casa dimineaţa, alături de izul de cafea. Ura mirosul de varză, mai mult decât orice altceva.

Neil îşi potrivi paşii după ai ei şi continuară să meargă, umăr la umăr, în tăcere.

Janet era complet uluită, încă. Această propunere ciudată de căsătorie parcă nu o implica pe ea. Era ca şi cum ar fi auzit o piesă de
teatru la radio sau ar fi văzut o scenetă la televizor.

Desigur, era puţin probabil ca el să fi încercat s-o atragă într-o cursă. Nu putea fi căsătorit, dacă îi propusese ei acest lucru, iar mătuşa şi unchiul său îi puteau dezvălui mai multe despre intenţiile sale de viitor. Deşi ideea era atât de fantastică, avea şi avantaje.

Janet îi privi profilul puternic.

Ce fel de om era? Se va purta frumos cu ea, după ce va fi străbătut, alături de el, jumătate din lume?

Oh, era o proastă dacă dădea importanţă tuturor acestor lucruri.

-Ai un număr de telefon, acolo unde locuieşti? întrebă brusc Neil.

Janet încuviinţă.

-Ai putea să mi-l dai? continuă el. Te voi suna mâine dimineaţă la opt. Nu mai târziu.

Se opriră apoi într-un loc mai luminat şi Neil scoase din buzunarul pantalonilor o agendă mică, în care îşi notă cu mare grijă, numărul. îşi continuară drumul, până când, în sfârşit, Janet deschise poarta unei case vechi şi destul de dărăpănate.

- Nu-mi pot imagina cum poate cineva să trăiască într-un loc cum e ăsta, spuse Neil, extrem de mirat. E cineva care mişună pe-acolo, continuă Neil, uitându-se lung spre intrare.

- Mai bine plec, acum, spuse Janet, ştiind cât de urâcioasă putea fi uneori gazda ei.

- Vei spune, da, nu-i aşa? o întrebă el grăbit. Te voi suna, cum ţi-am spus şi, te rog, nu mă dezamăgi.

- Mă voi gândi, aşa după cum ţi-am promis. Dar trebuie să admiţi că a fost cea mai ciudată cerere în căsătorie pe care ar fi putut cineva s-o facă.

Perdelele unei ferestre se dădură într-o parte cu

violenţă şi Janet intră grăbită în curte.

- Noapte bună, domnule Stonham, spuse ea cu răceală.

- Neil. Trebuie să te obişnuieşti să-mi spui aşa.

Fata zâmbi şi el o petrecu cu privirea până dispăru în întunericul holului, după care se întoarse şi plecă îngândurat spre Grange.

îmbrăcată într-o rochie gri, lălâie, dar care nu-i ascundea totuşi corpolenţa, şi cu părul în dezordine, stăpâna casei o aştepta pe Janet în capătul scărilor ce duceau la etaj.

- Aveai de gând să stai acolo, în întuneric, toată noaptea, nu-i aşa? se răţoi ea. Le-am spus şi celorlalte fete că nu sunt de acord cu o astfel de atitudine, pentru că eu sunt o femeie respectabilă. Să te întorci la o oră atât de târzie, însoţită de un bărbat. Nu mă aşteptam din partea ta, domnişoară Cook, să te comporţi atât de îndoielnic.

Faţa tinerei se făcu albă ca varul şi când începu să vorbească, ceea ce spuse o şocă atât pe gazda ei, cât şi pe ea însăşi:

- E în regulă, doamnă Patrick. întâmplător, domnul acesta e logodnicul meu şi ne vom căsători în foarte scurt timp. Când se va întoarce în Australia, peste câteva zile, voi pleca împreună cu el.

- Cum? Da' de unde a mai apărut şi logodnicul ăsta?. Nu mi-ai vorbit niciodată de el. Cine e?

- Domnul Neil Stonham, nepotul domnului şi doamnei Curran, de la Grange.

Doamna Patrick amuţise, dându-se la o parte fără un cuvânt, în momentul în care Janet o rugă s-o lase să treacă şi rămase multă vreme în capătul scărilor, minute bune după ce fata închise uşa camerei ei, încet şi gânditoare.

Ajunsă în încăperea care fusese casa ei atât de multe luni, Janet îşi duse mâinile la frunte, în timp ce lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji. Viaţa decisese totul în locul ei. Dacă doamna Patrick n-ar fi aşteptat-o în capătul scărilor cu insinuările ei oribile, probabil nu ar fi spus niciodată da. Acum, era însă prea târziu. Pomenise numele Neil Stonham, aşa că doamna Patrick va răspândi cu siguranţă vestea peste tot.

Ah, de ce nu avea, în aceste momente, un umăr pe care să plângă? se întrebă Janet şi lacrimile îi izbucniră cu şi mai multă putere.

Trecu foarte multă vreme până când tânăra reuşi să adoarmă. Un timp se gândi că nu va putea accepta, totuşi, să intre în acest joc. în clipa următoare, însă, simţi că era tot ce-şi dorea. După asta, însă, adormi. Un somn adânc, fără vise.

Era deja ora şapte şi jumătate, când uşa camerei ei se deschise încet şi doamna Patrick îi spuse cu multă amabilitate:

- Domnişoară Cook! Te-ai trezit? întrebă ea, cu o voce caldă, pe care n-o mai folosise niciodată, înainte, în relaţia cu ea. Domnul Stonham aşteaptă la telefon. Vrea să vorbească cu tine. Părea foarte impacientat.

Domnul Stonham? îşi roti Janet ochii, încercând să-şi amintească cine era persoana cu acest nume.

Domnul Stonham? se chinui ea să-şi dea seama cine putea fi. Era pe punctul să spună că nu cunoştea pe nimeni cu acest nume, când, în sfârşit, îşi aminti.

Probabil s-a răzgândit, îşi spuse ea, punându-şi halatul şi papucii de casă.

De ce se simţea atât de plictisită? se întrebă ea, în drum spre telefon. Pentru că o ceruse de nevastă şi-i oferea numele lui şi siguranţă? Ar fi vrut să-şi poată răspunde la aceste întrebări, dar nu avusese destul timp de gândire.

Doamna Patrick se oprise în hol şi aştepta, curioasă să audă conversaţia.

-Alo, spuse Janet cu vocea tremurând.

- Bună dimineaţa, Janet. Sper că nu te-am trezit. Ştiu că te-am sunat puţin mai devreme decât ţi-am spus, dar pur şi simplu n-am mai putut aştepta. Vreau să ştiu ce ai hotărât, spuse el, dar motivul real era, de fapt, că vroia să vorbească despre acest subiect înainte de a coborî mătuşa sa şi de a-l întreba de ce întârziase atât de mult ieri noapte. în mod sigur, îl auzise intrând.

- Da, m-am gândit, răspunse Janet, ezitând.

- Şi răspunsul este. ?

Janet ezită din nou. Se uită o clipă spre doamna Patrick, care o privea cu ochii cât cepele, apoi spre linoleumul deteriorat şi îmbâcsit, spre pereţii igrasioşi de

lângă telefon. Degetele ei strânseră receptorul până se albiră, apoi spuse cu o voce pe care nu şi-o recunoscu nici măcar ea însăşi:

- Da.

Un cuvânt care îi va schimba toată viaţa, se gândi ea şi care o va purta spre locuri total necunoscute.

Conform promisiunii pe care i-o făcuse la telefon, Neil intră în cafenea la ora la care obişnuise să vină acolo, în fiecare dimineaţă, de când se afla în Anglia.

Apariţia lui o făcu pe Betty să murmure de surpriză.

- Sunt sigură că e îndrăgostit de tine, dragă, spuse ea cu un zâmbet
poznaş.

Obrajii palizi ai Janetei se îmbujorară imediat, când îl văzu venind ţintă spre ea.

Părea foarte mulţumit de sine însăşi.

Janet n-avea cum să bănuiască faptul că în urechile lui mai persista încă plânsul isteric al mătuşii sale, provocat de şocul pe care i-l provocase vestea lui. Era însă mult mai bine să fii stăpân pe situaţie în momentul schimbărilor, se gândi el.

în aceeaşi dispoziţie optimistă şi eficientă, Neil ceru s-o vadă pe patroana cafenelei şi-i explică în termenii cei mai manieraţi cu putinţă că o va lua de acolo pe Janet, pentru că se vor căsători şi vor pleca din această ţară şi spera că toţi îi vor ura mult noroc pentru noua ei viaţă.

Urmară o serie întreagă de exclamaţii de surpriză şi de

amuzament, datorate faptului că nimeni nu s-ar fi aşteptat ca tocmai Janet, cea mai liniştită dintre toate fetele de acolo, să inspire o dragoste atât de fulgerătoare.

Acesta a fost începutul celor mai ocupate două săptămâni din viaţa
sa.

Neil o purtă prin tot oraşul pentru a vedea ce fel de inel i-ar plăcea pentru logodna lor, căutând în acelaşi timp, încă de pe acum, şi verighetele. Uimit de alegerea modestă pe care o făcuse, Neil îi spuse, ridicând din sprâncene:

-Ai ales un inel cu o piatră mult prea mică.

-Nu e nimic altceva potrivit pentru degetele mele, spuse ea şi Neil, observând pentru prima oară ce mâini mici avea, fu de acord.

- Ei bine, adăugă el după aceea, asta nu înseamnă că trebuie să facem rabat de la calitate.

Alesese, astfel, un inel deosebit de frumos, al cărui preţ o făcu însă să clipească repede din ochi.

Avuseseră de făcut o serie întreagă de documente, în vederea paşaportului.

Cumpăraseră o sumedenie de haine, pentru că Janet trebuia să recunoască, nu avea nimic potrivit pentru o călătorie, mai ales pentru o călătorie la asemenea distanţă.

Neil fusese tot timpul foarte generos. Singurul lucru pe care i-l refuzase, pentru moment, fu o vizită la Grange.

-Te vei întâlni cu mătuşa şi cu unchiul meu marţea viitoare, spuse el, când Janet îl întrebă dacă nu considera

că era nepoliticos din partea ei să nu-i viziteze rudele.

După această replică, Janet nu mai insistă, iar Neil schimbă subiectul.

Pentru tânăra englezoaică, tot ce trăia, părea absolut ireal.

încă nu-i venea să creadă că peste numai cinci zile se va căsători, urmând să părăsească după aceea foarte curând Anglia şi tot ce ţinea de viaţa ei de aici.

Unchiul Benjamin şi mătuşa Phoebe o salutară cu multă căldură, când îi întâlni în uşa bisericii pe care Neil o alesese pentru ceremonia de nuntă.

Ochii mătuşii lui Neil o analizară pe Janet în cele mai mici detalii, după care sclipiră surâzători. S-ar fi putut şi mai rău. Ceea ce o preocupă însă şi mai mult fu întrebarea cu privire la modul în care se va adapta o fată atât de mignonă şi de plăpândă la viaţa barbară care o aştepta alături de Neil, printre toate oile, vacile, caprele şi caii ăia, la trei sute de mile de Sydney. Continuă însă să fie foarte caldă cu ea, iar mai târziu, în timpul dineului pe care Neil îl dădu după ceremonia religioasă, la care fu invitată şi Betty, plus încă alte câteva persoane, mătuşa Phobe deveni chiar periculoasă, prin dulcegăriile ei.

Neil, care o cunoştea doar de două luni, nu se impacientă foarte tare. Unchiul Benjamin, însă, care o cunoştea de o viaţă-ntreagă, ştiu dinainte ce va urma şi se simţi mizerabil, în momentul în care balonul explodă, fără ca el să reuşească să facă ceva pentru a opri dezastrul.

Phoehe a sa nu putu să lase să-i scape ocazia de a spune tot ce gândea în legătură cu această căsătorie, făcută cu atâta grabă.

în timpul discursului soţiei sale, unchiul lui Neil, care o simpatiza în mod evident pe Janet, îi aruncă acesteia o serie întreagă de priviri prin care îşi exprima regretul pentru atitudinea jumătăţii sale.

- Stii de ce s-a căsătorit cu tine? întrebă mătuşa Phoebe, privind-o pe Janet cu ochi aprinşi. Sper că nu-ţi închipui că a făcut-o din cine ştie ce sentimente de dragoste fulgerătoare faţă de tine. A făcut-o pentru că s-a certat cu mine. După asta, a ieşit din casă ca vântul, spunându-mi că se va căsători cu prima fată care îi va ieşi în cale. S-a întâmplat să fii tu aceea.

Capitolul 3

Janet era extrem de tensionată când ajunseră, în sfârşit, la Londra. Nu atât din cauza călătoriei lungi care o aştepta, cât mai ales din pricina răcelii care se instală între ea şi Neil. Mătuşa Phoebe reuşise să distrugă toată armonia care se instalase între ei în ultimele două săptămâni.

în momentul în care trenul în care se urcară în grabă din gara York părăsi staţia, Janet se întoarse spre proaspătul ei soţ şi-l întrebă pe un ton glacial:

-A spus adevărul, mătuşa ta?

-Mă tem că da, răspunse el, pe acelaşi ton.

-Te enervezi foarte des, atât de tare?

-Nu.

Janet aşteptă ca el să pună valizele în plasa de bagaje, după care continuă:

-Atunci, cum rămâne?

Neil îşi roti ochii în jur, evitând s-o privească.

- Cum, cum rămâne? Suntem căsătoriţi şi vom lua la noapte
avionul spre Australia. Asta-i tot.

După acest schimb rece de replici, îşi continuară călătoria în tăcere, timp în care Janet se strânse în colţul de lângă fereastră, urmărind fără să vadă satele prin care treceau, încercând din răsputeri să-şi oprească lacrimile.

Aşadar, îi propuse să se căsătorească cu el doar pentru că se enervase pe mătuşa sa, nu pentru că ar fi avut

pentru ea vreun sentiment de afecţiune, sau măcar de prietenie.

Roţile trenului păreau să îngâne, împreună cu sufletul ei: enervare, enervare, enervare-enervare, până când Janet simţi că-i vine să urle.

Cum se întâmplase ca din milioanele de fete din Londra, tocmai ea să-i iasă în cale, în acea seară?

Nu mai avea rost să se gândească la toate acestea acum. într-un fel, reacţionaseră în acelaşi mod, aşa că n-avea de ce să-l blameze. El îi făcuse propunerea de căsătorie pentru că se enervase pe mătuşa sa, iar ea acceptase pentru că o iritaseră insinuările proprietăresei sale.

Acum, erau căsătoriţi. Era doamna Stonham şi trebuia să rămână lângă el, pentru simplul motiv că nu avea alternativă. îşi lăsase viaţa în mâinile acestui om. Trebuia să meargă cu el.

Neil continuă să stea cu privirile aţintite înainte, fără să spună nimic.

Nu vorbiră nici după ce coborâră din tren, nici în drumul spre aeroport, nici în timp ce aşteptau să se îmbarce.

Doar în momentul în care fusese anunţat avionul care trebuia să-i poarte spre Australia, Neil spuse cu un sentiment de mulţumire pe faţă:

-E al nostru, să mergem.

Janet nu auzise primul anunţ, dar imediat urmă altul, la

care fu deosebit de atentă.

- Singapore, Djakarta, Perth şi Sydney, spuse foarte clar vocea de la microfon.

Se îndreptară apoi spre avion şi ocupară scaunele indicate pe bilet. în momentul în care avionul se înălţă, iar în faţa ei nu se mai vedea nimic altceva pe fereastra îngustă, în afara constelaţiei care-i păru uimitor de aproape, Janet îşi ridică ochii speriaţi spre Neil.

Acesta îi zâmbi imediat, primul zâmbet care-i apăru pe buze, de la cuvintele mătuşii lui.

- Va fi bine. Nu ţi se va întâmpla nimic.

Aşa crede el, se gândi fata, apropiindu-se mai mult de fereastră şi privind cu curiozitate, totul din jurul ei. Toţi ceilalţi pasageri stăteau aşezaţi cu nonşalanţă în scaunele lor, aşa că Janet îşi propuse să-şi imagineze că era într-un autobuz.

Stewardesa, însă, observă imediat expresia ei panicată şi se apropie zâmbind cu amabilitate:

- E primul dumneavoastră zbor?

Janet încuviinţă, stingherită.

- Sunt siguă că vă veţi simţi foarte bine. E un zbor foarte frumos, continuă ea, veţi vedea multe locuri frumoase. După asta, stewardesa se îndepărtă zâmbind.

Janet încercă să suporte totul cu o atitudine cât mai normală cu putinţă, deşi gândul că zbura spre noua ei casă, o făcea să fie cuprinsă de disperare.

Neil se mişcă puţin în scaunul lui şi o atinse cu umărul.

în acel moment, Janet se simţi atât de singură, încât se bucură până şi de
această atingere accidentală.

- Oh, abia aştept să ajungem, oftă el.

- Se pare că nu eşti prea bucuros de voiajul tău în Anglia, spuse ea.

- Ah, nu e adevărat. Mi-a plăcut, Anglia. E o ţară frumoasă, recunosc, acolo e istorie la fiecare pas, dar vreau să mă întorc acasă!... în mai puţin de două zile şi jumătate, voi fi din nou în căminul meu.

- Două zile şi jumătate, răspunse Janet, nu e posibil.

-Depinde foarte mult şi de căpitanul Cook, dacă va fi aşa, răspunse el zâmbind.

Era de altfel foarte greu să păstreze supărare cu companionul tău, la un astfel de drum. Se întâmplau foarte multe lucruri, în fiecare clipă, astfel că se ivea tot timpul un prilej în care unul dintre ei se întorcea brusc spre celălalt, întrebând entuziasmat: ,, Ai văzut?", ,,Ai auzit?”.

Urmă o noapte de repaus, la Singapore şi când Janet fu repartizată într-o cameră de o singură persoană, îşi dădu seama cât de bine organizase Neil această călătorie. Ea nici măcar nu se întrebase, dacă vor zbura neîntrerupt până în Australia sau nu, dar el cunoştea acest zbor şi aranjase totul, cu cea mai mare minuţiozitate, conform acordului lor.

Următoarea oprire fu la Djakarta, pentru a se face plinul, după care zburară peste ocean, îndreptându-se spre

Perth.

Imediat ce puse piciorul pe pământul său natal, Neil uită de curtoazia cu care o înconjurase de-a lungul zborului şi porni, cu paşi mari şi entuziaşti, cu mult înaintea ei.

După un timp, se întoarse spre ea cu ochii strălucind şi Janet înţelese imediat cât de mult se bucura Neil că se întorsese acasă.

Stătură însă foarte puţin acolo. După ce trecură prin controlul de vamă şi îndepliniră toate celelalte formalităţi necesare, luară un alt avion, după care călătoria lor ajungea, în sfârşit, la final.

Janet dormi puţin, în timpul acestui ultim zbor, pe care-l făcură noaptea. Curând, însă, se simţi înfrigurată şi se trezi. în plus, era şi emoţia cauzată de faptul că erau atât de aproape de finalul călătoriei. Mai era atât de puţin până când ea şi acest bărbat care stătea moţăind alături de ea vor începe să ducă o viaţă domestică.

Va regreta el, în momentul în care se va vedea acasă din nou, faptul că se enervase atât de mult încât luase o hotărâre atât de pripită?

Va începe oare s-o urască?

Poate era îndrăgostit de o altă persoană, îşi spuse ea şi-şi ridică ochii spre el, care dormea acum foarte profund, cu capul pe perna pe care i-o adusese stewardesa, mai înainte.

în lumina slabă din avion, Janet îl privi cu atenţie, părându-i şi mai străin acum, în timp ce dormea.

Ce ştia despre el, cu adevărat? Sau - ce ştia despre fratele său mai tânăr? Era şi el acest gen de bărbat care lua hotărâri pripite, la nervi?

Ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme. Acum era prea târziu.

Janet se lăsă mai mult pe spate, încercând să se relaxeze.

Curând, va avea răspun la multe dintre dubiile sale.

Neil îşi desfăcu centura de siguranţă şi, mai înainte ca ea să realizeze că aterizaseră, Neil îi spuse cu satisfacţie:

- Călătoria a luat sfârşit, spuse el, părând să vorbească mai mult pentru sine însuşi.

Janet ar fi vrut să îi spună că acesta e doar un alt început, dar Neil nu părea atât de preocupat de ea încât să-i răspundă, astfel că renunţă
să mai spună ceva, un timp.

în momentul în care părăsi avionul la Sydney, Janet se opri puţin şi atinse uşa cu mâna. Avionul acesta fusese ultima ei legătură cu Anglia şi simţi în acel moment o afecţiune deosebită pentru pasărea de fier care o purtase până acolo.

în dorinţa lui de a-i arăta cât mai multe lucruri, Neil o purtă, în următoarele două zile, dintr-un loc într-altul, dar Janetei îi fu foarte dificil să absoarbă totul, astfel încât să-şi poată reaminti cu exactitate, mai târziu, ceea ce văzuse. Nu va uita însă niciodată impresia pe care i-o făcuse aurul nisipului plajelor, verdele copacilor, chiar dacă acolo era

iarnă acum şi nici albastrul desăvârşit al oceanului.

Tot ceea ce văzu acolo era atât de deosebit şi atât de special pentru ea, încât ar fi vrut foarte mult să mai rămână încă vreo câteva zile, dar Neil era deja impacientat, din cauză că se făcuseră trei luni de când plecase de acasă şi trebuia să vadă ce se întâmplase la fermă în lipsa lui.

în dimineaţa următoare, zburară încă nouăzeci de minute, până la cel mai apropiat oraş de lângă localitatea unde trăia Neil.

Uitându-se în jos, la priveliştea peste care planau, Janet exclamă, surprinsă:

- Dar ce spaţiu vast. Cred că sunt treizeci sau patruzeci de mile, între oraşele de aici.

- Da, cam aşa, îi confirmă Neil.

- Cât de departe ai spus că e casa ta de primul oraş?

- Doar paisprezece mile.

Janet îşi pocni degetele, cu nervozitate. Doar paisprezece mile, îl îngână ea în gând. Contrastul dintre viaţa care o aştepta aici şi cea petrecută în Anglia era mult mai mare decât îşi imaginase. Ţara era foarte diferită de ţara ei, astfel că, în mod sigur, şi viaţa de aici era mult diferită. Avea foarte multe de învăţat, desigur, şi cea mai mare parte a acestor lucruri, după toate aparenţele, trebuia să le înveţe de una singură.

Odată ajunşi în Burnettia, Janet fu foarte surprinsă de numărul mare de persoane care-l opriră pe Neil să-şi

exprime uimirea că nu-l văzuseră de foarte mult timp.

O prezentă, astfel, tuturor celor cu care se oprise şi cei mai mulţi dintre ei o priviră cu prietenie şi căldură şi-i invitară să-i viziteze.

într-un târziu, Neil se întoarse spre ea şi o informă pe un ton neutru:

- Se pare că fratele meu nu e în oraş astăzi, aşa că vom lua un taxi până acasă.

- Poate ne-a aşteptat la aeroport şi nu l-ai observat, spuse ea.

- Nu, nu ştia când mă întorc.

- Nu i-ai spus ora la care pleci din Anglia? întrebă ea, surprinsă. Nu i-ai spus că vii cu mine?

- Oh, va fi totul în regulă, replică el

- Cred că va avea un şoc, când te va vedea cu mine.

- Nu-ţi face griji, spuse el, cu nepăsare.

Luară, aşadar, un taxi şi se îndreptară spre casă.

Janetei i se păru foarte lung drumul. Nu puteau fi doar paisprezece mile, se gândi ea.

Şoseaua era absolut liberă, aşa că parcurseră distanţa destul de uşor.

Janet admiră din tot sufletul pinii care mărgineau drumul şi exclamă de uimire când văzu un copac înflorit în toată splendoarea sa:

- Mimoza, spuse ea, uimită, lipindu-şi fruntea de fereastra maşinii.

- Mimoza? râse Neil, amuzat. Florile alea galbene? Sunt

salcâmi. E floarea noastră naţională.

Soferul taxiului interveni şi el, amuzat:

- Sunt o mulţime de lucruri de învăţat aici, nu-i aşa?

- Da, răspunse Neil. Dar sunt sigur că va învăţa repede.

- Nu mă îndoiesc, răspunse taximetristul. E cea mai grozavă ţară din lume, doamnă Stonham, continuă el.

Janet fu surprinsă că mergeau de atâta timp şi nu văzuse nici măcar o oaie. în imaginaţia ei, văzuse terenuri întinse, pe care sute de oi păşteau liniştite, în soarele blând.

în afara taxiului, însă, nu era nicio altă mişcare în jur.

Peste câteva minute, Neil îi spuse cu o voce plină de mândrie:

- Vezi poarta aceea şi gărduleţul? E hotarul proprietăţii noastre. Mai e puţin şi suntem acasă.

Maşina se clătină puternic la intrarea pe poartă şi Janet întrebă speriată:

- Ce a fost asta?

- Rampa de vite. Le opreşte să iasă afară, explică Neil. Uite casa! exclamă el, brusc. O vezi? Uită-te acolo, vezi acoperişul ăla roşu?

Janet urmă cu privirea direcţia degetului lui.

Acolo era casa ei! Prima ei casă din lumea asta! Nu o putea vedea foarte bine, pentru că era acoperită de copacii din faţa ei, dar putu zări o verandă imensă, înconjurată de o serie întreagă de plante de felurite mărimi şi culori şi acoperită de viţă de vie.

- Struguri? întrebă Janet, cu toată mulţumirea citindu-i-se pe faţă.

- Da, răspunse el zâmbind, luând două dintre valize şi ducându-le
împreună cu şoferul taxiului dincolo de uşă.

Janet se duse, pe verandă, dar impresia pe care o avu la intrare fu că totul în jur era foarte rece şi deprimant. Din cauza viţei de vie nu ajungea acolo soarele, iar umbra permanentă dusese la o răcoare prea puţin plăcută. Altfel, veranda era foarte spaţioasă şi curată.

Neil veni şi el, peste puţin timp.

- E foarte întuneric aici, spuse Janet.

-Mă tem că da, răspunse el. Toate storurile sunt lăsate. Cred că Ray nu şi-a prea bătut capul cu ele, zâmbi el, ca pentru a se scuza. îmi pare rău, Janet, cred că vei fi foarte surprinsă de ceea ce vei vedea, pentru că fratele meu nu este deloc interesat să cureţe casa după ce mănâncă aici cu prietenii.

Janet nu răspunse. Intră tăcută într-o sufragerie foarte spaţioasă, dar care era cu siguranţă, cea mai murdară cameră pe care o văzuse în viaţa ei.

-Ah, îmi pare rău, spuse Neil din nou. Nu mă gândeam că e chiar atât de rău, altfel aş fi anunţat pe cineva să vină să cureţe. Crezi că se mai poate face ceva ca această casă să arate iar decent? întrebă el.

- Da, bineînţeles, spuse ea, gândindu-se însă cât efort va trebui să depună ea, până când această casă să poată

arăta decent. Pot să explorez şi restul casei?

Neil păru plăcut surprins de interesul ei şi se întoarse în hol.

Deschise o altă uşă şi Janet fu izbită de un miros greu încă din primul moment. Era o cameră şi mai spaţioasă decât cea pe care o văzuse înainte, dar, în acelaşi timp, praful era aşezat în straturi şi mai groase, iar pânzele de păianjen erau şi mai abundente.

- N-am mai folosit niciodată camera aceasta de la moartea mamei.

Aici obişnuia să joace cărţi la ceaiul de după-amiază, împreună cu diferiţi prieteni. Dincolo e sufrageria, iar puţin mai încolo bucătăria.

Janet simţi că i se opreşte inima, în momentul în care Neil deschise bucătăria.

Un cuptor cât toate zilele domina încăperea, pereţii erau căptuşiţi cu o serie întreagă de dulapuri de diferite dimensiuni, iar sub fereastră se găsea o chiuvetă dublă, dar nu era pic de confort sau de lumină în toată bucătăria.

în capătul bucătăriei era un fel de frigider uriaş şi Janet deschise, curioasă, uşa. înăuntru erau aşezate unele peste altele o sumedenie de vase cu lapte prins, iar cantitatea de carne era mai mare decât văzuse până atunci în oricare dintre măcelăriile în care intrase în viaţa ei.

- Au tăiat ieri nişte vite, explică Neil. Hai să-ţi arăt baia, spuse el, întorcându-se din nou în hol. Avem un încălzitor special pentru apă caldă, aşa că nu sunt probleme în

sensul ăsta. Mai avem patru dormitoare şi biroul meu. Aceasta e partea cea mai nouă a casei. Acum, să-ţi arăt camera la care m-am gândit pentru tine.

Neil dădu de perete uşa unei camere şi Janet se ridică pe vârfuri, în spatele lui, pentru a o vedea cât mai repede. Era foarte frumoasă, cu tavan înalt, şi câteva cornişe moderne. Fereastra era foarte largă şi dădea spre grădină. în plus, de acolo se vedeau foarte bine dealurile din apropiere.

- Camera mea e cu o uşă mai încolo, spuse Neil. Ray obişnuieşte să doarmă mai mult pe verandă, dar camera lui e cea din capătul holului. Mă întreb pe unde-o umbla.

- Văd că nu este nimeni pe-aici pentru a-ţi ura bun venit, spuse Janet.

- Faptul că mă aflu din nou aici e cea mai bună urare, comentă el. Dar, ascultă.

Lângă intrarea din faţă se auziră voci şi Neil se îndreptă repede într-acolo, urmat de Janet, care însă nu se grăbi deloc.

Pe verandă se opri în umbră, aşteptând ca felicitările şi urările de bun venit adresate lui Neil să se încheie.

Erau doi oameni străini. Nu-i fu foarte greu să-şi dea seama care dintre ei era fratele lui, pentru că erau destul de asemănători. Celălalt bărbat era ceva mai în vârstă.

După un timp, Neil îşi aduse în sfârşit aminte de ea şi spuse:

- Oh, Ray, Luke. E aici o persoană pe care vreau să v-o

prezint: soţia mea.

- Ce? făcu Ray, lovindu-şi cu putere fratele peste umăr, după care se uită lung la Janet, care aştepta cu un zâmbet tremurător pe buze să fie observată.

- Soţia mea, răspunse Neil. Janet, acesta e fratele meu, Ray şi, de acum încolo, şi cumnatul tău.

Ray o privi şocat pe femeia care se apropie pentru a-i strânge mâna, după care întoarse capul spre fratele său, privindu-l cu ochi întrebători.

- Când s-a întâmplat asta? vru el să ştie. Nu mi-ai spus nimic. N-ai adus niciodată vorba despre nicio fată, în sensul ăsta.

- Da, îmi pare rău. Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun, dar totul s-a întâmplat atât de repede.

- Când? insistă Ray.

- în ziua în care am plecat din Anglia, de fapt.

- Te-ai căsătorit? întrebă Ray, nevenindu-i să creadă. Oh, Neil, căsătoria asta n-a fost din nou rezultatul vreunei noi crize
temperamentale?

- Băiat impulsiv ce eşti, murmură cealaltă voce, din spatele lui Neil, ridicând mâna şi prinzând degetele inerte ale Janetei. Eu sunt Luke Stonham. Verişorul acestor doi copii. Bine ai venit la Burnettia, Jane.

Bărbatul era mult mai în vârstă decât cei doi fraţi şi Janet se uită la el, uşor patetic în lumina săracă a holului, simţind că găsise, în sfârşit, prietenul de care avea atâta

nevoie. Strângerea lui de mână fu fermă, dar foarte caldă.

- I-am spus lui Neil că prezenţa mea aici va fi un şoc pentru toată lumea, spuse Janet, în mare măsură ca aluzie la atitudinea lui Ray care încă se mai uita la ea cu ochii ieşiţi din orbite.

- E un şoc plăcut, însă, murmură Luke şi Neil îi mulţumi din priviri. îţi doresc toată fericirea din lume, spuse el, zâmbind larg. Şi ţie, Neil, felicitări din toată inima mea.

Făcură cu toţii o pauză şi-l priviră pe Ray, care stătea inert în faţa lor, incapabil să scoată vreun cuvânt. Nu era binevenită, se gândi Janet.

- Ne veţi povesti totul la o ceaşcă de ceai, spuse Luke. îţi place ceaiul, Janet?

- Da, spuse Janet, cu un zâmbet, după care îşi privi soţul, întrebătoare.

Ray ar fi vrut să se retragă, în mod evident, dar cum era sigur că fratele lui nu i-ar fi iertat niciodată această atitudine, se forţă să-i întoarcă Janetei un zâmbet şi-i urmă tăcut în bucătărie.

Erau foarte multe de spus.

în primul rând, Neil se interesă ce se întâmplase la proprietate în lipsa lui. Apoi, începu să vorbească despre subiectul care o şocase atât de mult pe fiica doamnei Forsyth şi-şi privi cu coada ochiului nevasta.
Aceasta însă stătea relaxată în scaun şi asculta cu mult interes.

Neil se aşeză mai bine în scaun, foarte mulţumit de

reacţiile Janetei.

După asta, Neil le vorbi fugar despre vizita lui în Anglia, trecând cu rapiditate peste episodul căsătoriei sale.

Luke îl privi cu curiozitate şi întrebă:

- Si mătuşa Phoebe? Cum ţi-a plăcut?

- Din primele tale scrisori, reieşea că mergeaţi împreună peste tot, interveni şi Ray.

- Nu pentru că aşa aş fi dorit eu, răspunse Neil. Nu se putea discuta cu ea era o.

Nu reuşi să mai spună nimic, pentru că Luke îi acoperi repede gura cu mâna.

- N-am dreptate? se întoarse Neil spre Janet.

- Da, ai dreptate, în mod sigur, răspunse Janet, amintindu-şi modul cum îi vorbise mătuşa lui Neil, la doar o oră după încheierea căsătoriei cu nepotul său.

- Nu pari a fi fost foarte încântat de rudele mamei tale, remarcă Luke.

- Nici n-am fost. Unchiul Benjamin nu e un om rău, dar e total sub papucul nevestei sale. Nu-mi vine să cred că el şi mama au fost fraţi. N-au avut nimic în comun.

- De ce nu o duci pe Janet să-i arăţi puţin împrejurimile, până voi curăţa eu puţin, pe-aici? interveni Ray. Oricum, pentru diseară am o idee extraordinară. Voi găti ceva foarte special. Vei vedea ce carne grozavă am, aici.

Neil surâse cu toată faţa la remarca fratelui lui.

- Si vom vedea ce gospodar extraordinar ai fost în lipsa noastră,

chicoti el.

Grădina arăta dezastruos şi Janet aruncă o privire pe toată suprafaţa, întrebându-se de unde va trebui să înceapă curăţirea acelui loc. Chiar şi Neil se uită cu dezgust în jur, după care spuse nemulţumit:

- Nu s-a mai făcut nimic pe-aici, de la plecarea mea.

Ray, care se apropiase încet între timp, răspunse:

- Ai concediat grădinarul înainte de a pleca, îţi aminteşti?

îşi continuară apoi drumul toţi trei şi cei doi fraţi tresăriră de uimire când Janet se opri, exclamând cu surpriză:

- Narcise!

Erau sute, acolo, toate înflorite! îşi iţiseră mândre capetele pe deasupra ierbii crescute atât de mult, încât aproape le acoperea, şi se legănau triumfătoare în adierea vântului primăvăratic.

- Acest colţ al grădinii a fost întotdeauna locul preferat al mamei, spuse Neil, bucuros că-i plăcea atât de mult şi ei, pentru că n-o aşteptase nicio altă bucurie la sosirea aici. Noi numeam acest loc al ei ,, grădina englezească".

- Nu ştiam că acest tip de narcise cresc aici, credeam că e prea cald. Mai sunt şi alte flori aici?

- Da, nişte flori albastre. Vor înflori mai târziu.

- Anemome? încercă ea să ghicească.

- Da, cred că aşa se numesc. Nu mă pricep foarte mult la flori, dar când trăia mama era foarte frumos, aici. Acum,

sunt toate ale tale.

- Mulţumesc, spuse Janet şi se uită cu coada ochiului la Ray, care îşi subţie buzele într-o expresie de nemulţumire.

Acum florile, se gândi el, pe urmă, în calitate de soţie a fratelui mai mare, va avea şi bijuteriile pe care le lăsase mama lor. Spera că nu va
îmbrăca şi hainele rămase de la ea.

- Voi fi foarte fericită să am grijă de această grădină, murmură Janet.

După asta îşi continuară drumul încet, urmaţi îndeaproape de Ray.

Janet se opri în faţa unui portocal, uimindu-se de frumuseţea lui. Nu văzuse niciodată un portocal, în realitate. Neil rupse cu grijă un fruct şi i-l oferi. Chiar şi Ray aşteptă plin de curiozitate reacţia ei:

- Foarte delicios, spuse Janet, zâmbind cu satisfacţie.

- Puţin mai încolo avem şi lămâi, spuse Neil cu mândrie, amintindu-şi că îi lăudase proprietatea, în noaptea când îi propusese să-i fie soţie.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Ray să se întoarcă brusc, după ce-l privi o clipă, cu nervozitate, înainte de a se îndepărta.

De pe terasa casei, Luke privise, cu luare-aminte, toată scena. Bietul copil, se gândi el. De ce nu le spusese Neil nimic despre căsătoria lui? Dacă ar fi făcut-o, el şi cu Ray ar fi curăţat puţin casa, pentru a n-o primi pe Janet într-o atmosferă atât de jalnică. îi era ruşine pentru vărul lui, şi-i

părea rău pentru tânăra englezoaică.

Telefonul sună deodată în hol şi Luke ridică receptorul.

- Alo, Burnettia? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului.

- Oh, eşti tu, Louise?

- Luke? Eşti acolo, din nou!... Da, sunt eu.

Vocea femeii se auzi, din nou, plină de emoţie:

- E adevărat că s-a-ntors Neil? Jack mi-a spus că l-a întâlnit în oraş şi că era cu soţia lui.

- Da, şi sunt convins că această veste te-a surprins, remarcă el.

- Bineînţeles că m-a surprins. E adevărat? Credeam că Jack mă
tachinează. E adevărat că s-a întors cu o soţie englezoaică?

- Da. Tocmai îi arată împrejurimile casei, în acest moment.

-Ah, nu-mi vine să cred că Neil s-a căsătorit.

- Acesta e adevărul gol-goluţ: s-a căsătorit. Şi noua doamnă Stonham e o persoană foarte drăguţă. E foarte tânără şi foarte fină.

- Nu, nu pot să cred, repetă Louise. Sunt foarte îndrăgostiţi?

Luke îndepărtă receptorul de ureche şi întrebă dezaprobator:

- Cum poţi să întrebi lucruri atât de intime, Louise?

Prin uşa întredeschisă a bucătăriei, Luke privi toate

vasele rămase nespălate şi se gândi la ora cinei. Biata Janet, să trebuiască să gătească încă din prima zi când a ajuns aici, se gândi el.

- îmi pare foarte rău de ea, continuă el, cu voce tare.

- De ce?

- Pentru că aici n-a ştiut nimeni că va sosi. N-am pregătit nimic şi tot ce se găseşte în casă e carnea pe care o avem de la tăierea animalelor de ieri. Nici pâinea n-a venit azi.

- Oh, da, n-aveţi prea multe de mâncare acolo. Uite, încerc eu să rezolv problema asta, te voi suna din nou, puţin mai târziu.

- Ah, Louise, îţi voi da un sărut în prima clipă când te voi întâlni singură acasă. Ştiu că Jack e gelos.

- O să-l trimit de-acasă, pentru asta, spuse ea râzând şi închise telefonul.

Luke zâmbi şi el şi puse receptorul la loc, satisfăcut.

O cunoştea foarte bine pe Louise. Acum urma să-şi sune toţi prietenii, care îşi vor controla frigiderele şi vor face cu siguranţă un coş foarte îndestulat, aşa încât o va putea surprinde foarte plăcut pe Janet. Nu va lipsi mult, se gândi el, şi se va împrieteni cu toată lumea de aici. Acesta e doar începutul.

în tot acest timp, Neil o iniţie pe Janet în problemele proprietăţii. Era atât de însufleţitt încât pentru ea era foarte evident că din momentul în care ajuseseră acolo, ea nu mai exista pentru el. Tot ce-l interesa era Burnettia.

Era foarte adevărat, însă, că era un loc extrem de plăcut şi ştia că, în timp, şi ea va putea ajunge să iubească acest domeniu cu o pasiune la fel de mare ca a lui. Nici nu va fi foarte greu, pentru că oraşul cu magazinele şi cu distracţiile lui era la mai bine de paisprezece mile distanţă.

Modul în care se uită Ray la ea, în ultimele minute, o făcu pe Janet să se gândească să-i părăsească pe cei doi fraţi. Poate Ray vroia să-i spună lui Neil nişte lucruri pe care ea nu trebuia să le audă. Oricum, erau foarte multe de făcut în casă, aşa că-i anunţă că va merge să-şi desfacă valizele.

- Dă-mi şi cheile tale, Neil.

- Dar pot să-mi desfac şi singur, valizele, spuse el, dar adăugă imediat: ah, bine. încă nu m-am obişnuit cu faptul că am o soţie care face aceste lucruri pentru mine.

După ce Janet se îndepărtă, Ray îi ceru fratelui lui să-i spună mai multe despre căsătoria pe care o făcuse atât de neaşteptat, dar, spre surprinderea lui, Neil nu se arătă prea entuziasmat de acest subiect. La insistenţele lui Ray, însă, acceptă să-i răspundă la câteva întrebări.

Da se căsătorise pentru că se enervase pe mătuşa sa. Nu, n-o cunoştea pe Janet de prea mult timp. Nu, Janet nu avea familie. Da, îi părea foarte rău că nu-l anunţase, dar el de ce nu-l anunţase de intenţia sa de a vinde oile pe care le vânduse?

Când intră în bucătărie, Janet îl văzu pe Luke făcând nişte sandvişuri.

-Tocmai a sosit, spuse el, arătând bucuros spre pâinea proaspătă. Poştaşul vine aici de trei ori pe săptămână, aşa că aduce şi pâinea. Sper că nu-ţi faci probleme că mănânci sandvişuri la prânz. Pentru cină e totul aranjat, aşa că nu trebuie să-ţi faci niciun fel de probleme. Nu-ţi voi spune ce vom avea, pentru că vreau să fie o surpriză. E destul să ştii că nu trebuie să te gândeşti tu la asta. N-am vrut să te ocupi tu de astfel de probleme din prima zi în care ai ajuns aici. Acum stai jos, vreau să vorbim puţin. Vreau să-mi spui cum a fost zborul de la Londra până aici. Mi-am dorit întotdeauna să fac o călătorie lungă cu avionul, dar până acum n-am reuşit.

- Stai aproape? întrebă Janet, ajutându-l să ungă pâinea cu unt.

- Da. După colţ, zâmbi el. Am propria mea proprietate, la patru mile de aici. Thataway, adăugă el, fluturând cuţitul spre fereastră, astfel că Janet putu deduce că era vorba de un loc înspre dealuri.

-Asta înseamnă după colţ? exclamă Janet, râzând cu poftă.

- E foarte diferit totul aici, nu-i aşa? întrebă el şi ea încuviinţă, fericită că în sfârşit cineva îşi dădea seama cât de străină se simţea în aceste locuri. Dacă vreodată vei avea nevoie de vreun sfat, draga mea verişoară - ce ciudat mă simt că am o verişoară nouă! - doar spune-mi şi voi încerca să te ajut cu tot ce pot.

- Mulţumesc, Luke, răspunse ea, realizând cu satisfacţie

că, deşi tonul lui fusese destul de jpoznaş, cuvintele fuseseră rostite din toată inima şi cu toată seriozitatea.

Nu era doar diferit, se gândi ea. Era şi extrem de dificil. Nu putea găsi un prosop curat, nu găsea o cuvertură pentru patul ei, nu găsea pături, nu era nimic pregătit pentru a locui o femeie acolo. Nu realiza, încă faptul că aceasta era casa ei, astfel că nici nu îndrăznea să scotocească prin dulapuri sau prin sertare.

Luke plecă să vadă ce se întâmplă cu merindele pentru prânz şi cină, iar Neil şi Ray erau pe afară, cu treburile legate de fermă. Era, deci, stăpâna casei în acele momente, dar se uita cu uimire în jur, neîndrăznind să atingă nimic.

Neil se întoarse singur după un timp şi-i sări în ajutor, chemând-o într-unul dintre dormitoare şi arătându-i un dulap pe care ea nu-l observase, unde erau puse, alandala, o mulţime de pături, pilote, perne şi cearşafuri.

- Sunt încă o mulţime de astfel de lucruri în camera mamei - în camera ta, se corectă el.

- Nu-mi place să cotrobăi prin lucrurile altora, se confesă Janet.

- Dar acum e totul al tău. Ţi-am promis, nu-i aşa? Tot ce e aici e şi al tău, de acum încolo. Poţi să mergi unde vrei, să faci tot ce vrei. Doar în biroul meu e interzisă intrarea. Nu numai pentru tine. Nu-mi place să intre nimeni acolo. îmi place ca acolo lucrurile să fie lăsate exact aşa cum le pun eu, pentru a le găsi cu uşurinţă. Am impresia că Ray n-

a ţinut cont de această dorinţă a mea în perioada în care am fost plecat, pentru că a deranjat totul,acolo, aşa cum face peste tot pe unde intră.

Janet îşi dădu atunci seama că Neil nu era chiar aşa de indulgent pe cât părea şi se întrebă cât îi permitea lui Ray să se ocupe de proprietate.

- Unde e Luke? A plecat acasă? continuă el.

-A plecat să aducă ceva. A promis că va fi aici înainte de cină. Mi-a ordonat să nu fac nimic de mâncare, clipi ea, enigmatic.

- Probabil doamna Wilde, menajera lui, a pregătit ceva. îmi pare foarte rău pentru situaţia asta. Abia acum îmi dau seama că ar fi trebuit să le telefonez, să-i anunţ că venim.

- Da, fu ea de acord. Nu doar pentru că nu e nimic de mâncare şi paturile nu sunt pregătite, dar poate dacă Ray ar fi ştiut dinainte despre căsătoria noastră. n-ar mai fi fost acum atât de şocat.

Capitolul 4

Cina o surprinsese, într-adevăr, pe Janet. Imaginea mesei pe care Luke aşeză o faţă de masă elegantă, o serie întreagă de bunătăţuri printre care presără lumânările roşii, o impresionă încă de cum păşi pragul bucătăriei, la chemarea vărului soţului ei.

Şunca, puii prăjiţi, salatele frumos ornamentate, pâinea caldă şi fructele asezonate cu dichis, plus prăjiturile de casă care completau aranjamentul, totul te îmbia să te aşezi repede la masă şi să te înfrupţi după pofta inimii.

-De unde Dumnezeu au apărut toate astea? spuse Neil în culmea surprizei, apărând , brusc, în spatele ei.

-De la prietenii voştri.

-Dar eu nu cunosc pe nimeni aici, şopti Janet, uimită.

-îi vei cunoaşte foarte curând, surâse Luke. Toată lumea de pe-aici a auzit de sosirea ta şi, presupunând că în casă nu se afla nimic în afară de carnea de vacă, bineînţeles, s-au gândit să-ţi facă o surpriză de bun venit.

-Cred că ştiu cine, replică Neil. Louise, Mary... îi pot ghici pe toţi.

Janet era foarte bucuroasă. N-avea habar cine trimisese aceste
minunăţii, dar îi blagoslovea din toată inima. Gestul lor era foarte frumos şi promitea o relaţie de prietenie sinceră pe viitor, spre deosebire de atitudinea lui Ray, care nu-i vorbise deloc de când sosise şi o făcuse să se simtă nedorită acolo.

- Au telefon, aceste persoane atât de amabile? întrebă

Janet, aşezându-se la masă.

-Da, răspunse Luke imediat.

-îi voi suna pe toţi, să le mulţumesc, spuse Janet, dar trebuie mai întâi să-mi dai numele şi numărul lor de telefon, desigur, zâmbi ea.

-Nici nu trebuie să spui nimic, surâse Neil. Doar sună de trei ori pentru Mary, o dată lung şi încă o dată foarte scurt pentru Louise şi totul va fi în deplină regulă. Vor veni imediat.

-A, codul ăsta a fost inventat pentru a nu spune la telefon lucruri pe care nu trebuie să le ştie şi alţii. Am înţeles. De acum înainte, dacă ai să-mi spui ceva important, te rog să vii personal, surâse Luke.

Dimineaţa următoare, deşi cu o zi înainte îşi propusese să spele şi să aranjeze casa, Janet o petrecu mai mult la telefon.

Si-a început ziua devreme, pentru că Neil, intrase în camera ei la o oră foarte matinală, anunţând-o că era timpul să se trezească.

Janet întredeschise ochii, nevenindu-i să creadă când văzu ceasul de lângă ea, că nu-l auzise. Se făcuse deja ora şapte fără zece minute, dar era frig şi întuneric.

în bucătărie, totuşi, ardea focul în cuptor, iar apa de cafea fierbea în ibric, semn că ziua începuse, deja.

Neil stătea la masă, îmbrăcat în haine de lucru şi o aştepta. în locul cravatei şi a costumului elegant, cu care fusese obişnuită până atunci să-l vadă, Neil îmbrăcase o cămaşă decolorată, pe care o lăsase deschisă la piept şi o pereche de pantaloni kaki, extrem de şifonaţi. Lucrul care o

enervă însă pe Janet fu faptul că se prezentase la micul dejun nebărbierit. Putea scuza hainele ponosite, dar barba neglijentă, etalată dis-dedimineaţă, îi făcea rău.

- N-ai găsit aparatul de ras? întrebă ea, cu inocenţă. Sunt sigură că l-am despachetat.

- Da, l-am văzut, spuse el, pipăindu-şi barba cu degetele. Mă voi bărbieri pentru prânz.

Janet se ridică şi deschise uşiţa cuptorului.

-îmi pare foarte rău, dar nu sunt încă obişnuită cu toate acestea şi am întârziat, astăzi. Am auzit acum câteva momente că Ray a ieşit din baie, aşa că, dacă vrei să intri tu, îţi voi face un semn în uşă, în momentul în care va fi totul pe masă.

Neil o privi o clipă nemulţumit, pe urmă însă îi zâmbi imediat şi se îndreptă încet spre baie, amintindu-şi insistenţele mamei lor de a se rade cu toţii înainte de micul dejun şi nu la altă oră.

Englezoaicele astea, par să fie toate la fel, îşi spuse Neil. De ce Jack Payne putea să stea şi trei, patru zile fără să se bărbierească? se întrebă, el, cu năduf. Louise nu e interesată de acest aspect, niciodată. El nu era însurat cu Louise, ci cu Janet, îl avertiză o voce interioară. Astfel, în timp ce deschidea nemulţumit uşa de la baie, Neil simţi că cel puţin câteva lucruri se vor schimba radical în viaţa sa viitoare, din această cauză.

Ray fusese foarte tăcut la micul dejun şi ieşi imediat după aceea.

Janet aruncă o privire focului din vatră, pentru a-l ţine viu în vederea treburilor pe care le avea de făcut în acea dimineaţă, după care se îndreptă spre telefon.

în momentul în care primul dintre cei chemaţi până atunci răspunse, Janet trase aer în piept, înainte de a spune cu fermitate: ‚Janet Stonham, la telefon”.

Vocea caldă şi prietenoasă a Louisei, îi plăcu foarte mult, aşa că discutară câteva minute bune, timp în care află că tânăra avea douăzeci şi opt de ani, era căsătorită şi avea deja trei copii. Louise însă părea mult mai interesată să afle un sac de lucruri despre ea şi Neil. Unde s-au întâlnit, de cât timp se cunoşteau, dacă s-au iubit de la început.

Janet recunoscu faptul că-l cunoscuse pe Neil doar cu trei săptămâni înaintea nunţii, iar Louise râse entuziasmată de romantismul situaţiei. După aceea îi propuse Janetei să-i viziteze duminica următoare, împreună cu Neil.

Aceeaşi curioasă atitudine de prietenie caldă se simţi şi în vocea celeilalte tinere cu care vorbi Janet în dimineaţa aceea, care îi spuse că e logodită de doi ani, dar nu e încă niciun semn că se va căsători. Puteau să se întâlnească în zilele următoare?

După câteva minute, alte două persoane îi răspunseră la telefon şi-i vorbiră cu aceeaşi căldură. întrebările fuseseră aceleaşi.

Când Janet puse în sfârşit receptorul la loc, realiză că se afla în Burnettia doar de douăzeci şi patru de ore, dar deja toţi vecinii îi erau

prieteni şi o invitaseră la masă, iar ea acceptase.

Se schimbase în atât de puţin timp, molipsindu-se de atitudinea atât de specială a australienilor. Nu-i venea să creadă că, după dezamăgirea de ieri, din momentul în care ajunsese aici, astăzi putea fi atât de veselă şi de optimistă.

Ca orice femeie, se gândi cu ce se va îmbrăca pentru aceste vizite. Cele două valize cu care venise nu conţineau prea multe obiecte de vestimentaţie, dar toate erau scumpe şi de o calitate foarte bună. Putea îmbrăca oricare dintre rochiile pe care le avea, fără nicio problemă. Oricum, atâta timp cât nu ştia încă ce venituri are Neil, nu putea să-i ceară să-i cumpere nimic şi, mai ales, haine.

Ray plecase în oraş şi Janet luă prânzul singură cu Neil. îi povesti despre convorbirile telefonice avute şi despre invitaţiile pe care le acceptase cu plăcere, pentru amândoi.

Neil fu foarte bucuros la rândul lui că vor începe să-şi viziteze prietenii. îi lipsiseră foarte mult în Anglia serile petrecute împreună cu ei.

îl întrista doar faptul că Ray dezaproba atât de mult căsătoria lui, se gândi Neil, aşezându-se, ca de obicei după-masă, într-un fotoliu din sufragerie şi aprinzându-şi pipa. îi surprinsese, de altfel, privirea suspicioasă în momentul în care o văzuse dimineaţă pe Janet ieşind dintr-o cameră, iar el dintr-alta.

Neil se concentră apoi asupra spiralelor mari de fum, care ieşeau din pipa sa, după care gândurile îi zburară mai departe. Dacă vor merge în vizită, Janet va trebui să se

îmbrace cu ceva foarte special? Nucumpăraseră foarte multe lucruri, înainte de plecarea din Anglia.

- Vom merge în oraş, mâine, o anunţă el foarte decis. Trebuie să cumpărăm nişte lucruri. Luke a spus că ieri n-am avut nimic de mâncare în casă în afară de carne, aşa că va trebui să faci o listă cu ceea ce crezi că e necesar. Voi deschide şi un cont pe numele tău la bancă, aşa încât să poţi cumpăra tot ce vrei, fără să mă mai implici pe mine.

- E foarte drăguţ din partea ta, Neil.

- E doar parte din planul nostru comun. Nu se poate să-mi ceri bani tot timpul, aşa că e mai bine aşa. Pe urmă, nu poţi să te îmbraci cu aceleaşi haine mereu. Lumea va începe să se întrebe de ce te tratez astfel.

Janet îi aruncă o privire fulgerătoare, după care îşi plecă ochii spre cele două inele costisitoare, de la mâna sa. Fu momentul în care descoperi o latură foarte importantă a caracterului soţului ei: îi plăcea să impresioneze. întorcându-se cu gândul în timp, Janet îşi dădu seama că fiecare lucru pe care i-l cumpărase fusese de foarte bună calitate, astfel ca pentru oricine să fie foarte evident cât de scump era acel obiect.

- N-am nevoie de prea multe lucruri pentru mine, acum, spuse Janet, punându-şi coatele pe masă şi rezemându-şi bărbia în mâini. în schimb, sunt foarte multe lucruri de cumpărat pentru casă. Imediat ce mă voi obişnui puţin cu tradiţiile de aici, voi începe să le cumpăr.

- îţi faci planuri deja în legătură cu asta, nu-i aşa? spuse el,

zâmbind cu entuziasm.

- Da, nu prea multe, pentru că n-am avut încă timp. Ah, nu-mi vine să cred că sunt aici doar de ieri.

- Eu pot să-ţi spun că mă simt de parcă nici n-aş fi fost plecat, se confesă el. Ah, mai e ceva. Trebuie să înveţi să conduci, pentru că va fi foarte dificil pentru mine să te însoţesc ori de câte ori vei avea nevoie să faci cumpărături sau să mergi în vizită. îi voi cere lui Ray sau lui Luke să te înveţe.

Vorbeşte ca şi cum relaţia noastră va dura o veşnicie, se gândi Janet.

- De ce nu mă înveţi tu? întrebă Jane, ştergându-şi fruntea cu dosul mâinii.

- Eu n-am timp.

- Dar.

Ar fi vrut să-i spună că i-ar fi plăcut s-o înveţe soţul ei toate aceste lucruri, însă expresia care începu să se întipărească pe faţa lui o opri brusc.

- Oh, nu începe, deja, Janet. Dintre noi toţi, Luke e cel mai indicat să te înveţe, pentru că e cel mai calm. îi voi spune.

Cu asta, încheie acest subiect şi atitudinea lui o descurajă pe Janet să mai pună şi alte întrebări, în legătură cu această problemă.

După câteva minute, Neil plecă, iar tânăra rămase cu capul plecat, amestecând îndelung zahărul din cafea. Poate era o prostie, îşi spuse ea, dar se simţea ca şi cum un nor imens îi întunecase orizontul.

Mulţi dintre cunoscuţii lui Neil fură atât de curioşi să o vadă pe Janet, încât nici nu mai aşteptară să fie invitaţi la Burnettia, ci veneau singuri, sub diferite pretexte. Odată veniţi, vroiau să audă cât mai multe lucruri despre călătoria lui Neil în Anglia şi să-şi facă fiecare propriile impresii despre tânăra englezoaică, despre care auziseră că se căsătorise cu concetăţeanul lor în mare grabă şi într-o manieră atât de romantică.

Toate aceste vizite, însă, cereau foarte mult timp şi Janet regretă că nu reuşise să aranjeze puţin mai mult casa, înainte de toate acestea.

Spera însă că, în timp, îşi vor da cu toţii seama ce gospodină bună
era.

în următoarele zile, Neil o prezentă muncitorilor de la fermă. Erau toţi foarte vânjoşi şi bronzaţi, însă unul dintre ei era destul de bătrân, cu o barbă albă, foarte lungă.

Ce Moş Crăciun desăvârşit, se gândi Janet, în timp ce Neil făcu prezentările.

- El e Casey. Lucrează pentru Luke. E ziua ta liberă, azi? întrebă Neil.

- Da şi am venit s-o văd pe doamna ta. Luke ne-a vorbit aseară despre ea şi a zis că e foarte drăguţă şi mulţumită de situaţia ei de acum. Cred că şi tu eşti, spuse bătrânul, privindu-i lung.

Janet râse încet şi se îndepărtă, lăsându-i să discute, mai departe. Intrase într-un tip de viaţă foarte straniu pentru ea şi-i va lua ceva timp să se obişnuiască, îşi spuse ea.

A doua zi dimineaţă plecară în oraş şi tânăra se întrebă cât timp va mai trece până când aceste paisprezece mile pe care trebuiau să le străbată până acolo i se vor părea o nimica toată.

O dată ajunşi, Neil o prezentă altor şi altor persoane pe care le întâlniră în drumurile lor.

în timp ce Neil intră la bancă, Janet cutreieră magazinele din jur, pentru a se edifica asupra lucrurilor pe care le va putea cumpăra pentru casă.

Intră, astfel, într-o dugheană plină cu draperii de diverse mărimi şi culori.

-Vă pot ajuta cu ceva? întrebă imediat vânzătorul.

- Nu, mulţumesc. Deocamdată doar mă uit.

Bărbatul râse blajin şi răspunse:

-După accentul pe care-l aveţi, cred că aţi lipsit foarte mult de prin părţile astea.

-Trei zile, surâse Janet.

-Ah, sunteţi, cumva, doamna Stonham? Soţia lui Neil?

După ce Janet dădu uşor din cap afirmativ, vânzătorul îi prinse mâna şi i-o scutură cu putere.

-Am auzit cu toţii despre dumneavoastră. Sunt sigur că o să vă placă în Australia.

-Ah, da, îmi place deja foarte mult, răspunse Janet, entuziasmată. Sunt îndrăgostită de soarele de aici.

-Vreţi să cumpăraţi nişte draperii?

-Da, dar aş vrea ceva în verdele mării sau un albastru foarte închis.

-Ah, toată lumea foloseşte culorile astea. Vă recomand ceva mai deosebit. Acest gri-pal cu desene în albastru. Un contrast foarte frumos, nu credeţi?

-Da, mai ales că aş vrea să zugrăvim casa într-un roz-pal.

-Aţi observat ce culori variate au casele aici? Veniţi puţin, spuse el şi o invită foarte politicos să iasă împreună. Clădirea poştei e în galben-pal. Cea a băncii e zugrăvită în verde foarte deschis. Sunt foarte atrăgătoare, nu-i aşa?

Janet încuviinţă, zâmbind. Nu observase acest detaliu înainte. Fiecare clădire din jur era originală. în plus, toate erau foarte îngrijite.

Janet privi materialele pe care le ţinea în mâini. Una dintre culori o făcu să se gândească la Burnettia şi la cât de frumoasă ar fi casa de acolo într-o astfel de culoare, cu toţi copacii care o înconjurau.

în drumul spre casă, îi spuse lui Neil la ce se gândise.

-Liliachiu? întrebă Neil surprins, încercând să-şi imagineze casa sa în culoarea pe care mama ei o iubea atât de mult. Oh, nu ştiu.

- Cu verdele copacilor din jur şi dealurile care se văd în depărtare. cred că ar fi minunat. Nu un violet-puternic, ci o nuanţă foarte deschisă de liliachiu. Gândeşte-te, insistă ea.

îi spusese că avea mână liberă în ceea ce privea aranjarea casei. Asta nu însemna că îi permitea acest lucru şi în problemele legate de exterior?

-Mi se pare puţin cam ciudat.Dar, stai puţin. Am văzut în oraş o casă zugrăvită în nuanţa de care spui.

Neil întoarse maşina şi se îndreptă din nou spre oraş.

-Mergem să aruncăm o privire.

Se întoarseră, aşadar, şi colindară străzile în sus şi-n jos, privind cu atenţie culorile caselor. Cele mai multe erau zugrăvite în alb, dar un număr la fel de semnificativ erau zugrăvite în verde, crem, albastru-deschis sau roz.

Cu unele Neil era de acord, pe altele le critică deschis. La un moment dat, opri brusc:

-Asta e! îţi place? întrebă el.

- Da, răspunse Janet, simplu.

Stătură aşa un timp, încercând să-şi imagineze cum ar arăta Burnettia zugrăvită astfel. Trecuseră deja zece ani de când nu mai fusese zugrăvită, iar acum, din cauza soarelui, nici nu se mai cunoştea
ce culoare avusese iniţial.

- Da, spuse el într-un târziu. O vom zugrăvi în culoarea liliacului. Cu uşile şi ferestrele verzi. Hai să mergem. Stăpâna casei se pare că s-a impacientat deja. Ai văzut ce faţă a făcut? Să nu creadă că avem alte intenţii.

întârziaseră la cină şi Ray se bosumflă ca de obicei când nu-i convenea ceva.

- E doar vina mea, spuse Neil. Am vrut să văd o casă a cărei culoare îmi place foarte mult. Vrem să zugrăvim şi casa noastră, aşa. Un liliachiu foarte frumos, ce crezi despre asta?

- Liliachiu? Eşti nebun? spuse Ray.

- De ce crezi că e o nebunie? întrebă Neil.

- N-am spus că ideea e o nebunie, ci culoarea.

- Am văzut o casă foarte frumoasă, în oraş. E zugrăvită în liliachiu.

- Casa noastră nu va arăta la fel de bine într-o culoare asemănătoare.

- Cum poţi să ştii asta? Oricum, casa va fi zugrăvită foarte curând şi va fi zugrăvită în liliachiu, indiferent dacă îţi place sau nu, răspunse Neil cu multă hotărâre.

Se lăsă o linişte apăsătoare şi Janet speră că cei doi fraţi nu vor începe să se certe din cauza culorii în care va fi zugrăvită casa.

Ray fu convins că ideea îi aparţinea Janetei şi nu vru să-i dea satisfacţie certându-se cu fratele lui din cauza ei, aşa că nu mai spuse nimic pe această temă.

- în seara asta voi sta la Luke, murmură el şi ieşi.

- De ce a plecat? întrebă Jane.

Neil ridică din umeri.

- Nu-l lua în seamă. Uneori se comportă foarte ciudat.

Janet îl privi cu atenţie, întrebându-se ce ar mai putea face, dacă îşi ieşea din nou din sărite. Părea destul de enervat, aşa că abandonă şi ea întrebările.

După ce mâncară, Neil se închise în biroul lui, iar ea se duse la culcare.

Lacrimile începură să-i curgă râuri-râuri şi nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva greşise foarte mult acceptând această căsătorie.

A doua zi dimineaţă, Janet simţea încă starea de depresie în care adormise. Când Luke apăru în bucătărie, ea era în

genunchi în faţa cuptorului, punând lemne pe foc.

-Ah, iată imaginea unei femei care munceşte ca un rob, spuse el, zâmbind cu duioşie. Am venit foarte devreme azi, pentru că mi s-a cerut să încep cu tine orele de şoferie şi e mai bine să le facem la ora asta, dar văd că eşti ocupată.

Neil se grăbise, aşadar, se gândi ea, aşezându-şi părul în dezordine, să-şi anunţe vărul s-o înveţe să conducă, pentru a nu mai veni cu ea în oraş. Se uită pe urmă la privirile sclipitoare şi admirative ale lui Luke, care o măsurară din cap până-n picioare şi se mai învioră.

-Nu, nu sunt chiar atât de ocupată. Trebuie însă să termin ce am început aici. Asta îmi va lua încă vreun sfert de oră, cred. M-am trezit azi la şase, şi de atunci am făcut o mulţime de treburi, dar tot n-am
terminat.

-E foarte bine. Am timp să beau un ceai. E foarte frig în dimineaţa asta, aşa că mă voi încălzi puţin.

Janet râse. Poate era mai frig, ca de obicei, aici, îşi spuse ea, dar în comparaţie cu gerul cu care fusese obişnuită, era o nimica toată. Nu spuse, însă, nimic. învăţase, deja, să fie atentă la tot ce spunea. Seara trecută, când Ray intrase în casă, se plânsese de ceaţa de afară şi Janet surâsese amuzată, spunându-i: ,, Vrei să spui că asta e ceaţă? N-ai văzut încă ce înseamnă o ceaţă adevărată, atunci!” Ray se îmbufnase atât de tare încât, deşi nu-i răspunsese, Janet ştiuse imediat că ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi ţinut gura.

-Unde e Neil? întrebă Luke, preparându-şi ceaiul.

-Undeva pe-afară, răspunse Janet.

-A, padocuri, raţe.

-Probabil la padocuri, surâse ea.

-Sau, poate, la faimoasele lui albine, observă el, după care ar fi vrut s-o întrebe de ce venise Ray ieri seară la el atât de supărat şi de înfometat, dar renunţă.

Luke era întruchiparea tactului şi amabilităţii, aşa că nu-i făcu nicio observaţie, în timpul orei de şoferie. Greşelile ei i se părură normale pentru un începător, iar exclamaţiile cu care Janet îşi însoţea eşecurile, amuzante.

La sfârşitul cursului, se odihniră puţin la marginea unui islaz din capătul proprietăţii.

-E un loc foarte frumos, comentă Luke. Poţi să înoţi, dacă vrei, uneori aici, la vară. Ai început să te obişnuieşti cu noua ta ţară?

-Ah, bineînţeles că nu. A trecut prea puţin timp de când sunt aici.

-Sunt foarte curios să aflu ce impresie îşi poate face un nou-venit despre aceste locuri.

Janet căzu pe gânduri. Luke părea să fie mult mai înţelegător în aceste probleme decât cei doi fraţi. Poate şi datorită faptului că era mai în vârstă decât ei. Neil, de exemplu, se aşteptase ca ea să vadă totul, aici, prin ochii lui. Era mulţumită, dar erau multe lucruri de făcut în această casă, iar faptul că Ray se opunea la toate ideile lor îi îngreuna foarte mult situaţia.

-Pentru mine, începu Janet să se destăinuiască, totul aici e

foarte special. Soarele Australiei este ca o binecuvântare pentru sufletul meu, după ceaţa Londrei. Sunt foarte multe diferenţe între cele două ţări, desigur. Casele sunt deosebite de tot ce am văzut până acum, copacii, chiar şi pisicile par diferite, spuse ea, surâzând.

Luke zâmbi şi el la această remarcă, analizând cu atenţie faţa gânditoare a tinerei englezoaice.

- Da, dar îţi place aici, nu-i aşa, Janet?

- Da, cred că voi ajunge să iubesc foarte mult ţara asta. E doar o problemă de timp, cred.

Luke îi vorbi apoi despre călătoriile sale, fumând relaxat şi zâmbitor, astfel încât Janet se destinse şi ea, tot mai mult.

- Ai călătorit, deci, foarte mult, spuse ea, cu admiraţie. Nu eşti căsătorit, nu-i aşa, Luke?

Bărbatul îşi stinse ţigara, încet şi apăsat.

- Am fost, replică el, foarte rar. Soţia mea a murit cu trei ani în urmă, în timp ce se chinuia să aducă pe lume un copil.

- Oh, îmi pare foarte rău. Neil nu mi-a spus nimic despre asta.

Aţadar acest om suferise în viaţă aşa cum suferise şi ea, de aceea
este capabil s-o înţeleagă atât de bine.

- Se pare că Neil a avut motivele lui pentru a nu-ţi aminti nimic din toate acestea, răspunse Luke cu simpatie, ghicind cauzele căldurii din vocea ei.

- Nici n-am prea avut timp să vorbim, de altfel, despre lucruri care nu ţineau exclusiv de căsătoria noastră, observă

ea, încercând să găsească scuze pentru neglijenţa lui Neil. Ne-am căsătorit în mare grabă şi am avut foarte multe de făcut înainte de apleca din Anglia. Pe urmă, aici, am încercat să ne relaxăm puţin, după nebunia dinainte.

-Sper că ai reuşit să-ţi tragi puţin sufletul, deşi ai avut multă treabă, imediat după sosire.

Ar fi vrut s-o întrebe mai multe despre căsătoria ei cu Neil, dar nu era sigur că era momentul, încă. Oricum, era convins că exista un mister în această privinţă. Nu păreau deloc îndrăgostiţi unul de celălalt. Se întrebă dacă ar putea s-o ajute, în vreun fel. Poate dacă-l va lua la el, pentru un timp, pe Ray, ea şi cu Neil ar ajunge să se înţeleagă mai bine unul pe altul. Era dificil să te adaptezi într-un loc nou, având tot timpul în preajmă pe cineva ca Ray, care dezaproba atât de evident această căsătorie.

- Nu te duci s-o vizitezi azi pe Mary? continuă el schimbând subiectul.

-Oh, ba da, spuse Janet, privind alarmată spre ceasul lui de mână. Si mâine îi fac o vizită Louisei. Ah, ştii, am uitat s-o întreb numele de familie, spuse ea cu o mină îngrozită şi Luke izbucni în râs, făcându-i semn să se urce din nou în maşină, după care porniră din nou.

- Le vei învăţa pe toate, rând pe rând, rătuşcă. Dacă vei reuşi să prescurtezi toate numele, va fi cu atât mai bine. Tu, de exemplu, vei fi
Jan pentru toată lumea, sunt sigur.

îi spuse apoi alte câteva abrevieri de nume ale vecinilor

din jur, pe care însă Janet nu reuşi să le ţină minte, necunoscând încă îndeaproape acele persoane.

După prânz, Luke îl întrebă pe Ray dacă n-ar vrea să meargă împreună cu el, pentru câteva zile, la o vânătoare de canguri.

- Suntem prea ocupaţi, acum, răspunse Ray. Trebuie să începem curând cositul.

- Dar acum că a venit Neil acasă, nu-ţi poţi permite şi tu câteva zile de odihnă? întrebă Luke.

- Pur şi simplu n-am chef să merg la vânătoare, răspunse Ray, cu răceală. Du-te singur, dacă îţi place atât de mult şi dacă îţi dă mâna.

- Mi-ar fi plăcut să-mi ţii companie, replică Luke zâmbind îngăduitor.

- N-ai fost atât de dornic să-ţi ţin companie, altădată. Nu mi-ai cerut să vin cu tine anul trecut când ai fost la Tibooburra sau la Mount Isa.

- Da, dar acum mi-ar fi plăcut.

Ray îşi îngustă ochii şi-l ţintui cu privirea:

- Ce încerci să faci? Să mă îndepărtezi de Burnettia?

- Mă gândeam că ţi-ar prinde bine câteva zile departe de aici. Arăţi tot timpul de parcă ai fi mâncat agrişe, înţelegi ce vreau să spun.

- Cum vrei să fiu? N-am văzut în viaţa mea o pereche de proaspeţi căsătoriţi mai rece decât ei. E ceva foarte misterios în legătură cu căsătoria lui Neil, nu crezi?

- Si eu m-am gândit la asta, dar nu e vina Janetei.

- Dar s-a căsătorit cu el, nu? Presupun că această căsătorie s-a făcut şi cu acordul ei! Nu cred că a luat-o cu forţa, dar sunt sigur că nu-l
iubeşte.

- Nici el n-o iubeşte.

-Atunci, de ce dracu' s-au căsătorit? Nu pare tipul căutătoarei de aur.

-Ah, în mod sigur, nu.

- E tânără, îşi putea găsi pe alcineva. N-am nimic împotriva ei ca persoană, deşi e puţin cam patetică.

- Stiu. Nu agreezi ideea că s-a căsătorit cu fratele tău.

- Exact. Nu înţeleg de ce s-au căsătorit. Dacă s-ar fi iubit, nu mi-aş fi făcut probleme, indiferent dacă mi-ar fi plăcut sau nu soţia lui. Dacă l-aş fi văzut pe el fericit, aş fi fost şi eu fericit, la rândul meu.

- Dar nu pare nefericit, răspunse Luke.

-Nu, nu e nefericit. Asta adânceşte şi mai mult misterul. Nici măcar nu vrea să vorbească despre căsătoria lui, cu mine.

-Vino cu mine la vânătoare şi lasă-i o perioadă singuri, să se poată decide mai uşor ce au de gând.

-Ah, nu par că ar vrea să schimbe situaţia. Dacă voi vedea cel mai mic semn că-i deranjez şi că din cauza mea sunt lucrurile între ei cum sunt, fii sigur că te voi suna şi-ţi voi spune că m-am hotărât să vin, dar de vreme ce asta tot nu va schimba nimic în relaţia lor, voi sta aici, ai înţeles?

Luke nu mai spuse nimic. Poate avea dreptate, se gândi el.

Mary McMahon avea aceeaşi constituţie firavă ca a Janetei şi între ele se stabili imediat o relaţie de mare simpatie. Mary locuia într-o casă nouă, construită cu puţin timp înainte de a se fi căsătorit. Pe soţul ei i-l prezentă simplu: Mac. Mary o întrebă dacă ştia să joace tenis şi, deşi îi spuse că trecuseră câţiva ani buni de când nu mai luase o rachetă în mână, noua ei prietenă o invită la o partidă de tenis într-una din zilele următoare. Janet acceptă cu plăcere, deşi nu putu să nu se gândească şi la faptul că dacă îşi va petrece de acum încolo timpul luând ore de şoferie şi jucând tenis, nu va mai avea când să se ocupe şi de casă.

Oricum, Janet fu sigură că îşi găsise în Mary o prietenă caldă şi apropiată.

Louise era cu totul diferită. Era foarte planturoasă şi tot universul ei se reducea la soţ şi la cei trei copii, care depindeau în întregime de ea.

Atmosfera fu foarte tensionată pe tot parcursul vizitei, deoarece micuţii se suiau tot timpul pe mobile, întrerupeau conversaţia şi făceau, în general, tot ce puteau pentru a atrage atenţia asupra lor. Nu se putu însă îndoi de sentimentele de prietenie ale Louisei, care fu extrem de caldă cu ea pe tot parcursul întâlnirii lor. Când îi spuse că acceptase să joace tenis cu Mary, deşi nu se pricepea prea bine la asta, Louise exclamă cu toată sinceritatea:

-Ah, nu trebuie să-ţi faci niciun fel de probleme! Nici eu nu joc bine şi sunt şi prea grasă pentru asta. Nu, dragul meu, nu trebuie să mai mănânci încă o prăjitură. O să ţi se facă rău.

Ah, bine, doar încă una, atunci. Acum, du-te la joacă şi să nu faci prea multă gălăgie, dacă se poate. Cum ziceam, se întoarse ea spre Janet după această nouă întrerupere, e doar un joc social. Vara obişnuim să ne întâlnim şi să jucăm noaptea. Am jucat toată vara trecută, împreună cu Neil şi cu Ray. Neil joacă excepţional, ar putea să te înveţe.

încă ceva ce nu ştia despre Neil. Toate aceste persoane ştiau atât de multe lucruri despre el, în timp ce ea, soţia lui, nu ştia mai nimic. Ei îl ştiau de mult, se consolă ea, apoi. După ce va sta mai mult timp cu el, va începe şi ea să-l cunoască mai bine.

Următoarele câteva săptămâni trecură în zbor. încet, încet, Janet îşi concentră atenţia asupra treburilor gospodăreşti, aruncând toate lucrurile de prisos, curăţind şi spălând. Curăţă cu mare grijă argintăria, după care toate cupele câştigate de Neil la tenis sau la concursurile de călărie.

Mary deveni o prezenţă aproape permanentă în casă şi o ajuta pe Janet cu mare bucurie, dacă se întâmpla să fie ocupată cu treburile casei în momentul în care sosea ea. După asta plecau să joace tenis împreună şi Janet începu să nu se mai simtă atât de stingheră, văzând alte persoane care jucau chiar mai puţin bine decât ea. Zilele erau din ce în ce mai calde şi copacii începuseră să înflorească, iar grădina arăta de-a dreptul încântător.

Luke îi vizita şi el din ce în ce mai des, declarându-se complet satisfăcut de progresul pe care-l făcea ea cu şofatul. îi spuse chiar că era pregătită să meargă de-acum singură în

oraş, aşa că Janet să oferi să-l conducă pe Neil în ziua următoare.

- îmi pare foarte rău, Janet, dar mâine am nişte treburi urgente aici, trebuie să merg cu Ray să văd de oi, aşa că du-te cu Luke în oraş. Sunt sigur că va fi foarte bucuros.

- Nu vreau să merg cu Luke, spuse ea cu îndrăzneală.

- Atunci, du-te singură, replică el.

- Nu pot să merg singură, nu sunt obişnuită cu traficul, ştii asta.

-Vom merge atunci altă dată. Mâine nu pot.

Janet îşi muşcă buzele. Nu mai fuseseră în oraş împreună din ziua în care văzuseră casa zugrăvită în liliachiu. Nici măcar nu se mai interesase de modul în care progresa cu lecţiile de şofat. Acceptase, într-adevăr, s-o însoţească în vizitele pe care le făcuse, dar nu era sigură dacă nu cumva o făcuse doar pentru că fusese invitată la nişte persoane pe care nu le mai întâlnise până atunci sau pentru că invitaţiile fuseseră făcute pentru amândoi.

Janet îl privi lung. Acest bărbat era soţul ei, dar era, totuşi, un străin.

- Chiar nu poţi să mă însoţeşti mâine în oraş? insistă Janet.

- N-am nimic de făcut mâine în oraş.

- Nu-mi voi lua niciodată licenţa dacă nu mă ajuţi

-îţi spun pentru ultima oară, replică el cu violenţă, ridicându-se în picioare şi aruncând pe podea ziarul pe care începuse să-l răsfoiască puţin mai devreme. Mâine nu merg în oraş! încetează odată să mă mai baţi la cap cu asta!

După aceea, Neil ieşi nervos afară, iar Janet îşi strânse

degetele pumn.

Capitolul 6

Cererea Janetei ca Neil s-o însoţească în oraş creă o atmosferă foarte apăsătoare şi a doua zi. Cu două bare uriaşe în spate, Neil, însoţit de Ray, ieşi din casă imediat după micul dejun. Modul său de a se comporta cu soţia lui îl uimi de-a binelea pe fratele lui mai mic, care-l privi cu ochii ieşiţi din orbite.

Janet îl auzi plecând şi înţelese că va fi singură aproape toată ziua. Luke, de asemenea, îi trimise vorbă că era prins cu nişte probleme de afaceri.

După ce îşi petrecuse toată dimineaţa gătind, Janet, ca de cele mai multe ori când era singură, se gândi la diverse posibilităţi de a rearanja mobilierul. Cele mai multe piese erau foarte vechi, astfel încât se gândi să le vândă sau să le arunce. Colindase, aşa, toată casa, făcând planuri şi încercând diverse aranjamente.

în camera lui Neil zăbovi puţin mai mult. Aerul era încărcat de miros de tabac şi, deşi nu era neplăcut, Janet deschise larg fereastra şi se uită în grădină. Soarele strălucea cu blândeţe, păsările ciripeau voioase şi în afara sunetului straniu al fierăstrăului nu se mai auzea nimic. Deodată, zgomotul acestuia se înteţi, zvâcnind ciudat, după care nu se mai auzi nimic.

Janet se îndepărtă de fereastră, îngândurată. S-a întâmplat ceva, îi spuse o voce interioară şi imediat îl auzi pe Bluey, muncitorul lui Neil, venind în fugă pe hol.

-Doamnă Stonham! Doamnă Stonham!

Acum simţi cu adevărat că se întâmplase ceva foarte rău. Strigătul lui sună speriat şi şocant şi Janet alergă imediat spre el.

-Oh, Bluey, spuse ea abia auzit.

Pantalonii îi erau rupţi aproape în întregime şi carnea unui picior îi atârna însângerată. Brusc, realiză că era singură şi cu toate acestea, trebuia să facă ceva. îi petrecu braţul peste umăr şi-l ajută să se aşeze pe unul din scaunele din bucătărie.

-Stii numărul de telefon al doctorului? îl întrebă ea, luând în grabă prosopul de bucătărie şi legându-i piciorul, pentru a opri hemoragia.

Bluey scutură din cap.

-Nici al ambulanţei?

Bărbatul scutură din nou din cap şi Janet se întrebă cui putea cere ajutorul.

Domnul Stack. Nu, era prea departe. Mary. nu era acasă.

-Ţine strâns prosopul. Merg să caut pe cineva.

Alergă în hol şi încercă să sune la ambulanţă. Telefonul însă era mort. Se întoarse aşadar la Bluey, care zăcea palid în scaun, în timp ce sângele i se surgea şiroaie pe podea.

-Nu pot suna la ambulanţă. Bea asta, spuse ea, întinzându-i o sticlă de brandy. Mă duc să aduc maşina şi te transport în oraş cât pot de
repede.

Era singura soluţie, îşi spuse Janet, oprind maşina în faţa uşii de la intrare şi alergând apoi să-l ia pe Bluey.

-Tine-te de mine, îi ordonă ea. E-n regulă.

în momentul în care - puse pe scaunul din maşină, Bluey îşi pierdu cunoştinţa, iar Janet, după ce-l privi o clipă îngrozită, demară cu o viteză care l-ar fi făcut pe Luke să închidă ochii, în aşteptarea dezastrului. Dar nu era timp pentru reguli şi roţile maşinii scoaseră scântei în momentul în care ieşiră pe poarta proprietăţii. Trebuia să străbată cele paisprezece mile ca vântul şi ca gândul. Noroc că nu trecea nicio altă maşină pe şosea, îşi spuse Janet. Doar la intrarea în oraş mai încetini puţin.

îl privi încă o dată pe Bluey şi văzându-l cu ochii deschişi, îi ceru indicaţii.

- Staţia de ambulanţă nu este prea departe, îi spuse el. Prima la dreapta, apoi a doua la stânga, lângă pomul de piper.

Doctorul de la ambulanţă examină cu atenţie câteva minute piciorul lui Bluey, după care declară că pacientul trebuia dus imediat la spital. Se urcă în maşină pe scaunul din spatele ei şi, cu ajutorul indicaţiilor lui, Janet conduse fără nicio problemă şi ajunseră într-un timp foarte scurt la spital, unde Bluey fu luat pe o targă şi purtat de urgenţă înăuntru.

O oră şi jumătate mai târziu, Janet fu informată că pacientul va intra în sala de operaţie şi în dimineaţa următoare vor fi sunaţi la Burnettia pentru a li se spune cum au evoluat lucrurile.

Tânăra englezoaică îi mulţumi surorii care-i spusese toate acestea şi se întoarse spre doctorul ambulanţei, care o aştepta să-l ducă înapoi de
unde îl luase:

- Aş vrea să fac un curs de prim-ajutor, spuse Janet cu lacrimi în ochi.

Sora zâmbi cu amabilitate şi o luă pe Janet cu blândeţe de mână, şoptindu-i în acelaşi timp ceva doctorului ambulanţei, care încuviinţă, îndepărtându-se, după care Janet fu condusă într-o sală de aşteptare. Sora o rugă pe o infirmieră să aducă o ceaşcă de ceai şi o lăsă pe Janet să plângă, mângâind-o uşor pe umăr.

- E mai bine? întrebă ea, după un timp.

- Mult mai bine, răspunse Janet. îmi pare rău dacă v-am creat probleme, dar n-am mai văzut niciodată, înainte, pe cineva cu o astfel de rană. N-am ştiut cum să-l ajut şi nu am mai condus niciodată singură prin oraş; în plus, nu-am nici carnet.

- Oh, nu lăsa toate aceste gânduri să te deprime, doamnă Stonham, spuse sora cu blândeţe.

Infirmiera sosi cu ceaiul şi sora aranjă totul pe măsuţa joasă, în faţa Janetei.

- Lapte?

- Mulţumesc, răspunse Janet printre lacrimi.

- A fost un accident destul de grav, continuă sora, dar dumneata ai făcut tot ce-ai putut.

- Nu ştiu cât de mult am putut să-l ajut, spuse Janet, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Putea să moară.

Ah, nu, replică imediat, cu căldură în glas, sora. Dar e adevărat că e mai bine să ai nişte cunoştinţe de prim-ajutor. La ce depărtare de oraş e ferma?

- Paisprezece mile.

- Destul de departe.

- Da, şi telefonul nu funcţiona, aşa că n-am putut să chem pe nimeni care să mă ajute. Da, atunci am realizat că trebuie să fiu capabilă eu însămi să dau primul-ajutor. Unde aş putea să învăţ?

După aproape o oră şi alte două ceşti de ceai, Janet se îndreptă spre casă, nemaiinteresându-se de poliţişti sau dacă respecta întru totul regulile de circulaţie. înainte de a pleca, însă, sora îi promisese că va aranja totul astfel încât Janet să poată face un curs de prim-ajutor, o dată pe săptămână. Va trebui să-şi ia carnetul cât mai repede cu putinţă, se gândi ea.

Părându-i foarte rău de modul în care o tratase pe Janet cu o seară înainte, Neil se întoarse acasă mult mai repede decât plănuise iniţial. Fusese normal să vrea să exerseze în trafic, iar Luke nu putea să-şi petreacă tot timpul la Burnettia, îşi spuse el cu reproş.

Ray îl însoţise tot timpul în dimineaţa aceea, dar era tăcut şi răspundea monosilabic, cu o expresie foarte nemulţumită pe faţă. Nimic nu va mai fi ca înaintea plecării fratelui lui în Anglia, îşi spuse el.

Neil trase camioneta în spatele casei şi o parcă la umbra copacilor. Coborâră din maşină şi priviră cu atenţie în jur. Era o linişte suspectă şi în casă părea să nu fie nimeni.

- Lipseşte automobilul, spuse Ray, uitându-se spre uşa deschisă a garajului, care se vedea printre copaci.

- Probabil că, până la urmă, Luke a venit totuşi pe aici.

- Nu cred. Azi a avut nişte treburi urgente în oraş.

- Poate s-a răzgândit, răspunse Neil, privindu-şi cu atenţie fratele. Dacă ar fi fost căsătorit, nu i-ar fi plăcut ca soţia lui să se vadă atât de des cu un alt bărbat, cât de verişor ar fi fost el, se gândi Ray, după care
intră în bucătărie. Se opri însă stupefiat, privind îngrozit podeaua.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Neil, impacientat, venind în urma lui.

- E numai sânge peste tot, îngăimă Ray, aşezându-se pe unul din scaunele de lângă uşă.

Neil se albi la faţă, plimbându-şi privirile de la uşă la podea şi invers, încercând să înţeleagă ce se putuse întâmpla. Pe urmă, ieşi îngrijorat în hol, după care se duse pe verandă. Ray îl urmă tăcut, dar la fel de preocupat de cele întâmplate. Apoi se întoarseră din nou în casă, îngânduraţi. Nu era niciun indiciu, care putea justifica marea de sânge.

Ray ieşi în fugă afară, după care se întoarse grăbit, spunând cu răsuflarea tăiată:

- S-a întâmplat ceva cu Bluey. Fierăstrăul e plin de sânge.

- Sun la spital, spuse Neil, impacientat.

Apoi se întoarse spre Ray şi continuă, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă:

- Deci, Janet l-a dus pe Bluey la spital, cu maşina.

- Dacă Luke n-a trecut pe-aici.

- Lasă-l dracului pe Luke, zbieră Neil din toţi plămânii. Janet e cea care l-a dus pe Bluey, nu înţelegi? Si n-are nici

carnet şi nici n-a mai condus prin oraş, niciodată.

- N-a fost vina ei, te-a rugat s-o ajuţi, răspunse Ray, surprinzându-se luând apărarea cumnatei sale.

Neil puse mâna pe receptor şi formă în grabă un număr.

- Da, e aici, răspunse o voce, după ce Neil îi informă ce doreşte. E în sala de operaţie, era cât pe-aci să-şi piardă piciorul, spuse vocea şi intră apoi în detalii tehnice. Da, l-a adus doamna Stonham. A plecat de
aici acum câteva minute.

Neil îi rugă ca pacientul să fie îngrijit cât mai bine şi-i anunţă că va trece şi el pe acolo în seara aceea. După asta închise şi se întoarse spre Ray, care aştepta cu sufletul la gură.

- Treizeci de plăgi, murmură Neil.

- Nici nu-i de mirare, după cât sânge e peste tot. Janet a reuşit să-l ducă la timp. Se aude o maşină, spuse el şi ca la un semn, ţâşniră amândoi în fugă spre poartă.

Janet îi văzu imediat şi le făcu cu mâna în timp ce se îndrepta spre garaj. Neil o privi cum conduce fără niciun fel de ezitare, dar închise ochii, aşteptându-se să lovească uşa garajului. Tot ce se auzi, însă, fu oprirea normală a motorului, uşa maşinii trântindu-se, după care paşii Janetei venind în grabă spre ei. Rochia îi era plină de sânge, pantofii de asemenea, iar ea arăta obosită şi dezorientată.

- Bluey a avut un accident, anunţă ea, fără nicio altă introducere.

- Da, ne-am dat seama, răspunse Neil. Am fost în

bucătărie.

- N-am avut timp să curăţ înainte de a pleca, replică ea zâmbind vinovată, neînţelegând exact ce vrea el să spună.

Neil o analiză îndelung, întrebându-se în ce măsură absenţa ei îl îngrijorase.

- Sper că va fi totul în regulă cu el, deşi a pierdut atât de mult sânge, continuă ea. Va trebui să curăţ şi maşina.

- De ce n-ai sunat la ambulanţă, sau după un doctor?

- Am încercat, dar telefonul nu funcţionează.

- Nu e nimic în neregulă cu el, acum. Am telefonat la spital imediat ce Ray mi-a spus că s-a întâmplat ceva cu Bluey, spuse el şi Janet se întrebă dacă într-adevăr nu o crede că telefonul fusese defect.

- Că funcţionează sau nu acum, n-are importanţă, spuse ea, cu aciditate. în mod sigur, nu funcţiona când am încercat să chem ambulanţa.

- A mai fost cineva aici? Vreau să spun. Ţi-ai asumat riscul de a conducepână la spital?

- Nu, n-a fost nimeni aici, răspunse ea cu răceală, văzându-l mult mai interesat de această problemă decât de ceea ce se întâmplase cu Bluey. Nu puteam să vă caut pe voi, care bântuiaţi pe cei cinci mii de acri de păşune, şi trebuia să fac ceva.

Neil simţi imediat enervarea din vocea ei şi încercă s-o mai tempereze puţin, abordând un ton mai cald:

- E adevărat, Jan, dar a fost foarte periculos ce-ai făcut. N-ai mai condus niciodată prin oraş şi.

- N-a fost vina mea, îl întrerupse Janet, şi mai enervată. Cred că te interesează doar ce ar fi vorbit lumea despre tine dacă aş fi fost prinsă fără carnet, dar cred că oamenii ar fi clevetit mult mai mult dacă l-aş fi lăsat pe Bluey să moară în bucătărie!

Ray se întoarse spre ea zâmbind uşor. Pisica îşi scoate ghearele, se gândi el şi Janet schimbă subiectul văzând sclipirile ironice din ochii lui.

- Sunt obosită, spuse ea.

Trecuse printr-o mare tensiune, dar acum era în avantaj, îşi spuse ea şi trebuia să profite de asta.

- în timp ce eu voi curăţa maşina, tu - se întoarse ea spre Neil - şi Ray veţi curăţa bucătăria, continuă ea, înfruntând privirile ironice ale cumnatului ei. După care voi face un duş, iar voi veţi prepara ceva de mâncare. începusem să gătesc, dar n-am terminat. Oricum, sunt destule în casă, aşa că puteţi pregăti un prânz bun fără a mai găti, încheie ea, după care trecu pe lângă ei, cu capul sus.

Cei doi fraţi o priviră în tăcere cum dispare în verandă.

Părea că mama lor s-a întors din nou. Micuţă şi orgolioasă, comandându-le fără încetare, se gândi Ray.

-Cred că a trecut printr-un şoc foarte mare, îi spuse el lui Neil, care stătea ca trăsnit în uşa bucătăriei. Ah, ce zi!.

- Stii ce avem de făcut,nu, băiete? întrebă Neil printre dinţi, bătându-şi fratele pe spate.

-Ce? răspunse el abia auzit.

Janet nu le mai vorbise niciodată pe acest ton şi era

extrem de uimit şi de enervat.

- Să curăţăm repede bucătăria şi să pregătim ceva de mâncare, spuse Neil, surprinzându-l.

Poate accidentul lui Bluey schimbase lucrurile în bine, se gândi Neil în timp ce spăla duşumeaua de sânge. Poate Ray va fi mult mai ataşat de Janet. Spera sincer asta şi-şi întoarse privirile spre fratele lui, cu afecţiune. Bietul Ray, fusese de-a dreptul şocat când s-a trezit cu o femeie străină în casă, în dimineaţa în care a venit cu Jane. Gândurile lui Neil se centralizară mai mult pe fratele său, decât pe munca pe care o făcea. Apoi se gândi la Bluey şi la faptul că îi va fi foarte greu să găsească un om în locul lui, iar când Janet se întoarse din dormitorul ei, proaspăt aranjată şi dichisită, o privi cu atenţie şi cu admiraţie.

Seara, când se duseră să-l viziteze pe Bluey, acesta îi povesti lui Neil cum îl adusese Janet la spital.

-Aş fi murit dacă nu era ea, ştiu asta, spuse Bluey, cu greutate.

Toată lumea o felicită pe Janet pentru gestul ei plin de curaj, iar
Luke o felicită din toată inima, la prima lui vizită după cele întâmplate, pentru ideea de a face cursuri de prim-ajutor.

Janet trecu cu brio testul pentru carnetul de conducere şi în curând tot oraşul se obişnuise cu apariţia tinerei doamne Stonham de la Burnettia, conducând degajată prin oraş.

Totuşi, tânăra continua să fie foarte nemulţumită de cât de puţine lucruri reuşise să facă pentru casă, de la sosirea ei.

Spălase şi curăţase totul, rearanjase mobilele, le reparase, dar pereţii erau foarte murdari şi acest lucru îi displăcea profund.

încercase de multe ori să-l determine pe Neil să înceapă lucrările de reparare şi de zugrăvire a casei, dar constată, cu nemulţumire că era genul de bărbat care făcea multe planuri, dar nu ducea aproape niciunul la îndeplinire. Plictisită să-i mai ceară să aranjeze casa, Janet începu să se ocupe şi ea de problemele legate de oierit, ascultând sfaturile tuturor şi învăţând, pe zi ce trecea, tot mai multe.

După trei săptămâni de spitalizare, Bluey se întoarse la fermă, dar încă mergea cu multă greutate, astfel încât nu putea să-l mai ajute pe Neil, cel puţin pentru o bună bucată de timp. Janet îşi întrebă soţul dacă nu l-ar putea folosi la treburile casei, unde erau întotdeauna foarte multe de făcut şi care nu i-ar fi cerut lui Bluey un efort prea mare. Neil însă se opuse categoric, fiind de părere că era mult mai bine dacă Bluey îşi petrecea convalescenţa în pat, în baraca muncitorilor.

în cele din urmă, însă, Janet reuşi să-l convingă totuşi, iar Bluey deveni ajutorul său de nepreţuit, curăţând legumele cu cea mai mare grijă, curăţând argintăria şi ajutând-o, în general, cu tot ce putea.

Luke îl privi cu atenţie într-una din zile şi-şi spuse zâmbind că Janet reuşise să-i pună la picioarele ei pe toţi bărbaţii din casă. Reuşise să înlăture până şi aversiunea lui Ray faţă de această căsătorie, dar nu făcea niciun efort să câştige afecţiunea soţului ei, reflectă Luke.

în următoarele zile, timpul se schimbi radical şi Neil se bucură de fiecare strop de ploaie care îi uda proprietatea.

Jane ieşi şi ea din casă, după o vreme, fiindu-i dor să simtă pe faţă stropii ploii mărunte, care-i amintea atât de mult de atmosfera din Anglia. Spre surpriza ei însă, se întoarse repede în casă, propunându-şi să nu mai iasă până nu se va face din nou timp frumos. Era prea deprimant să se plimbe singură prin ploaie în jurul fermei.

Pe zi ce trecea, copacii înfloreau tot mai mult, iar verdele ierbii dădu o altă înfăţişare fermei, iar în colţul ei favorit din grădină, plantele crescură brusc cu câţiva centimetri.

- Mă simt în stare să începem să zugrăvim, spuse Bluey, stând pe unul din scaunele din bucătărie şi curăţând zarzavaturi. Sună acum şi comandă cele necesare, doamnă Janet. Dacă e o comandă care le aduce mulţi bani, vin imediat.

Janet îl privi cu atenţie, pe deasupra mesei, gândindu-se la cele spuse de el cu multă seriozitate şi întrebându-se dacă Neil îi va ajuta cu ceva, în cazul în care vor sosi vopselele. Dacă îl vor coopta şi pe Ray pentru a-i ajuta, vor termina foarte repede totul. N-avea rost să mai aştepte să facă Neil comanda pentru toate cele necesare, era foarte evident pentru ea, de acum. Dacă stătea după el, putea să mai aştepte
încă vreo câţiva ani, cu siguranţă.

Se ridică aşadar, foarte hotărâtă, şi se îndreptă spre telefon.

Gândindu-se însă că pentru zugrăvirea camerelor nu se

hotărâseră asupra culorilor şi pentru asta avea nevoie de câteva ore, Janet se decise să comande vopselele pentru exterior.

Comanda fusese, într-adevăr, una foarte mare şi marfa sosi, aşadar, mai înainte de prânz. Una câte una, cutiile imense fură aşezate în faţa verandei.

-Ai comandat şi perii, doamnă Janet? întrebă Bluey.

-Ah, n-ai reuşit să mă prinzi, Bluey, bineînţeles că am comandat. O duzină, din cele mai bune.

Bluey surâse cu satisfacţie, gândindu-se în acelaşi timp la figura pe care o va face domnul Neil când va vedea nota de plată. A meritat însă efortul, continuă el să reflecteze, pentru că nu mai zugrăviseră casa de mult şi arăta jalnic.

- Roz-deschis, galben-pal, verde-luminos, citi el, inscripţiile şi plescăi din buze: un adevărat curcubeu, nu-i aşa?

-E o combinaţie foarte modernă de culori, spuse ea, gândindu-se la casa Mariei, care-i plăcuse atât de mult, încă de când o văzuse prima dată.

-Când începem? întrebă el nerăbdător.

-Nu poţi face nimic singur, Bluey, spuse Janet cu multă seriozitate.

-Uite ce e, doamnă Janet, sper că n-ai de gând să începi toate astea de una singură.

-Dar tu poţi să te caţeri pe casa asta cu piciorul tău bolnav?

-Si atunci cine va face toate astea? vru el să ştie.

-Păi. domnul Neil şi domnul Ray, bineînţeles.

Abia aştepta să vadă asta, se gândi Bluey, şi nu mai spuse nimic.

în momentul în care Neil se întoarse acasă, rămase înmărmurit, când văzu pe verandă imensitatea de cutii de vopsele.

Ar fi fost prea destul şi pentru tot portul Bridge, se gândi el. Ce a apucat-o pe Janet? Pentru cine erau toate astea?

Când intră însă în hol, simţi mirosul de vopsit proaspăt şi zâmbi amuzat în momentul în care deschise uşa sufrageriei şi o văzu pe Janet căţărată pe o scară, dând de zor cu pensula la baza tavanului.

- Janet!
- Bună, răspunse Janet cu falsă naivitate.
- Ce naiba faci?
- Neil, gândeşte-te puţin. Ce crezi că fac aici?
- De unde ai toate aceste cutii cu vopsea?
- De la magazin. I-am sunat azi-dimineaţă şi pentru că era o comandă foarte mare, au venit imediat.
- Cred şi eu, răspunse el.
- Vremea asta va mai dura câteva zile, după cum am auzit la radio, aşa că a trebuit să-mi ocup timpul cu ceva. îţi place verdele ăsta? E. Janet citi de pe cutie şi adăugă: „Chartreuse"...
- După cum văd că apare pe perete, e frumos. Dar nu poţi face singură tavanul, spuse el.
- Voi încerca, răspunse Janet, şi se concentră din nou asupra zugrăvitului.

Neil o privi zâmbind câteva clipe. Aşa cum stătea acolo, cu cutia aia imensă alături, părea şi mai mică decât de obicei.

- E o treabă prea grea pentru tine. Dă-te jos de-acolo până nu cazi.

- Nu pot să las totul baltă acum. Treaba asta trebuie făcută până la
capăt, odată ce ai început-o.

- Continuăm eu şi cu Ray, replică el, fără să se gândească prea mult, realizând ce spusese abia după ce cuvintele îi zburară de pe buze. Nu e o muncă pentru femei.

- Dar.

în momentul imediat următor, Janet se dezechilibra, iar cutia cu vopsea se rostogoli pe podea.

-Vino, când îţi spun, ordonă el şi întinse mâinile pentru a o lua în braţe. Nu eşti destul de înaltă, pentru a putea zugrăvi tavanul. De ce dracu te-ai apucat de treaba asta?

- Vreau să aranjăm casa, vreau să fie frumos, scânci Janet. Pot să zugrăvesc eu pereţii?

- Da, dar tavanul nu. Vino acum jos, scara asta nu-i destul de sigură.

- Doar pe asta am găsit-o, răspunse ea şi-i prinse mâinile, realizând şocată că era prima lor atingere de când sosiseră la Burnettia. îi zâmbi jenată şi sări.

Neil o prinse fără niciun pic de emoţie, ca şi cum ar fi luat în braţe un sac de cartofi.

- Da, e un verde foarte frumos, comentă Janet, uitându-se satisfăcută spre tavan.

- Si pereţii cum vor fi?

- Un gri-pal. Am văzut în oraş o carpetă foarte frumoasă, un roz-tare. Crezi că se potriveşte?

- S-ar putea. Ai scos carpeta veche deja, spuse el, uitându-se spre podea. Janet, de ce n-ai aşteptat ca eu şi cu Ray să fim aici, pentru toate astea?

- Pentru că nu ştiam când o să veniţi şi să ştii că sunt destul de puternică. Dacă sunt micuţă, nu înseamnă că sunt şi neajutorată.

- Poate nu, dar n-ai mai făcut aşa ceva până acum, nu-i aşa?

- Nu, spuse ea cu ochii strălucind.

Deşi fu surprins de propunerea pe care i-o făcu Neil, de a-l ajuta la zugrăvirea tavanului din sufragerie, Ray acceptă tăcut, iar până la sfârşitul după-amiezii tavanul fu gata.

Janet era foarte mulţumită de rezultat.

A doua zi dimineaţă, Janet îl timise pe Bluey să facă ceaiul, iar ea se duse direct în sufragerie. Ray era deja acolo, spre surprinderea ei.

- Care e culoarea pentru pereţi? întrebă el.

Janet se uită cu atenţie la vopseaua din cutia deschisă de Ray.

- Pare mult mai închisă decât spune inscripţia.

- Va fi mai deschisă după ce va fi amestecată. Eşti sigură că asta e ceea ce vrei?

- Da, răspunse ea cu fermitate.

- Va trebui să aştepţi până voi termina partea de sus, dacă

vrei să zugrăveşti şi tu.

Janet încuviinţă şi plecă să vadă grădina.

Ploaia făcuse să crească buruienile şi mai mult, observă ea, dar trandafirii îmbobociseră şi erau de o frumuseţe cum Janet nu mai văzuse niciodată în realitate. Din păcate, anul acesta nu putuse să se ocupe de flori, dar anul viitor situaţia va fi cu totul altfel, se gândi tânăra englezoaică, entuziasmată de splendoarea care stătea să înflorească. încet, se întoarse în casă, gândindu-se la tot ce ar vrea să facă pentru ca această casă să arate mult mai bine.

- Aş vrea să facem în aşa fel încât să ne simţim confortabil în această
casă, spuse ea, intrând în sufragerie.

- Nu ştiu cât de confortabil va fi, dar se pare că va fi frumos, răspunse Ray, oprindu-se o clipă din zugrăvit.

Târziu, după-masă, telefonul sună îndelung, dar nimeni nu se grăbi să răspundă, aşa că Janet puse pensula jos şi se duse să ridice receptorul.

-Văd că nu mă mai iubiţi.

-Ah, Luke.

-Am stat aici singur zile în şir şi nu m-a căutat nimeni.

-Suntem ocupaţi cu zugrăvitul.

-De asta nici nu v-am deranjat, răţuşcă. Mary m-a informat despre toate astea, imediat. Cum merge?

-Arată foarte frumos. Trebuie să vii să vezi.

-Voi veni după ce va fi totul gata. Acum v-am sunat să vă întreb dacă veniţi la balul de sâmbătă.

-Ce bal?

-Nu ţi-a spus Neil? întrebă el surprins. E evenimentul anului. Toată lumea merge. Am vrut să ştiu dacă mă puteţi lua şi pe mine, pentru că maşina mea e în reparaţie, la Sydney.

- Ah, bineînţeles că te vom lua. Dacă vom merge, adăugă ea, repede. Neil nu mi-a spus nimic şi. n-am haine pentru bal.

-Sărmană cenuşăreasă, râse el. Se găsesc o sumedenie de rochii în oraş, ai bani destui şi ai şi un soţ care să te ducă cu maşina. Care-i problema?

-îl voi întreba pe Neil. Dar n-am primit nicio invitaţie.

-V-au trimis invitaţia. Am primit şi eu una, şi Mary şi Mac .

-Bine. îl voi întreba pe Neil.

După asta, Janet se întoarse în sufragerie, unde venise între timp şi Neil.

-Era Luke la telefon, anunţă ea.

Ray o privi lung, întrebându-se de ce convorbirea cu vărul lor o însufleţea într-atât pe tânăra lui cumnată. Puse pensula încet în cutie, gândindu-se că probabil Luke, care fusese căsătorit şi era şi mai în vârstă, ştia cum să vorbească cu femeile. Oricum, era întotdeauna centrul atenţiei chiar şi în grupurile de bărbaţi. Janet era tânără şi destul de atrăgătoare, în felul ei, şi se căsătorise cu un bărbat care nu vedea în ea mai mult decât o menajeră. Dar nu era problema lui.

-Maşina lui e la reparaţie, d-aia n-a mai trecut pe-aici. Vrea însă să trecem să-l luăm cu maşina la balul de sâmbătă.

-Ah, făcu Neil, am uitat cu totul de asta, invitaţia a venit încă de săptămâna trecută.

-Nu ştiam, răspunse Janet, privindu-l în ochi.

-îmi pare rău. Am uitat. Sigur că vom merge, am fost întotdeauna. O să te distrezi, accentuă el, făcând-o pe Janet să-l privească întrebător. Eu, cel puţin, întotdeauna m-am întors de acolo frânt şi doar în seara zilei următoare.

-E departe de aici?

-Doar cincizeci şi trei de mile.

-A, doar atât? glumi Janet. Era mai bine dacă îmi spuneai, Neil. Pentru bal e nevoie de o rochie specială.

-Oh, da, vei avea o rochie nouă, spuse el, amintindu-şi cât de bine arăta mama lui întotdeauna la balurile de la Comobella. Se îmbrăca în rochii de seară foarte elegante şi purta întotdeauna unul din colierele pe care le primise în dar de la tatăl său, cu prilejul aniversărilor ei. îi va dărui Janetei unul dintre aceste coliere, fără să ştie Ray. Vei merge mâine în oraş şi-ţi vei cumpăra o rochie, continuă el.

-Chiar aşa voi face, răspunse Janet cu o notă de iritare în glas.

Atitudinea aceasta o stăpâni până a doua zi dimineaţă, când se ori

în faţa unui magazin din oraş. Mary, care o însoţise pentru a alege împreună ceva potrivit, o privi cu ochi sclipitori înainte de a intra.

Toate rochiile erau însă atât de scumpe acolo, încât mai întâi se uitară una la cealaltă, întrebându-se dacă îşi puteau permite să aleagă ceva.

-Am pus deja ochii pe una şi o vreau cu orice preţ, zâmbi

Janet. Neil mi-a spus să aleg ce doresc şi să trec totul în contul lui. Dacă mi-ar fi spus mai repede despre invitaţie, aveam timp să caut mai mult şi astfel făcea economie. Aşa, sunt nevoită să cumpăr la acest preţ.

După ce probă câteva rochii, care îi părură însă total nepotrivite pentru vârsta şi constituţia ei, vânzătorul se apropie zâmbind cu o rochie pe care o alese el însuşi pentru ea

- Aceasta e cea mai scumpă rochie pe care o avem în magazin, doamnă Stonham, remarcă el şi Janet se îndrăgosti brusc de ea.

Era o rochie de voal, de culoarea caisei.

- îţi place? îşi întrebă ea prietena cu ochii numai stele, după ce o îmbrăcă.

- E a ta, spuse aceasta simplu. Doar tu ai fi putut-o îmbrăca.

- Mă flatezi, râse Janet, uitându-se din nou în oglindă şi întrebându-se ce reacţie va avea Neil când o va vedea îmbrăcată astfel. O cumpăr, spuse ea, mângâind uşor textura rochiei.

Va fi o ţinută foarte extravagantă, îşi spuse ea, amuzată, după ce alesese şi pantofii, mănuşile şi poşetuţa în nuanţe potrivite.

-Ah, ar trebui să-ţi cumperi si o capă de blană, la toate astea, spuse Mary, entuziasmată.

- Oh, nu, răspunse Janet, gândindu-se cât de mult cheltuise deja.

-Vei vedea că am avut dreptate, când vei simţi frigul care se va lăsa noaptea, acolo, spuse Mary, întrebându-se încă o dată, aşa cum mai făcuse şi altă dată, dacă Janet se temea de reacţiile soţului ei. Oricum, nu-i văzuse să se comporte foarte afectuos, până acum. Nu cum fusese ea şi Mac în primul lor an, când se îmbrăţişau cu pasiune peste tot, neinteresându-i gura lumii. Mary zâmbi cu duioşie acestei amintiri.

-Acum, draperiile, spuse Janet cu fermitate.

Cheltuise suficient pentru ea însăşi, acum era timpul să se gândească la casă.

-Am văzut ceva care-mi place cu câteva săptămâni înainte, aşa că nu e nevoie să mai căutăm, continuă ea şi se îndreptară spre magazinul pe care-l vizitase cu câtva timp în urmă.

Imediat ce intră, luă în mâini un sul imens de brocart haşurat cu gri-argintiu:

-Vreau douăzeci şi cinci de metri din acest material.

Capitolul 1

Orele trecură în zbor, după această vizită în oraş, mai ales că nimeni în afară de Janet nu mai avea chef să termine de zugrăvit înainte de weekend.

Abia aştepta să pună draperiile de brocart, aşa că-l rugă pe Bluey s-o ajute să sfârşească mai repede cu zugrăvitul după ce constată că acesta putea să mânuiască foarte bine pensula, în timp ce stătea aşezat.

Singura posibilitate pe care o avu să meargă la coafor, se ivi vineri la prânz.

Cei doi bărbaţi trebuia să se descurce singuri cu mâncarea şi Ray se gândi pentru prima oară că nu mai fusese niciodată singur la masă cu fratele său, de la întoarcerea acestuia din Anglia.

- Aproape am uitat să tai pâinea, spuse Ray zâmbind, aşezându-se la masă.
- Da. Janet încearcă să facă totul, tot timpul.
- Cum v-aţi întâlnit, de fapt? îndrăzni Ray.
- Janet lucra înainte într-o cafenea pe malul mării, foarte aproape de locul în care locuiam eu, spuse Neil după o scurtă ezitare. Adevărul era cel mai bun din toate, întotdeauna, reflectă el.
- Oh, făcu Ray şi începu să ungă feliile de pâine cu unt. întrebarea care-l chinuia de atâta timp îi ieşi însă singură pe gură: Neil. de ce te-ai căsătorit cu ea?
- De ce se căsătoresc oamenii?
- De obicei, pentru că se iubesc, presupun.

- Atunci. spuse Neil, dar se întrerupse în momentul în care întâlni privirea fratelui său.

El şi Janet nu se puteau lăuda că împărtăşeau un astfel de sentiment.

- E-n regulă, spuse Ray. Atunci te-ai căsătorit cu ea pentru că o iubeşti. Dar amândoi aveţi un mod foarte straniu de a arăta asta.

Urmă apoi o tăcere adâncă şi amândoi ar fi vrut ca Janet să fie acum lângă ei.

- Mătuşa Phoebe nu ţi-a scris, nu-i aşa?

Mătuşa Phoebe! De ce-i amintea Ray acum de ea? A fost cauza tuturor acestor lucruri pe care le trăia acum.

- Nu, răspunse Neil, sec. Eşti gata?

Ray se ridică în picioare, oftând. Se părea că vechea prietenie dintre el şi fratele lui dispăruse cu desăvârşire.

în casă nu mai era nimeni, când se întoarse Jane acasă şi intră în bucătărie, mirându-se de ceea ce putuseră lăsa acolo cei doi bărbaţi: firimituri de pâine pe toată masa, inclusiv pe podea, untul nu fusese pus în frigider şi se topise, coji de portocale aruncate pe jos, mucuri de ţigară în farfurii. Neil îşi curăţase pipa şi vărsase toate resturile în sosul rămas pe farfuria din care mâncase. Janet râse încet, de acest detaliu. Niciodată n-ar fi făcut asta în prezenţa ei.

Toată seara şi în timpul zilei următoare, tânăra soţie se gândise la bal. Primise puţine informaţii despre acest lucru de la cei doi fraţi, şi era extrem de emoţionată. De altfel, în toată Burnettia domnea o stare de surescitare, în vederea acestui

eveniment.

Se pregătiră cu toţii în cea mai mare vervă, iar Neil alese cu grijă, din cutiile de bijuterii rămase de la mama sa, un colier foarte fin şi se hotărî să i-l înmâneze înainte ca ea să iasă din camera ei.

Janet tocmai se admira în oglindă, nevenindu-i să creadă că era ea cea pe care o vedea oglindită. Părul tăiat scurt, într-un mod care-i stătea cel mai bine cu putinţă, aranjat discret, din perie, faţa strălucindu-i de bucurie şi rochia ei de culoarea caisei mulându-i-se ca o mănuşă peste şolduri, pentru ca apoi să se desfacă larg, ca o petală în faţa soarelui. îşi imagina deja impresia pe care o va face în timpul piruetelor, în sala de bal. îşi mai aranjă puţin părul, mulţumită şi fericită, oprindu-se brusc în momentul în care auzi bătăi uşoare din uşă.

- Janet?

- Da, sunt aproape gata.

- Bun. Pot. Aş putea să intru?

Era pentru prima dată când Neil îi cerea să intre în camera ei şi se simţea îngrozitor de stânjenit. Se temuse întotdeauna că va fi refuzat.

- Bineînţeles, răspunse ea calm, deşi inima îi bătea să se spargă. Uşa nu e încuiată.

- Nu e încuiată? repetă el, mai mult pentru sine, apăsând pe clanţă.

- Nu a fost închisă când am venit şi niciodată de atunci încoace, spuse ea, în timp ce Neil se opri în prag, plimbându-şi privirile peste toată înfăţişarea ei.

-Arăţi foarte bine, spuse el într-un sfârşit, după ce Janet aproape că-şi pierduse răsuflarea în aşteptarea verdictului.

Era foarte amuzat de transformarea ei şi se vedea foarte clar că nu era obişnuit să facă niciun fel de complimente.

-Rochia ta. Da. îmi place.

- Mă bucur, spuse Janet simplu, sperând că va continua să gândească la fel şi când îi va sosi nota de plată.

De ce naiba a intrat aici? îşi spuse Janet indispusă. N-a făcut asta niciodată până acum.

-Si tu arăţi foarte diferit.

în costumul lui special pentru dineuri, cu cravata albă şi părul aranjat cu grijă, într-o parte, Neil avea o figură extrem de distinsă.

- Complimente, spuse el încet şi scoase din buzunar cutiuţa de piele, deşi sesizase că ea îşi pusese, deja, un şirag de perle. Dacă îşi amintea bine, era acelaşi pe care fetele de la cafenea i-l dăruiseră în ziua căsătoriei lor.

-Ti-am adus ceva. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să-l porţi, continuă el. A fost al mamei, preciză apoi, şi-i prinse colierul la gât.

- Oh, Neil, răspunse ea, radiind de bucurie. Dar. par veritabile.

-Chiar sunt. Diamante. A fost unul dintre cadourile pe care i le-a făcut tata. Cred că la cea de-a douăzecea aniversare a căsătoriei lor.

-Si vrei să-l port la noapte? şopti ea.

-Da, te rog. Si oricând se iveşte vreo ocazie potrivită. E al

tău, acum.

- Oh, mulţumesc.

Ce cuvinte nebunesc de inadecvate, se gândi ea, imediat.

încercă apoi să-şi desfacă perlele pe care şi le pusese mai înainte la gât, dar degetele îi tremurau atât de tare, încât fu imposibil.

- Lasă-mă pe mine.

Trecu în spatele ei şi apucă şiragul, cu degete atât de reci, încât Janet se cutremură la atingerea lui.

- Iată-le, spuse el, revenind în faţa Janetei cu un surâs mulţumit.

- Ah, sper că nu-l voi pierde, comentă ea, uitându-se încă o dată, lung, în oglindă şi mângâind din nou diamantele.

- E foarte bine prins. Uite, ia şi asta, spuse el întinzându-i cutiuţa de piele. Când nu-l porţi, îl poţi ţine aici. Pentru siguranţă, îţi recomand să îl închizi în seiful din biroul meu.

- N-am văzut ceva mai frumos niciodată în viaţa mea, spuse ea entuziasmată. Mulţumesc, Neil.

- Nu. Vreau să spun. Da, e foarte frumos. Eşti gata? Ray ne aşteaptă deja şi trebuie să-l luăm, din drum şi pe Luke.

Ray îi aştepta în hol. îi auzise pe amândoi în camera Janetei şi i se păruse foarte straniu. Când îi văzu ieşind împreună, ridică o sprânceană, foarte surprins. Janet îi surâse foarte degajată, dar Neil păru îngrozitor de stânjenit, ca şi cum ar fi fost bănuit de o faptă pe care n-o comisese.

- I-am dat Janetei colierul mamei, spuse el şi Ray îşi privi cumnata ca şi cum ar fi vrut să spună că toată strălucirea ei

consta în acest fapt. Se aşteptase, oricum, din momentul în care a văzut că Neil are o soţie, ca bijuteriile mamei lor să-i fie dăruite acesteia. Ce nu observase însă până atunci, şi constituia acum un adevărat şoc pentru el, era faptul că Janet putea arăta atât de bine. Era o cu totul altă Janet în această seară. Paloarea îi dispăruse, rochia îi punea în evidenţă formele rotunde, iar ochii îi sclipeau ca nişte stele. Chiar şi culoarea rujului de buze era cum nu se putea mai adecvat şi Ray admiră totul, cu entuziasm.

—Da, în mod sigur, e absolut perfect, constată el, măsurând-o din cap până-n picioare.

- Ah, nu e chiar aşa, răspunse ea cu modestie, deşi foarte bucuroasă de complimentele lui.

Era păcat că trebuia să acopere această minunăţie cu haina de iarnă, îşi spuse ea, dar nu anticipase că va fi atât de rece.

în maşină se aşeză în faţă, lângă Neil, şi niciunul dintre ei nu coborî când ajunseră la casa lui Luke. Acesta îi aşteptase, de altfel, pe scările de la intrare, îmbrăcat impecabil, ţinându-şi mantoul pe braţ, în timp ce strângea cu degajare o ţigară, în colţul gurii.

Părea că se simţea foarte singur, însă. Poate în ceilalţi ani fusese la bal însoţit de soţia sa, se gândi Janet.

-Mă întrebam dacă nu cumva nu reuşiţi să vă desprindeţi de cutiile cu vopsele, le spuse el, deschizând portiera şi intrând înăuntru. Salut, popor!.

- Bună Luke, răspunse Janet, întorcându-se spre el. Cum

mai merge?

- E totul în regulă. La voi?

- Suntem bine. Eu, cel, puţin, sunt foarte bucuroasă la gândul că vom petrece astă-noapte.

Călătoria decursese cum nu se putuse mai bine, iar pe banca din spate a maşinii, fusese chiar multă veselie, Ray şi vărul lui părând că-şi aduceau aminte de toate întâmplările comice din viaţa lor.

Când ajunseră la Comobella, erau deja parcate în faţa clădirii impunătoare mai mult de o duzină de maşini.

Mary şi Mac ajunseseră însă cu doar câteva minute înaintea lor şi, pentru că văzuseră maşina de la Burnettia, îi aşteptară în faţa porţii.

Mary era îmbrăcată într-o rochie de seară foarte mulată pe corp, cu umerii goi, peste care purta o blană absolut magnifică.

Janet îşi dădu jos mantoul, bucuroasă că avea răgazul să-l dezbrace înainte de a intra în sala de bal.

Luke o privi cu ochii măriţi de uimire şi, imediat, alte şi alte capete se întoarseră cu admiraţie spre ea. Janet era toată numai văpăi, de emoţie.

- Păstrează-ţi calmul, îi spuse Neil surâzând, vărului lui.

-Ah, cum crezi că o să reuşesc cu atâtea răţuşte în jur? se slifosi el. Dar nu-ţi face probleme, ştii că-s băiat bun.

Neil regretă imediat că nu-i spusese Janetei cât de bine arăta, pe când toţi ceilalţi o complimentară, cel puţin din priviri.

Doamna Campbell zâmbi cu căldură, în momentul în care o văzu pe Janet şi-i spuse surâzând:

- Draga mea, cât de bine ţi-a făcut Australia! Eşti absolut înfloritoare. După asta, Neil începu să strângă mâinile celor din jur, iar ea le zâmbea tuturor, deşi pe cei mai mulţi dintre invitaţi nu-i mai cunoscuse.

în jurul pereţilor încăperii principale fusese aşezat un şir întreg de mese, acoperite cu feţe de masă imaculate, iar în mijloc fuseseră puse vaze de flori minuscule, în care se aşezaseră gladiole. De asemenea, în capătul sălii fusese postat un podium pentru orchestră.

- Instrumentiştii sunt din Sydney, spuse Neil, observându-i privirile.

- Toată lumea de aici a trebuit să străbată cincizeci şi trei de mile pentru a participa la acest eveniment? întrebă Luke, dar imediat îi căzură ochii pe colierul de la gâtul Janetei. Aha, făcu el. Porţi bijuteriile familiei Stonham, după câte văd.

- Da, răspunse ea, emoţionată, punându-şi mâinile din nou la piept şi sperând că nu se observase de câte ori repetase acest gest de la plecarea de acasă şi până acum, de teamă să nu rămână fără preţiosul obiect. E de-a dreptul incredibil, remarcă ea. Câtă strălucire în jurul meu şi suntem într-o pădure, nu în inima Sydneyului.

- Greu de crezut, nu-i aşa? râse cu poftă Luke. Ce păcat că nu pot să-ţi cer să-mi acorzi primul dans, continuă el, după care atenţia îi fu distrasă spre uşa de la intrare. Voi vedeţi ce văd eu? întrebă el surâzând cu uimire.

Neil şi Janet se întoarseră şi ei pentru a privi în direcţia indicată de Luke. Ray străbătu toată sala şi se opri în pragul uşii pentru a saluta o fată şi o făcu cu foarte multă căldură. Tânăra era foarte drăguţă. înaltă, subţirică, cu păr negru şi ochi mari, căprui. Surpriza consta însă în faptul că-l privi pe Ray cu multă afecţiune.

-Antoinette! murmură Neil, uimit.

- E foarte drăguţă, comentă Janet. O cunoşti?

- Au locuit aproape de noi, până când şi-au cumpărat o proprietate mai mare în Queensland.

-Am auzit că a venit la cineva în vizită aici, interveni Luke.

- Cred că a venit de o săptămână sau două, pentru că Ray s-a schimbat mult în ultimul timp şi am bănuit că se întâlneşte cu cineva, spuse Janet.

- Cum ai putut să-ţi dai seama? întrebă Neil.

- Se pregătea foarte mult înainte de a ieşi, răspunse Janet zâmbind.

Când se întâlnea cu Luke, nu-şi schimba cămaşa şi nu se bărbierea.

Ray o îmbrăţişă pe fata care tocmai sosise şi zâmbi fericit. Janet era foarte bucuroasă pentru el.

- Sper că vă mai amintiţi de ea, nu-i aşa? îşi flutură Ray mâinile spre fratele şi verişorul său. Cu ei poţi să vorbeşti mai târziu, surâse Ray întorcându-se spre Antoinette, dar ţin foarte mult să ţi-o prezint pe cumnata mea, Janet. Janet, ea e Antoinette Reeves.

Pe urmă, Janet fu prezentată şi altor persoane, iar când

Neil îi ceru să-i acorde primul dans, simţi că paharul fericirii sale pur şi simplu dădea pe dinafară. Era pentru prima dată că dansau împreună şi amândoi fură surprinşi de abilitatea celuilalt. Janet era foarte tăcută. Nu vroia să strice cu nimic bucuria de a-i simţi braţele în jurul trupului ei, în timp ce se roteau încet, pe duşumeaua lustruită.

La rândul lui, Neil avea impresia că dansează cu un fulg, atât de uşor şi de delicat se mişca Janet. Se întrebă apoi de ce nu-i propusese niciodată să meargă să danseze.

Vor putea da o petrecere la Burnettia, se gândi el. Luna viitoare va fi ziua de naştere a lui Ray, putea fi o ocazie foarte bună. Va vorbi cu Janet despre asta mai târziu.

în timp ce Luke dansa cu Janet, Neil o invită pe Louise. Deşi era foarte masivă, Louise dansa cu mare uşurinţă. Se ştiau de foarte multă vreme. încă de când Neil era doar un băieţel în pantaloni scurţi, aşa încât îşi putea permite să-l întrebe nişte lucruri mai intime, îşi spuse ea.

- Janet pare să se simtă foarte bine, începu Louise.

- Da, aş putea zice că da, răspunse Neil, căutând din priviri rochia de culoarea piersicii.

- Neil, de ce n-o strângi niciodată în braţe pe Janet? Nici măcar
când aţi dansat n-ai făcut-o.

- S-o strâng în braţe? Ce vrei să spui?

- Bărbatul meu mă sărută pe ureche, ori de câte ori dansăm.

- Ce nebunie.

-Marc o strânge pe Mary în timp ce dansează, ca pe o comoară pe care se teme să nu i-o fure cineva şi sunt căsătoriţi de doi ani. Ar trebui să fii. înţelegi ce vreau să spun. puţin mai. După ce v-aţi căsătorit într-un mod atât de romantic.

-A, ăsta e punctul tău de vedere.

Trebuia, deci, să lase impresia că a fost o căsătorie romantică.

-Eu şi cu Janet preferăm să nu ne etalăm senimentele în public.

- Nu înseamnă că te dai în spectacol, dacă îşi îmbrăţişezi soţia, răspunse Louise, foarte convinsă de ceea ce spunea.

-Haide, Louise, nu eşti decât o sentimentală.

După asta muzica se înteţi şi dansul deveni atât de frenetic, încât nu se mai putea vorbi nimic.

Dansul următor Neil ieşi afară, cu un ,,scuză-mă", luând în trecere o sticlă rece cu bere şi întrebându-se cum i-ar fi stat s-o giugiulească, în public pe Janet. Nu s-a gândit niciodată s-o facă, şi cu atât mai puţin în public. Arăta într-adevăr foarte bine astăzi, cu obrajii îmbujoraţi şi cu colierul înconjurându-i gâtul, dar cu dulcegăriile de care-i spunea Louise nu putea fi de acord. Nu putuse uita întrebarea ei, după ce o ceruse de nevastă şi-i spusese care vor fi atribuţiile ei în acest sens: ,, nimic altceva?" Aceste două cuvinte definiseră, apoi, întreaga lor relaţie. ,, Nimic altceva". Trebuia să păstreze acordul. Dar. Vroia el, într-adevăr, să se apropie mai mult de ea? O întrebare la care nu putuse să răspundă, pentru moment.

Dacă ar fi iubit-o, probabil că ar fi încercat, până acum. Dar el nu se gândea la ea în aceşti termeni. Era foarte mulţumit cu situaţia lor actuală. De ce ar încerca să schimbe lucrurile? Oh, Louise şi sentimentalismele ei fără sens.

Când se întoarse înăuntru, Janet dansa din nou cu Luke. Nu-şi făcuse niciun fel de probleme în acest sens, fiind pe deplin conştientă că nu putea dansa fiecare dans cu soţul ei, astfel că era pe deplin fericită şi satisfăcută. Neil însă, refuză să mai danseze, văzând ocheadele pe care i le arunca Mary, glumind pe seama faptului că Janet dansa mai mult cu vărul său. Janet continuă să accepte invitaţia celorlalţi bărbaţi şi fu extrem de bucuroasă să danseze un foxtrot. Tânărul care îi ceruse această favoare îi mărturisi că venise cu avionul personal, din Queensland, special pentru a fi prezent în acea seară acolo, prilej pentru Janet de a constata încă o dată cât de apreciat era acest eveniment al anului.

Urmă o pauză pentru orchestră, timp în care se servi cina într-o cameră alăturată, în care se stinseră toate luminile şi se aprinseră lumânări. Atmosfera era calmă şi plăcută, conversaţia se purta aproape în şoaptă, iar platourile cu mâncăruri deosebit de apetisante sosiră imediat, rând pe rând.

- Tânărul cu care am dansat a venit cu avionul personal, special pentru a participa la acest bal, îi spuse Janet lui Neil, în timp ce se aşezară la masă.

- îl cunosc, răspunse Neil, fără chef. A locuit prin părţile astea, cu ceva timp în urmă. Locuia singur, într-o casă imensă

şi zbura toată ziua, cu mai mare uşurinţă cu cât conduci tu prin oraş.

- M-a întrebat unde locuiesc, continuă ea. Mi-a spus că ştie unde este Burnettia şi că în drum spre casă va zbura pe-acolo şi ne va face
semne de salut cu avionul.

- Sper că nu se va prăbuşi în timp ce va face toate aceste acrobaţii, interveni Ray, care auzise cele spuse de Janet şi nu se putu abţine să nu-i dea o replică sarcastică. Nu va fi chiar o plăcere, desigur, pentru tine, Jan, dacă va cădea peste casă şi va face praf toată zugrăveala, nu-i aşa?

Un moment, Janet îşi imagină toate acestea ca fiind posibile şi se albi la faţă. Apoi, realizând gluma lui, zâmbi amuzată. înţelegea că prezenţa Antoinettei îl făcea să aibă mai mult haz ca de obicei. Apropoul pe care-l făcuse Ray la noua ei zugrăveală îi aminti însă de altceva.

- Trebuie să vorbesc cu doamna Stack înainte de a pleca, spuse ea. Vreau să-i cer nişte sfaturi în legătură cu draperiile pe care vreau să le pun, continuă ea, întrebându-se de ce Luke începuse să râdă cu poftă.

- Draperiile noi, spuse el printre hohote. în miezul petrecerii de la Comobella, ea se gândeşte la draperiile ei. Uită de Burnettia în noaptea asta, rătuşcă şi gândeşte-te doar la mine, spuse el, plin de vervă.

Fusese cea mai deosebită noapte din viaţa ei concluzionă Janet, stând din nou pe scaunul pasagerilor, alături de Neil, la întoarcerea acasă, ţinându-şi mâinile vârâte în buzunare şi

gulerul pardesiului ridicat, pentru a se apăra de frigul zorilor. Lume amuzantă, se gândi ea moţăind, organizare impecabilă, atmosferă veselă şi relaxantă.

închise apoi ochii şi se gândi la modul cum dansase cu Neil, întrebându-se de ce în momentul în care trecuseră, pe ringul de dans, pe lângă Louise şi soţul acesteia, Neil o cuprinsese de mijloc şi o trăsese spre el. Fusese numai pentru o clipă, dar remarcase gestul lui imediat.

Pe bancheta din spatele maşinii era o linişte desăvârşită. Ray dormea sau se prefăcea că doarme, pentru a nu trebui să vorbească, iar Luke se uita îngândurat pe fereastră, privind coroanele copacilor, în lumina slabă a farurilor.

în curând vor fi cu toţii acasă. Nu greşiseră deloc în estimarea orei la care vor ajunge, reflectă Janet, ţinându-şi ochii închişi, iar capul rezemat de spătarul scaunului.

Neil îi aruncă de câteva ori priviri fugare, gândindu-se că a adormit. Apoi, căscă şi el foarte tare, în repetate rânduri.

- Te rog să nu faci asta, băiete, spuse Luke. Sunt foarte mulţi copaci pe marginea drumului şi dacă adormi. Vrei să opreşti să ieşi puţin afară? Sau, mai bine, lasă-mă pe mine să conduc.

- Nu, mulţumesc, sunt foarte bine. Apoi, Neil îşi aminti ocheadele pe care Luke i le aruncase Janetei în acea noapte şi apăsă şi mai tare pe accelerator. Era perfect capabil să-şi conducă maşina şi să se întoarcă acasă, n-avea de ce să schimbe locul cu vărul său. Apoi se uită din nou spre Janet, care îl privea cu ochii deschişi şi căscă din nou, demonstrativ,

foarte larg.

- Să ştii că e molipsitor, răsună, din nou, vocea de pe bancheta din spate. Cât mai avem de mers?

- Douăzeci de minute, răspunse Neil.

Janet se uită din nou cu îngrijorare spre soţul ei. Să conduci atâtea mile după ce ai dansat nebuneşte toată nopatea, nu era tocmai uşor. Si tânărul acela din Queensland, zbura la o distanţă aşa de mare după o noapte de petrecere. Mai întâi îşi făcuse probleme din această pricină, dar acum i se părea totul foarte amuzant.

Când ajunseră la Burnettia, Ray sugeră să bea cu toţii un ceai înainte de a se duce fiecare la culcare, astfel că Neil aprinse focul şi puse ibricul pe plită.

între timp, Janet urcă în dormitorul ei şi-şi dădu jos rochia strălucitoare, care-i adusese atâta succes în acea noapte şi îmbrăcă, în schimb, un halat de casă. Nu uită nici de colier, aşa că-l desprinse cu grijă şi-l puse pe masa de toaletă.

Stând cu toţii în jurul mesei din bucătărie, cu ceştile de ceai în faţă, vorbiră din nou despre cât de reuşită fusese petrecerea la care tocmai participaseră, iar Neil găsi că era un moment tocmai potrivit pentru a propune să organizeze şi ei un party de ziua de naştere a lui Ray, luna viitoare.

Sugestia lui Neil fu primită cu entuziasm şi Ray zâmbi uşor, emoţionat. Spera că îşi va putea anunţa şi logodna atunci, iar după ce se va căsători cu Antoinette, curând după aceea va şti s-o trateze într-un mod cu totul diferit de cel cu care Neil îşi trata nevasta.

Prea obosiţi ca să mai strângă ceştile, lăsară totul în seama lui Bluey, după care îşi spuseră noapte bună, dar se corectară imediat, având în vedere că era deja dimineaţă şi se îndreptară spre camerele lor.

înainte de a se vârî în pat, Janet aşeză cu grijă colierul în cutiuţa de piele şi-l puse sub pernă. Nu pentru că s-ar fi temut de vreun hoţ - dacă cineva s-ar fi gândit să fure ceva de la Burnettia putuse să facă asta de mii de ori până atunci, pentru că uşile nu erau niciodată închise
acolo, ci pentru că îi plăcea foarte mult şi vroia să viseze despre el.

Adormi imediat ce lăsă capul pe pernă, dar se trezi peste foarte puţin timp, cu un zgomot infernal în urechi.

Deschise ochii repede, întrebându-se ce putea fi. Zgomotul veni mai aproape, apoi şi mai aproape, dispăru câteva momente şi apoi se întoarse din nou. în camera cealaltă, Neil înjura de mama focului, după care uşa lui Ray se trânti cu putere de perete.

Janet îşi puse repede halatul şi ieşi afară. Se opri apoi în mijlocul curţii şi se uită cu curiozitate în sus, după care începu să râdă aproape instantaneu. Deasupra acoperişului, un avion de mici dimensiuni făcea tot felul de tumbe. în interiorul cabinei, îl recunoscu pe tânărul din Queensland, care-i promisese să-i facă un semn când va trece pe deasupra Burnettiei, în drum spre casă.

- l-aş fi făcut eu destule semne dacă aş fi putut să ajung acum până la el, scrâşni Ray. Abia reuşisem să adorm.

începură apoi toţi trei să râdă, fluturându-şi mâinile spre hazliul pilot, după care se întoarseră în casă.

- Australienii sunt foarte amuzanţi. Ce vesel era că ne-a trezit, spuse Janet.

- Nu mai am niciun chef să mă întorc în pat, spuse Neil. Ce păcat că nu putem să mergem să înotăm!

Deşi Janetei i-ar fi plăcut foarte mult ideea, îşi dădu seama că n-avea niciun rost să ia în calcul, deocamdată, o asemenea perspectivă, apa fiind foarte rece în acea perioadă. Tot ce putea face era să aştepte să vină vara, pentru un astfel de divertisment. Se întoarse deci în bucătărie, unde îl găsi pe Bluey, care se uită la ea cu ochi mari şi întrebători.

- Ce s-a întâmplat, doamnă Janet?

- Nimic, în afara faptului că un tânăr cu care am dansat azi-noapte, a ţinut să mă salute, înainte de a-şi continua zborul spre casă.

- Si eu care credeam că s-a întâmplat ceva foarte grav, răspunse Bluey. Am alergat cât am putut de repede să văd ce se petrece şi ...

- Mai adu ceai, îl ţintui Neil cu privirea, ca şi cum ar fi vrut să-i spună să nu uite că el era încă şeful în casa aia, nu doamna Janet.

Bluey se roti pe călcâie, fără să mai scoată o vorbă şi se îndreptă spre plită, pentru a mai pune de ceai.

Janet şi Neil se duseră pe verandă, unde venise şi Ray, şi toţi trei începură să flecărească foarte vesel şi să râdă de cele întâmplate.

- Nu voi uita niciodată noaptea de dans de la Comobella, comentă Janet.

- Nici eu, spuse Neil, râzând şi plesnindu-se peste coapsele în pijama. Ce facem azi?

- Eu mă voi întâlni cu Antoinette, îi anunţă Ray.

Janet surâse cu duioşie.

- Eu cred că mă voi ocupa puţin de grădină, spuse ea. Ai putea să-mi dai şi tu o mână de ajutor? întrebă ea, întorcându-se spre Neil.

Acesta îşi aminti de promisiunea pe care şi-o făcuse sie însuşi, de a se comporta mai cald cu ea, aşa că acceptă, bucuros că nu-i propusese din nou să zugrăvească. O zi de lucru împreună în grădină putea fi primul pas spre schimbare.

Bluey aduse ceaiul şi pâinea prăjită şi se treziră cu toţii vorbind din nou despre noaptea trecută.

După ce se îmbrăcă şi ajunse la concluzia că nu era cazul să mai gătească în acea zi, dacă Ray nu stătea acasă, se duse în grădină.

Neil nu ajunsese încă şi Janet începu să se ocupe de plivit.

După câteva minute, sosi şi el, cu scara sub braţ, anunţând-o că va curăţa viţa de vie.

- Dar pot să fac şi eu asta, răspunse Janet.

- Ti-am spus că nu trebuie să te mai urci niciodată pe scara asta.

- Nu mi se poate întâmpla nimic, scânci ea ca o fetiţă. Sunt foarte uşoară.

- Am spus nu şi rămâne nu. Dar dacă vrei, poţi curăţa

viţa în părţile de jos.

Janet se supuse, gândindu-se surâzând la faptul că erau acolo doar pentru că tânărul cu care dansase ţinuse s-o salute. în toată Australia, reflectă ea, soţii lucrează împreună în grădină, din diverse motive casnice.

Doar ei şi lui Neil i se putuse întâmpla să se găsească acolo, la acea oră, pentru că tânărul pilot le stricase somnul.

Bluey trecu câteva minute prin grădină şi văzându-i pe amândoi la treabă, ştiind cât ura Neil să cureţe via, îşi spuse cu un surâs amuzat: ,,Ce poate să facă o femeie dintr-un bărbat, dacă îşi pune mintea”...

Până după-amiază, Burnettia era total schimbată. Părea că fusese părăsită în grabă şi Neil, uitân- du-se lung în jur, sprijinit de poartă, chiar spuse asta.

- Pare că nu mai stă nimeni aici.

- După ce va fi zugrăvită şi după ce grădina va fi aranjată, se vor schimba toate lucrurile, îl consolă ea.

- Sper să ai dreptate. Dar cine va zugrăvi toată casa asta? Si cine va face straturile?

Neil începu să se simtă, în mod evident, obosit şi adormit.

- Oh, de grădină mă voi ocupa eu, iar pentru zugrăveală poţi chema pe cineva din oraş.

- Da, cred că aşa voi face. Numai Dumnezeu ştie cât o să mă coste.

Capitolul 8

în zilele care urmară, începură să se obişnuiască să fie acasă singuri, fără Ray şi fără vizitatori.

Dacă ar fi fost iarnă, Janet ar fi preferat să-şi petreacă serile alături de Neil, stând în faţa focului şi urmărind în tăcere jocul flăcărilor. Acum, din păcate, nu mai era necesar să aprindă focul seara. în serile răcoroase puneau un radiator, dar era ceva mult prea impersonal. Nu avea farmecul lemnelor care ardeau în cămin.

în seara aceea, după ce flecăriră în sufragerie despre o sumedenie de lucruri, Janet îşi luă o carte şi încercă să citească, în timp ce Neil răsfoia ziarele. Se aşeză jos, pe o pernă, căutând să se concentreze asupra subiectului, dar gândurile îi zburară imediat la ce mai avea de făcut pentru casă. Se gândi la covoare, la draperii, la modul în care va fi zugrăvită casa, până când, încet, încet, adormi.

Mult timp după asta, Neil, care aţipise înaintea ei, deschise ochii şi privi speriat în jur. Cartea Janetei era căzută pe podea, iar ea respira foarte adânc şi rar. Se ridică în picioare, trecându-şi mâinile prin păr, după care se duse să-şi mai pună o ceaşcă de ceai. Ar fi putut să meargă la culcare, se gândi el, după care simţi cât de bine îi părea că o văzuse dormind. Din fericire, nu dormea cu gura căscată. Ba dimpotrivă, era destul de dulce şi părea că se simte foarte bine. Se gândi apoi la ce-i spusese Louise şi-şi dădu seama că n-o luase în braţe s-o ducă în camera ei, pur şi simplu de teamă.

Era prea riscant să încerce. Nu vroia ca ea să accepte astfel de lucruri doar pentru că era soţia lui. îi aşteaptă un viitor împreună şi dacă ea va începe să se teamă de el, toată relaţia lor armonioasă de acum s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

- Janet! spuse el cu voce răguşită. Hei, Jan, trezeşte-te, nu poţi dormi aici toată noaptea. Trebuie să mergi în patul tău.

Janet se mişcă, dar doar pentru a se aşeza mai confortabil pe pernă.

-Janet! spuse el, iar ea deschise ochii şi-i zâmbi, somnoroasă.

- E timpul să te duci în pat.
- Bine, bine, spuse ea ridicându-se. Ray a venit?
- Sincer, nu ştiu.
- Vrei să mănânci ceva?
- Nu.
- Slavă Cerului, răspunse ea. Noapte bună, Neil.
- Noapte.

După ce auzi uşa dormitorului ei închizându-se, plecă şi el la culcare, trântind uşa atât de tare, încât Ray, care venise de ceva timp dar intrase în camera lui pentru că-i văzuse pe amândoi dormind şi nu dorise să-i deranjeze, apăru grabit în hol.

- Ce dracu l-a supărat din nou? îşi spuse el.

Era mai bine să trăiască în rutina de fiecare zi, reflectă Janet a doua zi dimineaţă. Petrecerile îşi aveau savoarea

lor, dar ieri fuseseră atât de obosiţi încât nu se mai putuseră ocupa de casă atât cât era nevoie. Poate pentru că nu sunt obişnuiţi să se culce la o oră atât de târzie.

La micul dejun, Ray, care călărise cu o zi înainte câteva ore bune, împreună cu Antoinette, dar arăta ca într-o zi de luni, le spuse foarte nemulţumit:

-Aţi făcut un nimic din Burnettia. Si-a pierdut tot farmecul.

Neil îi replică foarte nervos că e problema lui dacă taie sau nu via şi că-i recomandă călduros să-şi vadă de treburile lui şi să-şi ţină gura.

Când ieşiră, Janet constată, urmărindu-i cu privirea, că unul se îndreptase într-o direcţie, iar celălalt în direcţi opusă.

Din nefericire, dintre toţi muncitorii care lucraseră la Neil, cel care fusese ales să se ocupe de deratizarea zonei fu Jim, pe care Janet îl antipatizase dintotdeauna.

Cu câteva zile în urmă, Ray se plânsese că nişte şobolani sau nişte şoareci, nu ştia exact ce, intraseră în dulapurile lui şi-i deterioraseră îmbrăcămintea.

Janet se gândi atunci că o astfel de proprietate ar fi avut nevoie de nişte pisici, care puteau fi mult mai eficiente decât cursele pe care Neil le plasase peste tot.

Când îl chemase pe Jim să încerce să rezolve situaţia, acesta îşi spusese părerea într-un mod foarte dur la adresa casei, discutând cu Neil în contradictoriu şi enervându-l pe acesta peste poate.

Stând în bucătărie, Janet ciuli urechile la vocile celor doi, care stăteau pe verandă, încercând să găsească împreună o soluţie.

Janet era întotdeauna foarte stingheră în prezenţa lui Jim. Cu ceilalţi muncitori putea vorbi, putea glumi întotdeauna, dar cu Jim, nu.
Acesta o privea mereu foarte insistent, ceea ce o scotea din sărite pe tânăra doamnă.

Bluey, care era şi el în bucătărie în acel moment, curăţând cartofi, îi aruncă o privire cercetătoare. Nici el nu-l putea suferi pe Jim.

- Am pus curse peste tot, spuse Jim enervat, dar nu sunt bune de nimic.

- Toată lumea le foloseşte cu multă eficienţă, se răsti Neil.

- Eu n-am reuşit, răspunse Jim, cu obrăznicie. Toate locuinţele muncitorilor ar trebui să fie date jos şi construite altele. Sau, cel puţin, să faceţi pereţi noi şi să înlocuiţi podeaua.

Janet ascultă cui mare atenţie. De fapt, acelaşi lucru îşi spusese şi ea, când vizitase barăcile muncitorilor.

După asta, îl auzi pe Jim acuzându-l pe Neil de neglijenţă şi spunându-i că va raporta situaţia la forurile de care aparţineau.

Janet se îngălbeni. Era sigură că Jim va fi invitat, în următoarele minute, să-şi facă bagajele şi părăsească Burnettia.

Janet se întrebă ce pretext ar putea găsi să intre pe verandă şi să încerce să-i calmeze pe cei doi. Pe urmă, însă, se gândi că ar fi fost pentru prima dată când s-ar fi amestecat în treburile bărbaţilor, aşa că renunţă.

- Locului aceluia trebuie să-i daţi foc, continuă Jim, nervos.

Janet îşi duse impacientată palma la gură, când auzi răspunsul
soţului ei:

- Atunci, aşa voi face.

Janet auzi apoi o bubuitură înfundată, după care cineva părăsi în fugă veranda. Ducându-se repede la fereastră, Janet îl văzu pe Neil alergând spre locuinţele muncitorilor, cu o faţă pe care nu i-o mai văzuse niciodată şi care îi făcu inima să-i stea în loc. Jim se îndreptă şi el cu paşi repezi spre grădină, iar Ray ieşi în grabă din camera lui. Neil căuta ceva, înfuriat, negru de supărare. Si Janet şi Ray ştiură imediat ce va urma şi-şi spuseră că trebuia să-l oprească. Dar Neil era greu de oprit când ajungea într-o astfel de stare.

Janet ieşi din bucătărie, uitându-se cu disperare când la unul, când la altul.

- Pleacă de-aici, se răsti Ray, Trebuie să mă duc după el

- Nu! strigă Janet cu o voce atât de schimbată, încât Bluey ieşi si el, târându-şi grăbit piciorul. Eu voi merge!

- Nu fi proastă, Janet, e nervos şi va da foc la tot, tu nu ştii încă de ce e Neil în stare când se enervează aşa.

-Ba ştiu! Stiu! ţipă ea, cu faţa albă de durere, împingându-l cu forţă pe Ray şi alergând după Neil.

Ray ezită o clipă şi-l privi întrebător pe Bluey.

-Las-o. Las-o pe ea, domnule Ray.

-Dar.

-E soţia lui, nu-i aşa? Stie cum să-l ia. Ai cuvântul meu, ştie.

Jim se întoarse în fugă şi-i spuse lui Ray, precipitat:

- Toate lucrurile mele sunt acolo. O să le dea foc, spuse el uitându-se cu groază spre barăcile muncitorilor.

-Ghinionul tău, Jim, replică Ray, iar Jim se aprinse şi mai tare la faţă, în timp ce Bluey intră din nou în bucătărie, fără niciun comentariu.

Neil, după ce aruncă o privire spre verandă şi văzu că Jim se întoarce, scoase demonstrativ din buzunarul pantalonilor chibriturile. Se îndreptă apoi spre bidonul cu petrol, aflat în apropiere. A zis să-i
dăm foc, îşi spuse el, atunci aşa vom face.

Janet ajunse în spatele lui şi încercă să-l oprească.

-Ce vrei? urlă el.

-Am venit să vorbesc cu tine, spuse Janet.

-întotdeauna am vrut să dau foc acestor barăci. Acum am prilejul. Nu va mai şti nimeni ce-a fost aici. Dacă Jim va vorbi ceva când se va duce în oraş, nu -l va crede nimeni.

Janet îl privi cu teamă. Stia de ce era în stare când micul demon punea stăpânire pe el.

Neil o împinse într-o parte şi se pregăti să deschidă

cutia de chibrituri. Jim, cu tot ce spusese despre condiţiile în care-şi ţinea el muncitorii îl făcuse să-şi iasă din fire, deşi nu putea spune exact de ce anume era atât de nervos. Temperamentul familiei Stonham dădea iar în clocot, aşa cum se întâmplase cu nu foarte mult timp în urmă.

Neil îşi aţinti privirile spre ea, la această aducere-aminte. Simţi un fel de afecţiune pentru ochii aceia care-l priveau temători.

- Ah, la dracu cu toate astea, explodă el, aruncând cutia cu chibrituri în iarba înaltă.

-Te-ai răzgândit? spuse Janet, parcă puţin dezamăgită.

-N-are decât să se care, spuse Neil.

-De cine vorbeşti?

- Despre Jim. Unde e? Jim! Fă-ţi catrafusele şi cară-te de-aici imediat, urlă el spre tânărul care se oprise foarte aproape, împreună cu Ray. Acum! în clipa asta, ai înţeles?

- Cineva trebuia să vă spună asta, replică Jim liniştit şi intră în camera sa.

-Nu avea multe lucruri de împachetat, aşa că în câteva minute ieşi
cu o valiză în mână, îndesându-şi pălăria pe cap.

- Domnul Ray îţi va da cecul, iar Alfred te va duce în oraş. Pleacă odată din faţa mea! strigă Neil în culmea furiei.

- Toate astea pentru că v-am atras atenţia că veţi avea probleme mari cu şoarecii şi cu şobolanii, mârâi el, şi-l

urmă pe Ray cu paşi mari.

Cum Dumnezeu reuşise Janet să-şi calmeze bărbatul? se întrebă Ray în timp ce semna cecul pentru Jim. El, într-adevăr, n-ar fi reuşit să-l oprească pe Neil să facă ce-i intrase în cap. Când se enerva, nu se mai gândea la consecinţe. Acum, că au pierdut un om, cum se vor descurca oare cu toate treburile? Bluey nu e încă în stare să facă mai nimic.

Bluey. Ray se întoarse în bucătărie, de unde venea un miros plăcut de cartofi prăjiţi. îi aruncă o privire lui Bluey, care nu spuse nimic, ridicându-şi doar o clipă ochii din ziarul pe care-l citea. Ray se uită apoi pe fereastră şi-l văzu pe Neil îndreptându-se spre poartă, cu capul plecat. Janet stătea rezemată de un copac şi privea lung în urma lui. Pe urmă se întrebă când îl văzuse ea pe Neil ieşindu-şi din fire, pentru că nu-şi amintea să mai fi avut o astfel de reacţie de când se întorsese din Anglia.

Cum reuşise să-l tempereze şi de unde ştia ea cât de dificil era de stăpânit în astfel de momente?

întotdeauna simţise un fel de compasiune pentru ea, dar acum acest sentiment era mai puternic ca niciodată. Se îndreptă deci spre ea, iar când Janet ridică ochii şi văzu câtă căldură şi părere de rău pentru ea exprima faţa lui, înţelese că din acel moment, ea şi Ray vor fi prieteni pentru totdeauna.

De ce a trebuit să se întâmple toate acestea pentru ca antagonismul dintre ei să dispară, nu înţelegea, dar era

fericită că se întâmplase aşa.
***
Neil nu mai revenise acasă în acea zi. Nu venise nici la cină.

Gândindu-se că fusese ocupat şi nu putuse ajunge la ora obişnuită, Janet încercă să poarte cu Ray o conversaţie lejeră, preferând să nu aducă vorba despre cele întâmplate. Ray era încă foarte contrariat. Nimeni, înaintea cumnatei sale, nu reuşise să-l potolească vreodată pe Neil, aşa că era foarte curios s-o întrebe ce-i spusese, dar gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că, pentru moment, era mai bine să nu abordeze acest subiect.

Neil se întoarse, totuşi, dar mult timp după ce Janet se vârîse în pat. Janet îl auzi intrând în camera lui şi se ridică într-un cot, ascultând. Poate fusese la Luke. Vărul său era cel mai potrivit, cu siguranţă, pentru a-l ajuta, în astfel de cazuri.

Janet se întinse la loc în pat, privind în tavan, gânditoare.

Nu fusese niciun ciocănit la ora şase în uşa sa, aşa cum se obişnuise până atunci, şi Janet ieşi din camera ei mult după ce cei doi fraţi plecaseră la treburile lor. Bluey însă era în bucătărie, în momentul în care intră ea şi o informă surâzând că domnul Neil mâncase deja de micul dejun şi remarcă faptul că ea ajunsese târziu şi că probabil era obosită după ce dansase toată noaptea şi pe urmă o trezise avionul acela.

- Dar asta a fost cu două zile în urmă, Bluey!

- Da, dar dumneata nu eşti obişnuită cu toate astea, doamnă Janet,
şi îţi ia ceva timp să-ţi revii.

Nimeni nu era obişnuit cu asta aici, se gândi Janet, în timp ce îşi făcea omleta. Nu-i fusese foarte greu să observe că în Australia toată lumea pleca devreme la culcare şi se trezea o dată cu găinile. Nu din cauza oboselii, oare, îşi ieşise Neil din pepeni? Janet oftă şi-şi începu ziua de muncă.

Spre prânz, telefonul sună insistent şi când Janet ridică receptorul, auzi vocea impacientată a domnului Stack.

-Ah, Janet, poţi să vii repede până aici? Arabella a căzut de pe cal şi nu ştiu ce a făcut dar sunt sigur că are mâna ruptă sau aşa ceva, şi nu mă lasă s-o duc la spital.

- Doctorul, începu Janet.

-Am fost la el, dar era într-o urgenţă şi mi-a spus că va veni imediat după aceea. Tu ai mai dat un prim-ajutor. Cred că ştii ce trebuie să faci, eu nu. Arabella vrea să vii tu.

- în cazul ăsta voi veni imediat, răspunse Janet impresionată şi alergă în bucătărie să-i lase lui Bluey un mesaj pentru Neil.

în timp ce conducea spre casa familiei Stack, Janet era foarte mulţumită că putea fi de ajutor, deşi ar fi preferat ca acest accident să nu se fi întâmplat. Nu putea înţelege cum căzuse doamna Stack de pe cal, când se ştia foarte bine că era o călăreaţă excelentă.

Domnul Stack apăru repede în prag, în momentul în care auzi maşina oprindu-se şi se grăbi să deschidă poarta. Era foarte trist şi o invită pe Janet înăuntru. Soţia lui era în dormitor, pe un scaun, fumând nervoasă cu mâna stângă, în timp ce dreapta era legată cu o faşă de gât.

- Mulţumesc lui Dumnezeu că ai putut să vii, spuse ea, în loc de salut. Louise ar fi fost mai aproape, dar în mod sigur ar fi venit cu copiii şi nu eram acum în stare să suport neastâmpărul lor. John a vrut să mă ducă la spital, dar ştiu cea ar fi însemnat asta. M-ar fi pus într-un pat şi m-ar fi ţinut acolo săptămâni în şir.

Janet îi examină cu atenţie braţul, încercând să-şi amintească tot ce învăţase la cursul de prim-ajutor despre fracturi.

- Cum s-a întâmplat?

- A fost vina mea, spuse doamna Stack imediat. N-ar fi blamat niciodată un cal. Am uitat să închid câinele când am plecat la padoc şi Spotty a avut întotdeauna o stare de nervozitate în preajma câinilor. Si nici ea nu era în cea mai deplină formă, pentru că nu mai călărise de câteva zile. Oh, John, nu sta acolo să te uiţi aşa la mine, fă te rog un ceai pentru Janet.

Imediat ce domnul Stack ieşi, doamna Stack se ridică, nervoasă, şi începu să se plimbe prin cameră.

- Dacă era vorba de o vacă sau de o oaie, ar fi ştiut imediat ce are de făcut, dar cum era vorba de mine, n-a făcut nimic altceva decât să se uite cu groază la mine şi să

plângă: ,, Ah, Arabella".

Janet zâmbi.

-Mă tem că trebuie să te pun în pat, doamnă Stack. Trebuie să stai într-o poziţie foarte comodă, în timp ce te examinez.

-Nu, nu vreau să stau în pat.

-Dar trebuie. Trebuie să stai liniştită. O să-ţi pun o atelă provizorie. Din fericire, nu e o fractură foarte gravă. în timp ce vorbea o aşează pe doamna Stack, încet, pe pat. Nu trebuie să te mişti în timp ce pun atela.

O ajută apoi pe mai vârstnica femeie să se dezbrace, iar apoi îi fixă cu grijă atela provizorie, sperând că doctorul nu va întârzia prea mult.

Doamna Stack se strâmbă o clipă de durere, dar imediat zâmbi satisfăcută, când îl văzu pe soţul său intrând cu tava cu ceştile de ceai.

-Asta te va mai revigora, spuse Janet.

-Da, cred că am frisoane. Mă tem că îţi voi da ceva bătaie de cap.

Când se întoarse din nou în patul ei, după ce fusese la spital pentru
a-şi face nişte raze X, doamna Stack se gândi cât de norocoasă fusese că Janet se mutase la Burnettia. Ce noroc avusese Neil să se căsătorească cu o femeie atât de capabilă.

Si ce bine îi făcea s-o ştie cu ea.

-Janet, spuse ea brusc. Soţul tău cred că îşi face griji

pentru tine.

- Nu, i-am lăsat un mesaj, prin Bluey, azi-dimineaţă. Nu e nicio problemă. Bluey se descurcă foarte bine cu toate, la bucătărie.

-Ah, eşti foarte drăguţă, dar nu trebuie să stai tot timpul cu mine. Mă va supraveghea John. Neil cred că are nevoie de tine.

- Nu, nu e nicio problemă, repetă Janet. I-am promis doctorului că voi avea grijă de dumneata.

- Eşti foarte drăguţă, draga mea.

- După asta, Janet îi administră medicamentele prescrise de doctor, iar doamna Stack adormi în câteva minute.

Domnul Stack îi aruncă Janetei o privire speriată.

- Ah, e totul în regulă, spuse ea, doctorul i-a recomandat nişte somnifere. în două zile se va simţi mult mai bine.

- I-am spus să înceteze să mai călărească, la vârsta ei, se plânse domnul Stack. Nu mai are puterea de altădată, pentru a struni brutele alea pe care le iubeşte atât de mult. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că ai venit, draga mea. N-aş fi putut să merg la spital cu ea.

- Nu mai trebuie să vă faceţi griji, îl asigură ea. Cred că se aude o maşină, spuse Janet, surprinsă. Probabil că a venit doctorul.

- Oh, nu cred că a considerat necesar să mai vină până aici la aşa de scurt timp după ce a văzut-o, spuse el,

ducându-se repede la fereastră. E Neil.

Neil ştiuse întotdeauna să fie foarte politicos şi apropiat cu prietenii săi şi cum domnul şi doamna Stack erau prieteni vechi, venise să-şi exprime compasiunea. De asemenea, adusese cu el, într-o valijoară, o mulţime de lucruri de care Janet avea nevoie în cazul în care rămânea acolo mai mult timp.

- M-am gândit să vin să văd ce se întâmplă aici, spuse el, în loc de salut.

- Domnul Stack e foarte fericit că ai venit, spuse Janet, care-i ieşi în întâmpinare. Nu e nicio problemă, pentru tine, că mai rămân aici, nu-i aşa, Neil?

- Ah, bineînţeles că nu. De ce ar fi? Ti-am adus o valiză cu nişte lucruri, dar nu sunt sigur că e exact ceea ce-ţi trebue. N-am ştiut unde să caut.

- Oh, Neil, spuse ea încet, mai mult pentru ea însăşi, neştiind dacă să râdă sau să se înfurie că i-a umblat prin lucruri.

Intrară apoi în sufragerie şi domnul Stack spuse imediat.

- Eşti un om foarte norocos, Neil, că ai de soţie o femeie atât de capabilă. Sper că ştii să apreciezi asta. Ah, altă maşină. Sper că doctorul nu s-a temut că.

- Nu, îl întrerupse Janet. De data asta e Luke.

De ce dracu a venit acum, aici? se întrebă Neil, privindu-şi verişorul intrând.

Fără a ezita nicio clipă, Luke se îndreptă direct spre

bătrânul domn şi îi întinse mâna.

- Am auzit ce s-a întâmplat, spuse el. îmi pare extrem de rău, John. Sper că soţia ta nu s-a rănit foarte grav.

- Si-a fracturat braţul, Luke, spuse Janet.

- îţi mulţumesc că ai venit, Luke, spuse domnul Stack.

- Bună, răţuşcă, spuse el, întorcându-se spre Janet. Eram sigur că eşti aici.

- De ce erai atât de sigur? întrebă Neil, făcându-l pe vărul său să-şi ridice sprâncenele.

- Nu e singura persoană din jur specializată în prim-ajutor? Cred că este foarte pricepută.

- Oh, da, este, spuse domnul Stack. Arabella nici nu vrea să mai audă de altcineva, pentru a o îngriji. O vrea doar pe Janet. Ce zici, draga mea, crezi că putem să le oferim musafirilor noştri câte o ceaşcă de ceai?

- Ah, bineînţeles, spuse Janet şi se ridică imediat în picioare, surâzând cu căldură spre bărbatul care-i vorbise ca şi cum ar fi făcut parte din familie.

După plecarea Janetei, Luke se uită lung la Neil. Acesta stătea în fotoliu, cu ochii în podea, părând adâncit în gândurile sale. Auzise de la bătrânul Casey că fuseseră ceva probleme la Burnettia, cu Jim. însă nu era de crezut că pierderea unui muncitor ca Jim îl putea aduce pe Neil într-o astfel de stare. în mod sigur, mai erau şi alte cauze.

După asta, Luke intră în bucătărie s-o ajute pe Janet. Deşi era într-o casă străină, tânăra englezoaică reuşise să

aranjeze totul într-un mod foarte atractiv. în timp ce îşi băură ceaiul, Luke îi aruncă din nou o ocheadă vărului său, întrebându-se dacă nu cumva acesta se certase cu Janet că se comporta acum atât de ciudat.

- Cât timp vei rămâne aici, Jan? întrebă Luke, mai mult pentru a rupe tăcerea stânjenitoare care se lăsase.

-Atât cât va fi necesar şi cât doamna Stack va dori.

Da, se gândi Luke. Se certaseră foarte rău, dacă era aşa. Janet era întotdeauna foarte preocupată să gătească la Burnettia, iar acum. El chiar o tachinase de multe ori, când nu vroia să renunţe la treburile casnice, pentru a le lăsa pe a doua zi, sau să-l lase pe Neil şi pe fratele său să-şi prepare singuri mâncarea.

- Pijamalele pe care le-ai adus.spuse Janet. Sunt descompletate.

-Vrei să spui că.

-Ai adus doar bluzele.

- Ah, făcu Neil, enervat de privirile sarcastice ale lui Luke, după care schimbă subiectul. Am aranjat să vină zugravii, săptămâna asta.

Auzind această veste, Janet împietri. îşi dorise atât de mult să participe la zugrăvirea casei, iar acum trebuia să facă pe asistenta, în timp ce la Burnettia se schimbau toate lucrurile, în lipsa ei. Se consolă însă cu gândul că putea fi de ajutor şi spera că zugravii chemaţi vor face totul conform ideilor şi dorinţelor exprimate de ea.

După câtva timp, Luke şi Neil se ridicară să plece, iar

domnul Stack şi Janet îi conduseră până pe scări. Luke se uită lung la Neil, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă cum îşi ia la revedere de la Janet.

Sper că nu se aşteaptă nimeni s-o sărut de noapte bună, îşi spuse el, înroşindu-se.

Se opriră cu toţii pe scări şi Neil fu foarte fericit că se aşezaseră în semiîntuneric, astfel încât nu i se putea vedea bine faţa.

-Ah, cred că sunt în plus, murmură Luke insinuant.

- Janet simţi imediat stingherеala soţului ei. Si ea observase că cei doi bărbaţi aşteptau ca Neil să-şi sărute soţia, aşa că-l cuprinse cu braţele după gât şi-l sărută uşor pe obraji.

- Noapte bună, Neil, ne vedem mâine.

Ah, fie binecuvântată, îşi spuse Neil, scos astfel din încurcătură.

Janet rămase la doamna Stack cinci zile. Curtenitoarea gazdă admise într-un sfârşit că nu mai era atât de tânără, astfel că şocul căzăturii o zdruncinase mai rău decât şi-ar fi putut închipui. Fusese de acord chiar şi să stea în pat, deşi la început i se păruse imposibil să admită asta. Având-o însă pe Janet aproape, ajunse la concluzia că nu era nimic rău în asta, deşi niciodată nu fusese genul de femeie care să stea lungită, fără a face nimic. Insistase apoi pe lângă soţul ei să meargă să-şi vadă de treburile lui, pentru că era foarte deprimant pentru ea să-l vadă învârtindu-se fără rost prin casă, cu acea expresie jalnică întipărită pe faţa

lui.

O vizitaseră o mulţime de prieteni şi chiar se vorbi despre ea la radio şi în ziarele locale. Primise o mulţime de flori, cărţi, prăjituri şi o serie întreagă de alte cadouri, aduse de toţi cei care pe care îi ajutase când avuseseră nevoie. Janet fu nevoită să facă pe uşierul şi să prepare cantităţi uriaşe de ceai.

Neil venise s-o vadă în fiecare seară, dar îi vorbise foarte puţin despre modul cum decurseseră lucrurile la Burnettia, cu zugrăvitul. Spera că muncitorii nu-şi vor sfârşi treaba înainte să se întoarcă acasă. Astfel, va putea cere nişte retuşuri, la nevoie.

Peste câteva zile, într-adevăr, doamna Stack se simţi mai bine şi-i oferi Janetei maşina sa, sfătuind-o să tragă o fugă până la Burnettia să vadă cu ochii ei ce se întâmplase acolo.

Când se apropie de poartă, Janet simţi că i se opreşte respiraţia de surpriză şi de bucurie.

Noua înfăţişare a casei, zugrăvită aşa cum îşi dorise ea, într-un liliachiu-pal, era atât de frumoasă, încât părea o pictură, aşa cum se vedea printre copacii înfloriţi şi cu dealurile în depărtare. Intră înăuntru, zâmbind fericită. Când o văzu, Bluey se fâstâci puţin, pentru că pregătise masa doar pentru Neil şi pentru Ray. Janet îl anunţă imediat, parcă citind motivul îngrijorării din ochii lui, că nu stătea mai mult de câteva minute. Bluey protestă, gândindu-se că putea să mai gătească totuşi o porţie, dar

Janet trecu la subiectul care făcea motivul venirii ei acolo.

- Ai văzut casa pe dinafară?

- Da, de multe ori. într-adevăr, e foarte frumoasă acum, doamnă Janet.

- Nu m-am aşteptat să fie o diferenţă atât de mare, deşi m-am gândit că va fi foarte deosebită. Sunt bucuroasă că am tăiat viţa-de-vie, care o astupa aproape în întregime.

- Si domnul Neil a spus asta. Chiar spunea că vrea ca interiorul să fie gata în acelaşi timp cu exteriorul, deşi nu prea mai are timp să se ocupe de asta, pentru că anul acesta e şi o recoltă foarte bogată şi e foarte ocupat.

Janet fu bucuroasă de vestea în legătură cu recolta. Asta îl va face poate pe Neil să-şi regăsească buna dispoziţie, se gândi ea, în timp ce se întorcea la familia Stack. Deşi acum era sigură că îşi dorea mai mult decât atât.

Capitolul 9

Luke era foarte îngrijorat.

Casey se întoarse din nou cu veşti din oraş, despre ce se întâmplase la Burnettia înainte de plecarea lui Jim. Se spunea că Neil îl ameninţase că va da foc camerei lui Jim, cu toate lucrurile pe care le avea acolo, doar pentru că se enervase. Luke putea să înţeleagă faptul că Neil se enervase pe Jim, nu era foarte greu ca cineva cu un caracter ca al lui să te scoată din sărite. Ciudat era faptul că Neil nu dăduse curs ameninţării sale. Reuşea vărul său să-şi stăpânească mai bine temperamentul de când se căsătorise, sau ce?

Din dorinţa de a afla mai multe despre asta, îl invită pe Ray la el, într-una din seri.

Se aşezară confortabil în salonul proprietăţii Springvale, cu câte o sticlă de bere în faţă, iar Ray începu să vorbească foarte aprins despre planurile lui în legătură cu Antoinette, spunându-i că spera să poată anunţa logodna lor la perecerea pe care o vor da în curând la Burnettia.

-Eşti sigur, atunci, că această petrecere va avea loc? întrebă Luke.

-Da, foarte sigur, răspunse Ray. Janet ţine foarte mult la ideea asta. Nu ştiu dacă e atât de mult interesată de petrecerea în sine, cât de faptul că, astfel, se va putea lăuda cu noua înfăţişare a casei, dar ştiu că, oricare ar fi motivul, petrecerea va avea loc.

- Se pare că aţi devenit prieteni foarte buni în ultima vreme, spuse Luke, privindu-şi vărul cu insistenţă.

- Oh, da, e nemaipomenită.

- Interesantă schimbare faţă de o persoană pe care n-o puteai suferi cu câteva săptămâni în urmă.

-Acum o cunosc mai bine.

Hm, îşi spuse Luke, întrebându-se cum să ajungă la ce-l interesa. Fumară deci în tăcere, fiecare adâncit în propriile gânduri. Ray se gândea la Antoinette, iar Luke la Neil şi la soţia lui.

-Vă gândiţi să luaţi pe altcineva în locul lui Jim? întrebă brusc Luke.

- Da, o familie de tineri de undeva de pe coastă. Unul dintre ei suferă de astm şi doctorul le-a recomandat o climă mai caldă.

-A, deci va veni o familie, în locul lui Jim, nu ştiam.

Ai fi ştiut dacă ai fi stat mai mult pe-acasă în ultimele zile, îşi spuse Ray, cu sarcasm.

- Neil îi va caza în cabana aia veche, ţi-o aminteşti? E o sufragerie mare acolo, plus două dormitoare.

- Da, surâse Luke, ne jucam acolo când eram mici.

- Da, ne-am distrat de minune acolo, nu-i aşa? Deşi erai mai mare, noi făceam întotdeauna pe şefii, râse Ray cu poftă.

- E în sângele Stonhamilor, nu-i aşa? replică Luke.

- Da, aş putea spune că da, răspunse Ray, amuzat. Oricum, am

aranjat foarte frumos acolo, se vor simţi bine.

- Va fi foarte bine pentru Janet să aibă o femeie care să-i fie de ajutor.

- Da, a fost foarte mulţumită de asta, când i-a spus Neil. E încă la familia Stack.

- Stiu. Merg pe-acolo în fiecare zi.

-A, da? spuse Ray, ridicându-se în scaun cu interes.

-Ai auzit bârfele care circulă prin oraş?

- în legătură cu Jim? Nu mă interesează.

- Se spune că Neil s-a enervat şi a vrut să dea foc lucrurilor lui.

-Ah, n-a fost chiar aşa.

Ray nu mai vroia să pună gaz pe foc. Loialitatea faţă de fratele lui îl oprea să discute despre acest subiect. Dar, totuşi, îşi spuse el, poate ar fi mai bine să spună cum au stat lucrurile. Luke, cu autoritatea lui, ştiind cum se întâmplase totul, putea fi în măsură să astupe gura lumii.

- Neil doar i-a spus să plece, nu l-a atins nici măcar cu un deget, spuse el.

- Te cred. Dar cum se face că Neil a putut să se stăpânească să nu dea foc barăcii, dacă asta intenţionase?

- L-a calmat Janet.

-A putut face asta Janet?

Vocea lui Luke era amuzată şi uimită.

- Nu-mi vine să cred că a reuşit să-l tempereze.

- A reuşit. Bluey chiar mi-a spus, când am încercat s-o opresc, s-o las să vorbească ea cu Neil, pentru că ea

singură ştie să-l calmeze. Nu ştiu cum a ştiut că aşa va fi.

-Văd că eşti la fel de uimit ca şi mine, că s-a putut întâmpla una ca
asta.

- Da, acceptă Ray.

- Cred că a fost pentru prima dată când cineva a reuşit să-l calmeze pe Neil. Stie, deci, cum să-l manevreze. Nu-mi vine să cred.

- Da, Janet m-a asigurat înainte de a vorbi cu el că ştie cum să-l tempereze când îl apucă dracii şi chiar a făcut-o.

- Nu ştiu ce a putut să-i spună, dar faptele rămân fapte, răspunse Luke, gânditor.

- Cred că l-a văzut în starea asta şi în Anglia.

- Dar s-au căsătorit chiar în ziua plecării.

- Da, şi nici nu se ştiau de multă vreme. Mă întreb dacă mătuşa Phoebe n-a avut nimic de-a face cu toată chestiunea asta.

- Cu căsătoria lor? întrebă Luke, uimit. Mă îndoiesc. Neil n-a putut fi niciodată influenţat în privinţa relaţiilor pe care şi le-a făcut. Nu mi-a spus nimic despre mătuşa Phoebe. De altfel, nu mi-a spus nimic despre căsătoria lui. Janet, însă, cred că şi-a dat seama de faptul că Neil e posedat de multe ori de Satan.

-Toţi ne-am dat seama de asta, nu-i aşa? zâmbi Ray cu amărăciune. Si nu cred că se poate face ceva, în acest sens. Tata s-a înfuriat îngrozitor cu o săptămână înainte de a muri. Cred că Neil seamănă foarte mult cu el.

-Tot ce mai lipseşte să-mi spui, e că Neil s-a căsătorit într-un astfel de moment, când şi-a ieşit din fire, din cine ştie ce pricină.

Se priviră lung, ca şi cum le-ar fi trecut prin minte acelaşi gând, apoi făcură ochii mari, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă.

-Am spus că asta s-a întâmplat, răcni dintr-o dată Ray, aruncând pachetul de ţigarete pe podea.

-Biata Janet, murmură Luke, gândindu-se la ziua în care aceasta sosise în casa aceea atât de mizeră şi cum avusese grijă de tot, încă de la început, cum îşi făcuse prieteni în toată regiunea şi cum avusese grijă de soţul ei, care se căsătorise cu ea doar din nişte motive oribile.

Ray îl lăsă pe Luke cufundat în reflecţiile sale, neştiind ce ar mai fi putut adăuga, şi ieşi în tăcere.

A doua zi dimineaţă, când trecu pe la familia Stack pentru a-i întreba dacă n-aveau nevoie de ceva din oraş, Luke se uită cu mare atenţie la Janet. Se întâlniră în hol şi Janet fu foarte bucuroasă să-l vadă.

Era îmbrăcată într-o rochie albă de bumbac, pentru că timpul se încălzise foarte mult şi Luke se gândi că n-o văzuse niciodată îmbrăcată neglijent sau cu părul în dezordine.

-Cum mai merg lucrurile pe-aici, bombonico? spuse el în loc de salut.

-Foarte bine. Pacienta mea s-a refăcut aproape în întregime. E în bucătărie, dacă vrei s-o vezi. Mi-a fost

imposibil s-o mai conving că trebuie să stea la pat.

- Eşti tu, Luke? Intră, intră, strigă doamna Stack, auzindu-l. N-am realizat până acum cât de mult mă ajuta mâna mea stângă, le spuse ea, imediat ce-i văzu trecând pragul bucătăriei.

- Dar arăţi excelent, spuse Luke.

- Asta pentru că am avut lângă mine o asistentă medicală excelentă, răspunse bătrâna doamnă, privind-o pe Janet cu afecţiune. A fost foarte fermă cu mine, dar într-un mod deosebit de drăgălaş, aşa că a reuşit să mă convingă să fac tot ce a spus ea.

-Ah, te-a muştruluit?

- Nu, nu, n-am simţit asta nicio clipă, surâse doamna Stack. Aş
recomanda-o oricărei persoane bolnave.

- O să-mi amintesc data viitoare, când voi avea temperatură şi voi avea nevoie de cineva care să-mi ţină mâna pe frunte, glumi Luke.

- Dacă vei avea temperatură, îţi voi trimite infirmiera pe care o am prin forţa împrejurărilor şi care se numeşte Bluey, replică Janet. Astăzi voi merge acasă. Voi căuta o femeie în casă, care să vină să stea aici pentru vreo două sau trei săptămâni, iar de gătit ne vom ocupa pe rând, eu, Louise şi cu Mary.

- Toată lumea va crede că n-am fost în stare nici măcar să-mi fierb un ou, în toată perioada asta.

- Dar nici n-ai fost, replică Janet foarte ferm, după care

cele două femei schimbară între ele priviri calde, în timp ce Luke le privea surâzând.

Se pare că fata asta are o putere de convingere extraordinară, se gândi Luke. Neil e nebun dacă nu realizează ce comoară a găsit.

-Te duc eu, dacă vrei, se oferi Luke.

-Ah, mulţumesc, dar am maşină şi nu ştiu exact la ce oră voi pleca astăzi de aici, pentru că trebuie să termin de cusut nişte draperii.

-Ah, nu-mi spune că n-ai depăşit faza asta, răspunse Luke, amuzat.

- Dar e o problemă foarte importantă, într-adevăr, interveni şi doamna Stack.

- Acum că zugravii sunt acolo, trebuie să fim pregătiţi cu toate celelalte, pentru când vor termina.

-Janet a fost în oraş şi a cumpărat materialele, iar acum eu îi arăt cum să facă draperiile, comentă doamna Stack foarte satisfăcută. Vei vedea cât de diferită va fi Burnettia, cu toate aceste schimbări.

-Ah, dar deja e mult diferită faţă de cum era înainte, se simte din
nou viaţă în casa aia, aşa cum era înainte de moartea mătuşii Rosemary.

- Stii că există o mare asemănare între Rosemary şi Janet? întrebă doamna Stack, privind-o lung pe tânăra care tocmai scotea din cuptor o tavă plină cu dovleci copţi. Amândouă sunt englezoaice, amândouă micuţe şi drăguţe.

Nu roşi aşa, iubito, doar constat nişte fapte, nu te flatez, râse uşor doamna Stack. Amândouă au iubit încă de la început Burnettia şi s-au străduit s-o facă să arate cât mai bine. îmi amintesc foarte bine cum arăta casa înainte ca unchiul tău s-o aducă aici pe Rosemary. Ah, spuse ea, privind cu duioşie spre Janet. Sper că Neil nu te-a luat de soţie pentru că-i aminteşti de mama lui, spuse ea, oripilată la acest gând, şi Luke aşteptă cu ochii măriţi răspunsul Janetei care se înroşi până în vârful urechilor.

- Neil s-a căsătorit cu mine dintr-un cu totul alt motiv, râse ea, cu sinceritate.

Nimic nu era mai străin de gândurile lui în acea noapte, decât mama lui, reflectă Janet.

- Ai spus că mergi în oraş, Luke? întrebă Janet, mai mult pentru a schimba subiectul. Aş vrea să-mi cumperi şi mie nişte pânză. îţi voi da o mică bucată de material, pentru a şti ce culoare vreau.

Janet se întoarse acasă singură, în după-amiaza aceea. Pe bancheta din spate zăceau suluri întregi de draperii gata să fie puse la ferestre şi spera că atât Ray cât şi Neil vor fi de acord cu culoarea pe care o
alesese.

Casa îi păru şi mai frumoasă de data aceasta şi un sentiment de mândrie îi copleşi toată fiinţa.

Bluey ieşi s-o întâmpine, imediat ce o auzi. De acum înainte nu va mai trebui să gătească, îşi spuse el cu bucurie. Doamna Janet e din nou acasă.

Piciorul i se vindecase complet şi nici nu ştia dacă să se bucure sau nu, când doctorul îi spusese că îşi putea relua vechea activitate. Deşi era bucuros că se va întoarce să muncească pământul, care era o muncă de bărbaţi, nu ceea ce făcea acum, ştia că îi va lipsi foarte mult doamna Janet. Era sigur că dacă nu i-ar fi propus să vină s-o ajute la bucătărie, ar fi înnebunit până acum în camera lui din baracă, stând fără să facă nimic, doar aşteptând să treacă boala.

Zugravii erau cu toţii în hol când intră ea şi o informară că terminaseră de zugrăvit exteriorul casei şi tot ce mai aveau de făcut în acea parte era să vopsească ferestrele, pentru că o aşteptaseră să le spună culoarea exactă pe care o dorea.

După asta, Janet intră cu Bluey în bucătărie, unde totul era aranjat exact aşa cum îşi exprimase dorinţa la telefon.

în seara aceasta, cei doi bărbaţi trebuia să simtă că ea s-a întors acasă. O duzină de gladiole mari, din grădina doamnei Stack, fură puse în două vaze şi aşezate pe două măsuţe din colţurile sufrageriei, pe care aşezase două feţe de masă chinezeşti, brodate cu multă artă, cu argintiu. Când terminase de aranjat, totul era atât de frumos, încât Janet se întrebă dacă ea fusese, într-adevăr, aceea care făcuse toate acestea.

Pe urmă, aduse un bol mare cu fructe care întregi atmosfera
într-un mod extrem de plăcut.

- Eşti foarte fericită că te-ai întors acasă, nu-i aşa, doamnă Janet?

- Da, recunoscu ea.

Iubea Burnettia cu fiecare zi mai mult, dar ştia la fel de bine că dacă Neil ar fi vândut proprietatea şi s-ar fi mutat într-o pădure, l-ar fi urmat bucuroasă şi ar fi construit acolo un cuib pentru ei.

Poate într-o seară se va întoarce acasă şi, când o va vedea aşteptându-l în prag, o va strânge în braţe, îşi spuse Janet. Modul cum o privise înainte de a arunca, în ziua aceea, chibriturile în iarbă, o convinsese că Neil se ruşina de felul în care o ceruse în căsătorie. Spera astfel că, în timp, va putea depăşi acest sentiment şi nu va mai vedea în ea decât o femeie de care avea nevoie să-l ajute la treburile gospodăreşti.

Când Neil se întoarse acasă, se opri în faţa uşii şi adulmecă aerul, fericit. Janet cânta în bucătărie, de unde venea un miros apetisant de pui la cuptor, însoţit de alte arome la fel de atrăgătoare. Un sentiment de pace îi cuprinse toată fiinţa. Lucrurile reveniseră la normal.

- Te-ai întors! exclamă el.

Janet îi zâmbi, bucuroasă că-l revede.

- Dar ştiai că mă voi întoarce astăzi, de ce te miri aşa?

- Nu ştiu, surâse el. Doamna Stack e bine, aşadar

- Da, cu excepţia braţului, care va mai sta în ghips încă vreao câteva săptămâni. Domnul Stack şi-a revenit din şoc şi o poate ajuta el, de-acum.

-M-am gândit să pregătesc ceva mai special decât a putut Bluey.

-A făcut şi el tot ce-a putut, dar am mâncat aproape în fiecare zi carne rece şi cartofi fierţi.

După aceea, Neil privi în jur mulţumit şi declară că va merge să facă un duş.

Janet îl auzi scăldându-se vesel, iar Ray, când trecu pe lângă baie, zâmbi mulţumit. Ce deosebire între atmosfera de acum şi cea din zilele trecute, se gândi el.

în momentul când intră în sufragerie, Neil se întoarse plin de uimire spre Janet, care-l urmă imediat.

-Nu-mi spune că e ziua ta sau vreo altă aniversare!

-Ar fi trebuit să-ţi aduci aminte că ziua mea e pe întâi aprilie. Doar e ziua păcălelilor, spuse ea zâmbind îngăduitor.

-Atunci, ce sărbătorim?

-Nimic special, doar că mă bucur că m-am întors acasă, răspunse ea, după care se întoarse spre Ray, care intrase şi el între timp în sufragerie şi rămăsese ţintuit locului. Hai Ray, ia loc, sunt sigură că ai văzut şi alte mese aranjate pentru cină, mult mai sofisticat.

-Niciuna atât de frumoasă ca asta, spuse el, cu admiraţie.

Acesta era primul compliment direct pe care i-l adresase vreodată.

-Ah, cum am putut să uit? spuse Janet cu regret. Ar fi trebuit s-o fi invitat şi pe Antoinette la cină. Pot s-o invit

într-una din zilele următoare?

- Da, răspunse Ray, impresionat. Aş fi foarte bucuros să faci asta.

Neil se relaxă vizibil în timpul cinei, care fusese atât de bine gătită
şi servită într-un cadru atât de plăcut. Cine s-ar fi gândit la toate astea cu doar câteva luni înainte? Janet era acum, cu adevărat, stăpâna Burnettiei. Gătea formidabil, ştia cum să aranjeze casa şi era ea însăşi, permanent, foarte îngrijită. în rochia mulată în care se îmbrăcase pentru cină era atât de drăgălaşă, că parcă se cerea mângâiată. Acest gând îl şocă. Ray îşi privi fratele cu atenţie. Savură mâncarea cu o poftă ieşită din comun, se gândi el, după care îşi întoarse atenţia spre propria-i farfurie.

- Aş fi vrut să bem cafeaua pe verandă, spuse Janet, dar încă nu e destul de confortabil acolo. A, apropo, Neil. N-am mai văzut mocheta care fusese în sufragerie.

- Am dat-o la curăţat.

- Ah, ce idee grozavă, spuse Janet. Va fi foarte frumoasă, pentru ziua lui Ray. Voi pune şi draperiile, până atunci.

- Da, cred că da, răspunse Ray. Dar facturile vor fi la fel de frumoase, pentru tot ce ai făcut aici.

- Ce importanţă are? întrebă Neil.

Janet îşi fixă privirea în pământ.

- Sper că nu va fi nicio supărare că am cumpărat tot acel material pentru draperii, spuse ea. M-au costat mai

mult de cincizeci de dolari

Ray închise ochii, aşteptând reacţia explozivă a fratelui său. Cum nimic de felul acesta nu se întâmplă, Ray deschise ochii şi, spre surpriza lui, văzu că acesta rămăsese foarte calm.

- Pe urmă, mai e şi rochia mea de bal, spuse Janet, profitând de momentul de bună dispoziţie a lui Neil, pentru a-i vorbi de toate extravaganţele pe care le făcuse.

-Voi putea suporta aceste costuri, replică el la fel de liniştit.

- Dar încă nu ţi-a venit cecul pentru lemnele din pădure, spuse Ray.

- Sper că se va sfârşi totul cu bine, spuse Janet.

După masă, cei doi bărbaţi se oferiră, pentru prima dată, s-o ajute la spălatul vaselor.

Erau cu toţii în bucătărie, când auziră uşa din faţa casei dându-se cu putere la perete, după care cineva se opri lipit de peretele din faţa bucătăriei, a cărei uşă o lăsaseră deschisă.

- Ah, de ce dracu aţi lăsat astea în cale? întrebă o voce răguşită.

Cu mâinile vârâte în apa cu detergenţi, Janet întoarse repede capul.

- Pare să fie Luke.

- Si ce naiba vrea? întrebă Neil, plin de nervozitate, în timp ce Ray îi aruncă o privire piezişă. La dracu! scrâşni Neil! Omul ăsta se va muta curând cu totul aici.

- De ce o fi venit? întrebă Janet, surprinsă. Vezi ce e cu el, Ray, te rog.

Toată bună dispoziţie a lui Neil trecu cu viteza fulgerului, când îşi reaminti că vărul lui nu venise nici măcar o dată la Burnettia, în lipsa Janetei.

- De ce n-aţi lăsat o lumină la intrare, ca toate acele lucruri lăsate vraişte de zugravi, să poată fi văzute? întrebă Luke, frecându-şi fluierul piciorului. îmi puteam frânge gâtul!

- Ah, îmi pare rău, Luke, spuse Ray, muncitorii le-au aruncat acolo după ce au terminat de zugrăvit tavanul şi am uitat de ele, continuă el cu ochii spre fratele lui, care părea prea concentrat asupra farfuriei pe care o spăla, pentru a-şi lua în seamă vărul.

- Ah, ce scenă fericită de familie, spuse Luke, uitându-se lung spre Ray, care luă repede un prosop de bucătărie pe care-l lăsase pe masă.

- Poţi participa şi tu la ea, dacă îţi face plăcere, răspunse Janet, aşezând nişte pahare în bufet.

- Mulţumesc, găluşcuţă, dar nu stau mult. Ti-am adus doar sulurile de bumbac pe care m-ai rugat să ţi le cumpăr azi. M-am gândit că ai
nevoie de ele.

- Ai fost la cumpărături? întrebă Neil.

- Da, am trecut pe la familia Stack azi şi, auzind că mă duc în oraş, Jan m-a rugat să-i iau şi ei nişte pânză.

- Ah, nu ştiam că treci în fiecare zi pe-acolo, spuse Neil.

- Da, am fost pe-acolo în fiecare zi, de când s-a accidentat doamna Stack. Plec, acum, continuă el. Nu-mi place să întrerup lumea care e ocupată, comentă el, îndreptându-se spre uşă. Acolo însă se mai întoarse o clipă şi adăugă: sper că am cumpărat ceea ce trebuia. Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor când pui draperiile. Noapte bună.

Janet zâmbi amuzată, dar după ce Luke închise uşa, rămase înlemnită de expresia furioasă care se aşternu pe faţa lui Neil.

- N-am ştiut că Luke a vizitat atât de frecvent familia Stack în ultimul timp, remarcă el.

- Da, a venit în fiecare zi, pentru a se interesa de starea de sănătate a doamnei Stack, răspunse Janet cu candoare.

Ray îşi privi fratele cu coada ochiului. Aşadar, ceea ce văzuse pe faţa lui nu fusese furie, ci gelozie, îşi spuse el zâmbind amuzat.

Capitolul 10

Nu era nicio cale să-i poţi înţelege pe bărbaţi, se gândi Janet în timp ce se intinse în patul ei, în acea noapte. Cine s-ar fi gândit că apariţia lui Luke va provoca o asemenea schimbare de comportament şi expresie, la soţul ei. Neil râdea fericit, spălând farfuriile amuzat, iar în momentul în care-l văzuse pe Luke devenise mai rece ca un sloi de gheaţă. Ce sfârşit, pentru o seară care începuse atât de frumos! îi mulţumi totuşi în gând lui Ray pentru atitudinea prietenoasă pe care o avusese faţă de ea tot timpul. Ce s-ar fi făcut dacă ar fi trebuit să înfrunte două feţe morocănoase, înainte de a se duce la culcare?

Si Luke! Ce i-a venit să aducă la ora aia sulurile de pânză? Nici măcar nu cumpărase ce-i spusese ea. Si doar îi dăduse o mostră. Au înnebunit toţi Stonhamii, sau ce? Oricum, era foarte mulţumită că se confesase despre banii pe care îi cheltuise, mai ales că o făcuse într-un moment foarte potrivit, când starea bună în care se afla îl făcuse pe Neil să n-aibă nicio obiecţie, îşi mai spuse ea, şi adormi împăcată.

în următoarele săptămâni, îi mai rămăseseră foarte puţine treburi de făcut în casă. în plus, cum zugravii puseseră stăpânire pe toate camerele şi oriunde te-nvârteai dădeai numai de ei şi de cutiile lor cu vopsele, Janet se hotărî să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului afară. Neil o duse la padocuri, îi arătă cum funcţionează o combină, îi răspunse cu răbdare la avalanşa

de întrebări, cu privire la tot ce vedea şi auzea.

Neil îi privea gânditor faţa fină, care se exterioriza cu atâta sinceritate şi se mira de întrebările pe care tânăra englezoaică le punea la fiecare pas. Nu era numai simplă curiozitate. Era un real interes şi Janet dădu dovadă de multă inteligenţă în subiectele pe care le abordă.

Fusese într-adevăr foarte norocos că acceptase să fie soţia lui, îşi spuse el. Cum ar fi fost dacă în acea noapte, în furia lui, ar fi întâlnit o altă fată căreia să-i propună s-o ia de soţie? se întrebă el. Din toate milioanele de fete pe care le putuse întâlni în Anglia, a ales această fată, care n-avea casa ei proprie şi care îşi dorea cu atâta pasiune una.

Se întoarse încet spre Burnettia. Faţa ei nouă strălucea în lumina soarelui şi-şi simţi inima plină de sentimente contradictorii.

- Neil, pot să mă mai duc cu Alfred, cu combina, la padocuri? Nu vrea să mă ia fără permisiunea ta, spuse dintr-o dată Janet, care vorbise între timp cu Alfred, văzându-l pe Neil pierdut în gândurile lui.

- Nu e nimeni acum acolo, care călăreşte.

- Stiu, dar vreau să mă lămuresc şi eu ce simt bărbaţii la padocuri că stau toată ziua pe-acolo şi nu se plictisesc, spuse ea.

- Bine, răspunse Neil, după care se întoarse spre Alfred, vrând să-i spună să fie atent ce se întâmplă cu Janet, dar se gândi imediat că ar fi o remarcă prea prostească şi renunţă. Toţi muncitorii lui ţineau prea mult la Janet pentru

a nu fi atenţi ce se întâmplă cu draga lor doamnă Jan.

După ce combina se îndepărtă, Neil rămase privind-o îndelung, până deveni din ce în ce mai mică, din cauza distanţei, iar capul Janetei părea doar o pată de cernealã, pe linia orizontului. După asta se apropie iar, din ce în ce, şi o auzi râzând printre sunetele scrâşnite ale motorului. Când ajunseră în faţa lui, Janet îi spuse ceva lui Alfred, el încuviinţă şi acceleră din nou, în râsetele vesele ale tinerei.

Janet avu de asemenea grijă să cureţe grădina şi să pună nişte piloni cu globuri decorative în locurile în care fusese tăiată viţa de vie. Ray privi cu ochi critic totul şi declară că există destule dezavantaje să ai nevastă, mai ales când ai una atât de cheltuitoare, dar Neil îi replică imediat că nu e treaba lui cât a cheltuit sau nu Janet pentru casă. Cum Ray era atât de fericit în acea perioadă, nu se simţi ofensat.

Janet o invită pe Antoinette la cină şi aceasta acceptă cu bucurie. îşi făcură astfel planuri pentru petrecerea pe care vroiau s-o dea de ziua lui Ray şi se entuziasmară la ideea că vor anunţa logodna celor doi tineri. Janet însă, realiză că mai erau doar două săptămâni până atunci, aşa că în zilele următoare grăbi toate pregătirile, curăţând dezastrul lăsat în urma lor de muncitorii care zugrăviseră casa şi întrebându-se dacă va mai reuşi vreodată s-o pună la punct.

Carpeta pentru salon le fusese returnată de la Sydney,

arătând din nou ca nouă, iar doamna Stack veni împreună cu soţul ei să supervizeze punerea draperiilor. După ce brocartul roz-închis fusese aşezat la ferestre, doamna Stack o privi pe Janet şi declară că arată ca şi cum şi-ar fi împlinit în sfârşit un vis foarte drag.

După ce mobila fusese şi ea lustruită şi rearanjată, Janet le permise celor doi fraţi să facă ceea ce ei numiră cu amuzament, inspecţia.

-Nu cred că se putea mai bine, spuse Ray, uitându-se cu admiraţie în jur.

-E foarte frumos, spuse Neil, dar.

-Dar? întrebă ea repede.

-Cred că acum o să mă întind peste tot, dacă e atât de curat, fiecare colţişor.

- Ah, bineînţeles, şi eu voi face la fel îmi voi pune o pernă unde voi avea chef, pe covor, şi mă voi întinde cu cărţile şi revistele mele.

-Vrei să spui că voi avea voie să mă întind pe jos şi cu picioarele rezemate de şemineu? şi pot să-mi las lucrurile pe unde apuc dacă sunt grăbit?

-Da, Neil.

-Ah, însemnă că mai e încă o casă, Burnettia mea, şi nu doar un lucru demn de expus.

-Da. Eşti mulţumit?

-Mulţumit, spuse el încet.

De ce a fost să fie aşa, să n-o cer de nevastă cum ar fi meritat? se gândi Neil cu insistenţă, toată seara. De ce a

trebuit să existe această barieră între ei? Deşi Janet nu-i reproşase niciodată nimic cu privire la cele întâmplate, ştia că vorbele mătuşii Phoebe o răniseră mult şi distruseseră apropierea care, în mod sigur, se instalase între ei înainte de această poveste. îl invidia pe Ray, care stătea alături de Antoinette în sufragerie şi făceau împreună lista invitaţilor pentru logodna lor. Pentru el, totul decursese normal. îi spusese fetei că o iubeşte şi acum se pregătesc să anunţe logodna. îi privi lung şi se îndreptă spre ieşire, să o caute pe Janet. O găsi stând în genunchi în baie, spălând duşumeaua.

- Nu poţi să te mai gândeşti la nimic altceva în afară de toate aceste treburi? întrebă el din pragul uşii şi Janet îşi ridică, surâzătoare, capul. Hai mai bine să mergem la Mary să jucăm cărţi, continuă el.

- Bine, răspunse ea, cu amabilitate. Poate că Neil se plictisise să vadă casa întoarsă cu susul în jos atâta vreme şi vroia o seară mai agreabilă, se gândi ea. O seară cu Mary şi Mac putea fi relaxantă pentru amândoi. Trebuie însă să aşteptţi să mă schimb, preciză ea.

- De ce? îţi stă foarte bine aşa, replică el.

Janet se privi în oglindă. Nu era, într-adevăr, nimic în neregulă cu rochia ei, iar el, se părea, nu avea dispoziţia cea mai nimerită pentru a mai putea aştepta.

- Bine, răspunse Janet. Pot atunci să-mi spăl mâinile? întrebă ea atât de dulce şi de incitant, încât Neil simţi imediat nevoia s-o cuprindă în braţe şi s-o strângă la piept.

Dădu doar uşor din cap aprobator, după care ieşi să pregătească maşina.

-Janet se spălă repede pe mâini, alergă apoi într-un suflet până în dormitorul ei, îşi puse nişte ruj pe buze şi coborî în fugă scările.

Ca întotdeauna, familia McMahons fu foarte fericită să-i vadă. Janet le vorbi ca de obicei despre Burnettia, iar Mary, uitându-se atent, când la ea când la Neil se întrebă din nou care fusese motivul pentru care se căsătoriseră, pentru că nu păreau deloc afectuoşi unul cu celălalt. îşi duse apoi mâna la gură, ca şi cum ar fi descoperit în sfârşit cauza. Probabil erau acele lucruri dintre un soţ şi o soţie care în cazul lor nu se întâmplau, pentru că nu era niciun semn de apropiere, între ei, niciodată.

- Ce se întâmplă cu tine, azi, Mary? o întrebă nemulţumit Mac, în momentul în care ea puse jos o carte greşită.

Mary se scuză, iar Neil se gândi ce enervare ar fi fost în acel moment dacă ar fi jucat cu străini.

Cum nu-şi dăduse seama de toate acestea până acum? continuă Mary cu reflecţiile. Janet era bine îmbrăcată întotdeauna, făcuseră o mulţime de lucruri împreună pentru Burnettia şi Neil se purta politicos cu ea în prezenţa străinilor, dar niciodată n-avea pentru ea nici măcar o privire afectuoasă. Janet era la fel de rece, cu el. N-o văzuse niciodată să-l atingă şi nu-l chema niciodată cu vreun apelativ drăgăstos. Biata Janet, se gândi Mary. Si

bietul Neil. Care fusese, oare, motivul căsătoriei lor, o căsătorie pe care toţi o crezuseră atât de romantică, reflectă Mary, punând la întâmplare o carte pe masă.

- Hei, termină cu visarea şi concentrează-te, protestă Mac şi Mary ridică din umeri, ca pentru a se scuza din nou, privindu-şi cu duioşie prietenii.

Inevitabil, în timpul cinei, Neil începu să vorbească despre recoltă cu Mac şi când Janet simţi că soţul ei e destul de adâncit în acest subiect, începu să-i expună prietenei sale modul în care-şi dorea să arate marele eveniment care urma să aibă loc la Burnettia după mulţi, mulţi ani.

- Mă tem că nu voi fi gata cu toate la timp se confesă Janet.

- Voi veni şi te voi ajuta cu tot ce voi putea. Cine îţi face aprovizionarea?

- Eu fac tot. Bluey vine şi mă ajută şi el ori de câte ori poate.

Mary zâmbi. Toată lumea o apreciază pe această mică englezoaică,
harnică şi optimistă, care se înhămase la toată treaba care fusese de făcut la Burnettia şi care încercase din răsputeri să rezolve totul, deşi era într-o ţară străină, cu obiceiuri atât de diferite faţă de ţara din care
venea, se gândi ea. Oare Neil realizase tot efortul ei?

Mary se uită din nou la bărbatul care gesticula larg, cu pipa în mână, zâmbind cu căldură la observaţiile lui Mac.

Remarcase frumuseţea surâsului lui încă de prima dată când îl întâlnise. Care era părerea Janetei despre soţul ei? Era o problemă prea delicată pentru a discuta despre asta, dar femeile vorbeau deseori între ele despre astfel de lucruri.

Când bătrânul orologiu din perete anunţă ora unsprezece, Neil se ridică, lăudând modul cum fuseseră primiţi şi în acea seară, doar că era timpul să plece, pentru că a doua zi aveau din nou foarte mult de lucru.

Drumul spre casă îl parcurseră în tăcere, dar Neil simţi cu toată fiinţa lui prezenţa fetei de lângă el. Gândindu-se că era totuşi prea multă linişte, deschise radioul. O femeie cu o voce guturală cânta ceva de genul ce înseamnă să fiu lângă tine, iubitule, şi Neil închise brusc.

Janet îl privi cu atenţie. Nu-l mai văzuse niciodată în starea asta.Părea foarte preocupat de ceva, dar nu i se păru potrivit să-l întrebe ce anume era cu el. N-o auzise niciodată pe mama sa întreb ându-şi soţul ceva de genul: “ce e cu tine, dragă”? De obicei, răspunsul era în astfel de cazuri, “ah, nimic”, ştia prea bine.

Munca era unica soluţie care-i era la îndemână, pentru a nu se mai gândi la relaţia ei cu Neil, reflectă Janet a doua zi dimineaţă. Si avea, într-adevăr, o sumedenie de treburi de făcut, pentru a se obosi atât de tare încât să nu mai aibă timp şi energie să se mai gândească şi la altceva.

Ray se apropie de ea cu o privire prin care-şi cerea iertare şi cu o listă mare în mâini.

-Jan, îmi pare rău că va trebui să te oboseşti din nou atât de mult, dar sunt obligat să invit cincizeci de persoane.

- Cincizeci? întrebă ea şi se gândi imediat că n-aveau cincizeci de scaune. Unde va sta toată această lume, se întrebă ea, îngrozită. Va fi totul în regulă, dacă vom face o petrecere cu bufet, se forţă ea să zâmbească.

-Ah, asta spunea şi Antoinette, dar credeam că vrei să găteşti.

- Da, nu cred că vom face bufet, fiind prima petrecere aici, după atâţia ani. Mary s-a oferit să mă ajute, şi chiar şi Bluey.

- Bluey? o întrerupse el.

- De ce nu? M-a ajutat atât de mult la bucătărie, şi când s-a întors la lucru, m-a asigurat că va veni ori de câte ori voi avea nevoie.

Ray se gândi la faţa roşie de mânie a lui Bluey, când îl văzuse astăzi lângă tractorul lui, înjurând de mama focului. Era sigur că Janet nu-i văzuse încă niciodată această faţă.

- Eşti sigură că e bine să-l chemăm, în acest caz?

- Foarte sigură.

- Oh, sper să nu te înşeli, spuse el, simţind viermele îndoielii.

Ray şi Antoinette rezervară un local pentru cununia lor. îşi
cumpăraseră verighete şi făcuseră planuri extravagante pentru viitorul lor. Janet ascultă totul cu durere în piept. Ce

diferenţă între modul lor de a-şi pregăti nunta şi modul în care o făcuseră ea şi Neil.

Cu o zi înaintea petrecerii pentru ziua lui Ray, Janet fu îngrozitor de ocupată. Apoi, spre seară, trebuise să meargă în oraş pentru a-şi da examenul de sfârşit de an pentru cursul de prim-ajutor. După ce fusese atât de entuziasmată că participase la acest curs, nu vroia să lipsească de la examen. în plus, trebuia să se întoarcă acasă devreme, pentru a-şi continua treburile. îi spuse deci prietenei sale că era mai bine dacă se ducea singură, pentru a nu fi tentate să zăbovească împreună, la vreo cafenea.

Amândouă considerau că examenul era foarte important, astfel că hotărâră să se despartă pentru acea seară şi Janet se încadră, relaxată, pe şoseaua care ducea la oraş, şi pe care o ştia acum ca-n palmă.

Când se întoarse acasă, se gândi la prima zi în care parcursese acest drum împreună cu Neil. Atunci era încă iarnă, pământul era încă aproape îngheţat şi copacii dezgoliţi. Acum era vară şi pământul era uscat.

Deodată, atenţia îi fu atrasă de sunetul ciudat al motorului, care se opri, pe urmă, imediat. Janet puse piciorul pe accelerator, dar maşina nu mai vru să pornească. Se dădu jos, împinse maşina la marginea drumului şi apăsă lung claxonul, în speranţa că cineva o va auzi. Nu mai avea benzină şi se întrebă cum se va descurca, în acest caz, în pustietatea aceea.

Stătu câteva minute aşezată la volan, cu ochii pe

ceasul de bord. Era zece şi jumătate. Neil era în pat la acea oră, în mod sigur. Dacă era obosit, nu aştepta niciodată, seara, întoarcerea ei. îşi aduse aminte că Ray se dusese în oraş, aşa că se hotărî să aştepte. O va duce el acasă. Sau poate, între timp, va trece altcineva pe acolo.

Stinse farurile şi începu să contemple cerul plin de stele.

Era o seară foarte frumoasă. După un timp, se uită din nou la ceas. Stătea aşa de douăzeci de minute şi încă nu trecuse nimeni pe acolo.

Se dădu jos din maşină şi se uită cu atenţie în jur. Burnettia era la cinci mile depărtare. Cea mai apropiată casă era a lui Luke. Două mile depărtare.

Era însă o cale mai scurtă, peste padocuri, dacă ar avea curajul să se-ncumete s-o facă la această oră. Janet ridică din umeri. Era singura soluţie. Pe urmă, Luke o va duce acasă.

Putea să lase maşina acolo fără nicio problemă, pentru că toată lumea din jur ştia a cui era. Dacă va trece cineva pe acolo şi o vor vedea, îl vor anunţa pe Neil sau pe Ray.

Porni, deci, la drum. Umbrele din lumina lunii o făceau să tresară, dar încercă să-şi facă singură curaj, spunându-şi că nu i se putea întâmpla nimic prin acele părţi, cu oameni atât de generoşi şi de inimoşi. De altfel, la acea oră, dormea toată lumea. Animalele dormeau şi ele, aşa că n-avea de ce să-şi facă probleme.

în ciuda acestor gânduri, însă, grăbi pasul şi când văzu

din depărtare casa lui Luke, se bucură din toată inima, observând lumină la una dintre ferestre. Ca în fiecare seară, în ultimul timp, Luke stătea singur şi îngândurat, întrebându-se ce-l făcuse să nu mai dea pe la Burnettia în zilele care au trecut. Janet însă n-avea cum să bănuiască, desigur, starea lui. înţelegând, până la urmă, că Neil era gelos pe el, Luke hotărâse să-şi răărească vizitele.

Când auzi paşi pe scări, deschise repede uşa. Văzând-o pe Janet apropiindu-se în fugă, îşi desfăcu braţele şi le întinse spre ea, iar tânăra îi căzu la piept, sfârşită.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el, alarmat.

- Nimic foarte grav. Maşina.

-Ai avut un accident? o întrerupse el, invitând-o în hol.

- Nu, nu, răspunse ea cu dificultate. Aşteaptă puţin. spuse ea trăgându-şi sufletul, în timp ce Luke o mângâia, îngrijorat, pe braţ. Am rămas fără benzină, spuse ea, în sfârşit. Am uitat să-i fac plinul. Casa ta
era cel mai aproape.

Luke îşi ridică sprâncenele, surprins.

-Ai venit pe jos?

- Da. Am venit pe scurtătură. N-a fost chiar distractiv, surâse ea. Nu puteam nici să merg cinci mile pe jos la ora asta, aşa că am venit la tine, să te rog să mă duci acasă. Neil doarme sigur la ora asta şi pentru că mâine va fi o zi grea, nu vreau să-l trezesc.

Luke nu spuse nimic şi Janet se întrebă de ce. Acesta însă se gândea la vărul său. Dacă adormise deja şi-l sunau

să-l cheme după ea, în mod sigur ar fi foarte enervat. Auzind că soţia sa venise la el la acea oră, l-ar fi scos rău din sărite şi ar fi făcut scandal, odată ajuns la Springvale.

Pe de altă parte, dacă o ducea acasă, Neil şi-ar fi putut imagina cine ştie ce, orb de gelozie cum era. Pe urmă, îşi dădu seama că maşina lăsată pe şosea era mărturia celor întâmplate, iar Neil putea astfel să-şi dea seama că Janet nu avusese altă soluţie decât să-l caute pe el.

- Bine, te voi duce acasă, spuse Luke cu un surâs agreabil.

Capitolul 11

La ora zece si jumătate, Neil aruncă ziarul pe care-l răsfoise până atunci si se decise să pregătească cina. Janet îi promisese că se va întoarce repede acasă, pentru că mai erau încă multe de făcut pentru organizarea petrecerii. Nu se întorsese însă nici până la acea oră si nu vor putea termina, desigur, toate treburile până la sosirea invitaţilor.

Când intră însă în bucătărie, fu surprins de cantitatea imensă de prăjituri care erau aşezate frumos în cutii, una peste alta. Deschise apoi uşa frigiderului şi uimirea îi crescu şi mai mult. Niciodată, până atunci, de foarte mulţi ani, nu se mai gătise atât de mult la Burnettia. Lista de cincizeci de invitaţi crescuse până la urmă la şaizeci, dar Janet pregătise deja aproape totul.

Louise se oferise, de asemenea, să facă o parte din prăjituri şi se preocupase de toate acestea cu mult timp înainte, întrebându-se care era, de fapt, evenimentul care-i făcuseră pe cei de la Burnettia să dea petrecerea: ziua de naştere, sau logodna lui Ray? Până la urmă, făcuse o tavă cu prăjituri speciale pentru logodnă, cu cupidoni şi fundiţe, iar alta cu dulciuri tradiţionale, care se serveau în mod obişnuit la sărbătorirea zilelor de naştere. Doamna Stack, o mare organizatoare de petreceri şi festivităţi, le dăduse sfaturi din toată inima, având în vedere faptul că nu prea putea fi de ajutor în alt mod, cu o singură mână. Mary aproape se mutase la Burnettia în ultimele zile, dar grosul muncii căzuse, totuşi, pe umerii soţiei sale.

La ora unsprezece, Neil începuse să-şi facă probleme. în mod sigur, examenul, oricât s-ar fi lungit, nu durase până la acea oră.

Următoarea oră de aşteptare fu cea mai lungă din viaţa sa. Se duse îngrijorat până la poartă, ascultând cu atenţie dacă se auzea cumva vreo maşină. Dacă a avut vreo pană şi a rămas pe şosea singură la ora asta? Alergă imediat la garaj pentru a lua maşina să plece în oraş s-o caute pe Janet, dar îşi aduse aminte că Ray plecase ceva mai devreme. Cine ştie însă când va avea de gând să se-ntoarcă acasă. Dezolat, se întoarse din nou spre poartă. Poate ar fi mai bine s-o sune pe Mary şi s-o întrebe la ce oră s-au despărţit. Deodată, respiră uşurat. Printre copacii de la marginea curţii se vedeau luminile unor faruri.

Aşteptă cu nerăbdare ca maşina să se apropie. Nu era maşina lui, însă. Uitându-se cu mai multă atenţie, ştiu că era maşina lui Luke. îl tachinase de prea multe ori cu privire la maşina lui de mare putere, pentru a n-o recunoaşte acum.

Maşina se opri în faţa porţii şi Neil o văzu pe Janet stând pe scaunul de lângă Luke, după care o auzi spunând foarte clar.

- M-a aşteptat.

- Bineînţeles că te-am aşteptat, spuse Neil, imediat ce Janet deschise portiera. Ai avut examen pentru cursul de prim-ajutor, nu-i aşa?

- Da, răspunse Janet. Dar mi s-a stricat maşina sau am

rămas fără benzină, nu ştiu exact.

- Aşa că ai alergat imediat la Luke, spuse el ironic.

- Las-o baltă, Neil, spuse Luke, ieşind din maşină.

- Ba n-o las deloc. Cum dracu a rămas maşina fără benzină exact lângă Springvale?

- Nu te prosti, Neil. Am mers pe jos până acolo, aproape două mile.

- Două mile? Vrei să te cred?

- Mă crezi, nu mă crezi, asta am făcut. Am alergat peste păşune, spuse ea, când realiză că vocea lui Neil fusese extrem de insinuantă. Ah, crezi că.

Nu mai putu continua. Era şocată.

- Dar e foarte evident, replică Neil. Ai crezut că voi fi în pat la ora asta, şi nu te voi vedea sosind cu el, nu-i aşa? N-aş fi avut, atunci, de unde să ştiu ce se întâmplă.

- Cum îndrăzneşti? spuse Janet, în culmea furiei. Cum îndrăzneşti să gândeşti despre mine aşa ceva? Si despre Luke? Totul a fost exact aşa cum ţi-am spus. întreabă doctorul de la ambulanţă dacă am fost acolo, sau nu. Gândeşte-te cum a fost când m-am văzut nevoită să traversez păşunea, doar pentru că tu ai uitat să pui benzină în maşină. Ce fiinţă oribilă poţi fi, Neil!

- Calmează-te, calmează-te, spuse Luke, care se amuză de minune în tot timpul acestei scene.

Janet se întoarse imediat spre el, replicându-i:

- Sunt şi eu o Stonham, nu-i aşa?

Luke râse uşor şi se întoarse pe scaunul lui din maşină.

Nu mai avea de ce să rămână acolo. Janet era perfect capabilă să-şi susţină cauza în faţa lui Neil.

-Am plecat! Nu-mi place să mă amestec în problemele de familie.

Porni motorul, după care scoase capul pe fereastră, strigându-i lui
Neil, amuzat:

-A fost totul exact cum ţi-a spus Janet, băiete, spuse el, şi demară.

Neil şi Janet rămaseră înfruntându-şi privirile în lumina lunii. Ea era
împietrită de indignare, el negru de furie, amintindu-şi că Luke fusese în fiecare zi la familia Stack cât timp Janet fusese acolo, că nu dăduse nici măcar un telefon la Burnettia şi că avusese o serie de remarce acide, în spatele lor, de multe ori.

-Deci, acum nu mai sunt pentru tine decât o fiinţă oribilă, nu-i aşa? Mai înainte însă ca ea să apuce să răspundă, Neil o prinse strâns în braţe şi o sărută lung pe gură. Am vrut să-ţi dau un motiv să mă urăşti şi mai mult, continuă el, şi intră în casă.

Janet îşi duse mâna la buze şi-l privi cum se îndepărtează. Ochii i se umplură de lacrimi. După ce auzi uşa camerei lui închizându-se, Janet intră şi ea în dormitorul ei şi se dezbrăcă pe întuneric. După ce se întinse sub pilotă, se uită de câteva ori spre uşa neîncuiată a camerei ei, aşteptând.

Toată supărarea ei trecu în momentul în care îşi dădu seama că, de fapt, Neil fusese atât de furios nu din pricina ei, ci din pricina celor făcute de el însuşi.

De ce nu-şi dăduse seama, până atunci, că Neil era gelos pe Luke? Gelozia nu însemna decât teama de rivali, îşi spuse ea surâzând uşor, şi adormi.

Neil avu o noapte foarte neliniştită. Era plin de remuşcări cu privire la ceea ce gândise, spusese şi făcuse, mai ales după ce Ray intrase în camera lui foarte speriat, după ora unu noaptea, şi-l întrebase ce se întâmplase, pentru că-i găsise maşina abandonată pe şosea, la cinci mile depărtare. Rezervorul de benzină era gol. Cum ajunsese Janet acasă, pe jos? întrebă Ray.

Neil îi răspunsese că o adusese acasă Luke, iar fratele său îi aruncase o privire îngrozitor de usturătoare.

A doua zi dimineaţă, Neil vru să-şi prezinte scuze Janetei, dar fu imposibil să găsească un moment în care să fie singur cu ea.

Ray rămase toată dimineaţa împreună cu ei şi chiar dacă îşi evitară privirile, nu spuseseră nimic cu privire la cele întâmplate. Era ziua fratelui lui şi, în plus, ziua logodnei lui, de care îşi va aminti toată viaţa, aşa că nimic nu trebuia să-i strice bucuria.

Spre prânz sosi şi Louise, cu alte cutii de prăjituri, pe care le făcuse fără să-i mai întrebe.

Veni pe urmă şi Mary, cu un pachet atât de mare, încât abia putu să intre pe uşa din faţă. Urmară domnul şi

doamna Stack cu un buchet uriaş de flori culese din grădina superbă a proprietăţii lor şi maşina Antoinettei, care îşi aduse părinţii. Neil ieşi pentru o vreme, deoarece nu era în dispoziţia necesară de a zâmbi tot timpul, aşa cum cereau circumstanţele.

Nimănui însă nu-i păru suspectă lipsa lui, când se retrăsese pe marginea heleşteului, unde se aşeză pe o bancă, cu ochii în pământ.

Cum reuşise să strice totul? Ar fi vrut să se poată întoarce în timp, pentru a nu-i mai fi invitat la căsătoria lui pe unchiul şi pe mătuşa lui.

întâlnise cea mai minunată fată din lume. Nimeni în afara ei n-ar fi fost atât de fericită venind într-o casă atât de mizeră, dar pe care o
iubise şi o făcuse să aibă din nou viaţă.

Cum ar mai putea s-o convingă, acum, după toate cele întâmplate, că o iubea?

îşi trecu disperat mâinile prin păr. Ceea ce făcuse noaptea trecută era de neiertat, ca şi ceea ce făcuse în noaptea aceea, cu câtva timp în urmă.

Ar putea vreo femeie să uite şi să ierte astfel de lucruri? Se îndoia. Oricum, chiar dacă-l ierta, chiar dacă nu, trebuia să-şi ceară iertare. Iar cu Luke trebuia să aibă câteva explicaţii. Vărul lui ştia mult mai bine decât Janet de ce trebuia să se explice.

încet, încet, se întoarse spre casă, simţindu-se însă vlăguit şi fără nicio speranţă.

Alfred, Nick şi domnul Stack erau foarte ocupaţi când ajunse el în casă, pentru că tocmai se aduseseră o mulţime de scaune de la Byways. Se străduí să-i ajute şi el, dar era foarte deprimat şi fără chef.

Ray le atrăsese atenţia că se prevedea o zi foarte caldă şi o noapte asemenea, astfel încât, cu siguranţă, multă lume va prefera să stea în grădină, care era acum frumos amenajată şi foarte atractivă.

în momentul în care intră în bucătărie, o găsi pe Mary amestecând ceva într-un bol, altă doamnă alegea cuţitele de masă, doamna Ryan făcea crema de whisky, iar Bluey punea măslinele pe nişte scobitori.

Neil plesni uşor din buze, întrebându-se cu ce ar putea fi de folos acolo.

în acest moment, Janet ridică ochii din chiuveta în care spăla salata şi întrebă:

-Eşti în căutarea unei ocupaţii?

-Pe dracu! spuse Bluey, vădit plictisit de munca pe care o făcea. Se
simţea desigur mult mai bine la padocuri, dar asta era o altă poveste.

Până la ora patru fură terminate toate pregătirile şi cei care le executară se retraseră rând pe rând să facă duş, să-şi schimbe hainele, să se aranjeze. Cu toţii se întoarseră după asta cu mult mai mult entuziasm decât avuseseră dimineaţă.

Uitându-se lung după Mary, care plecă să se schimbe

pentru petrecere, Janet se gândi cât de norocoasă fusese, cu prietenii pe care şi-i făcuse acolo.

Se duse la poartă şi analiză casa din toate părţile, în timp ce Neil era la padocuri.

Janet scoase un oftat adânc de mulţumire. îi promisese o casă şi o avea. îi promisese că-i va da mână liberă s-o aranjeze cum va dori, şi aşa făcuse. Si-i mai spusese că nu va mai fi singură.

Toate acestea se îndepliniseră. îi promisese un statut şi siguranţă, prin căsătoria cu el. Le avea. îşi ţinuse toate promisiunile.

Iar după sărutul atât de pasional pe care i-l dăduse ieri noapte, ştia sigur că o iubea.

Janet regreta acum foarte mult că nu încercase să se apropie mai mult de el, în ciuda pactului pe care-l făcuseră.

întorcându-se înăuntru, Janet îl întâlni pe Ray în hol, aşa că intraseră împreună în sufragerie, unde totul era pregătit pentru aşteptarea musafirilor.

în bucătărie, fiecare colţişor fusese ocupat cu platouri şi tăvi, toate acoperite cu staniol, pentru a le feri de insecte.

în sufragerie, mesele fuseseră puse cap la cap şi acoperite cu feţe de masă imaculate, pe care erau plasate, din loc în loc, vaze cu flori aranjate cu multă artă de doamna Stack. La momentul potrivit, doamna Ryan şi doamna Wild, bucătăreasa lui Luke, erau instruite să aducă platourile. Veranda fu eliberată şi curăţită şi fură aşezate

scaune pe care dansatorii se puteau odihni.

- E absolut perfect, spuse Ray, şi Janet îi mulţumi fericită.

Janet îşi programă timpul astfel încât să se poată relaxa înainte de petrecere. După ce îşi spălă părul şi făcu un duş, deschise larg ferestrele camerei şi privi calm asfinţitul. Lanurile care înconjurau casa ofereau o privelişte atât de liniştitoare, încât Janet se simţi cum nu se putea mai mulţumită.

îmbrăcă o rochie de culoarea jacarandei şi se aşeză în faţa oglinzii, la măsuţa de toaletă, întrebându-se dacă Neil va intra în camera ei.

Ştia că ţinea foarte mult să poarte cu această ocazie colierul cu diamante, care era în seiful lui. Avea astfel prilejul să-şi ceară iertare pentru ce spusese noaptea trecută. Nu aveau altă şansă să fie singuri mai târziu.

După câteva minute, se auzi o bătaie discretă în uşă şi ea îl invită să intre, aproape şoptit.

-Ai uitat de colier, spuse el.

- Am fost foarte ocupată, ca să am timp să mă mai gândesc şi la asta, spuse ea, ridicându-se în picioare.

- Da, ai avut o zi foarte încărcată.

Ce formulă banală, îşi spuse Janet.

- Sunt însă convins că va fi o petrecere foarte frumoasă. Nu poate fi altfel, după tot efortul pe care l-ai făcut.

- Pot să-ţi prind eu colierul? întrebă Neil şi Janet

răspunse, întorcându-se cu spatele:

- Da, te rog. Nu sunt obişnuită cu acest sistem de închidere,
preciză ea, sperând că el nu va auzi cât de rapid îi bătea inima.

Închizătoarea de platină scoase un clic uşor şi Neil simţi trupul soţiei sale tremurând abia perceptibil, aşa cum simţise şi altădată. O prinse de umeri şi o întoarse uşor spre el.

- Mă urăşti chiar atât de mult, Janet? Am simţit cum ai tremurat, când te-am atins. Am simţit asta şi altădată. îmi pare atât de rău, spuse el şi mâinile îi căzură, grele, pe lângă corp.

- Nu te-am urât niciodată, Neil, îl asigură ea.

- Asta mă surprinde, spuse el pe un ton uşor ironic. După tot ce ţi-am făcut. Vreau să-ţi cer iertare pentru ce ţi-am spus în Anglia. Mi-am dat seama că am început totul în mod greşit. Am tratat totul într-o manieră foarte urâtă.

- Eu trebuie să-mi reproşez mult mai multe decât tine. Nu trebuia să te ascult. Dar dacă n-ai fi făcut ce ai făcut, nu aş fi fost aici acum.

- Ar fi fost o mare pierdere, atât pentru mine cât şi pentru Burnettia. Dar acum, vreau să te rog să mă ierţi mai mult pentru ce ţi-am spus ieri seară, decât pentru ce a fost în trecut. îmi ieşisem din minţi de îngrijorare. Era atât de târziu, când te-ai întors. Mi-am imaginat tot soiul de lucruri rele.

Janet nu spuse nimic. Stătea doar în faţa lui, în picioare, cu ochii în podea şi cu obrajiimbujoraţi şi Neil se minună de frumuseţea ei din acel moment.

- Pe urmă, când te-ai întors cu Luke, am simţit că-l urăsc, continuă
el.

- De ce?

- Pentru că nu puteam suporta gândul că ar putea avea ceva ce eu îmi doresc cu atâta disperare. Simţeam că nu pot să pierd nimic din ceea ce am avut. Vezi, Jan, am descoperit că te iubesc. Poate în timp, te vei obişnui cu această idee. Vreau în schimb dragostea ta şi sunt gata să aştept oricât pentru asta. Până când te vei obişnui cu mine şi cu ieşirile mele temperamentale. Am vrut să-ţi spun toate astea. Aşa, sper că vei înţelege mai bine de ce am făcut ceea ce am făcut după plecarea lui Luke.

- Când m-ai sărutat?

- Da, a fost un gest foarte brutal. îmi închipui ce ai crezut despre mine după asta, dar pur şi simplu n-am putut să mă abţin. Am aşteptat să te pot săruta, atât de mult timp. Dar regret că am făcut-o într-un mod atât de abuziv, Jan. Te rog, spune-mi foarte sincer. N-ai. Vreau să spun. N-ai avut. Luke.

- Luke nu înseamnă nimic pentru mine în sensul la care te gândeşti tu, îl întrerupse ea, zâmbind satisfăcută, dar, cum îşi ţinea capul plecat, Neil nu observă nimic. îmi place compania lui şi câteodată mi-e îngrozitor de milă de el. E

atât de singur. De aceea se simte fericit, când vine aici.

- Da, ştiu. Si, mă vei ierta?

- De bunăvoie şi nesilită de nimeni.

Neil, care era pe punctul să deschidă uşa, se întoarse spre ea şi Janet, cu o voce şoptită, îl întrebă:

- Neil, vrei să mă săruţi din nou? Poate nu chiar atât de brutal cum ai făcut-o aseară, dar. să mă săruţi.

- Nu vreau recunoştinţa ta, Janet.

- E întotdeauna recunoştinţă în dragoste, nu-i aşa? întrebă ea, încet. E recunoştinţă în bucuria de a fi unul cu celălalt, e recunoştinţă în faptul că împarţi viaţa ta cu altcineva. Eu aşa cred.

Fusese o notă foarte tandră în vocea ei, şi Neil se întoarse spre ea.

- îţi sunt recunoscătoare, Neil, dar dintr-un alt motiv. Oh, nu mă privi aşa, spuse ea surâzând. Suntem căsătoriţi şi nu e nimic neobişnuit în faptul că doi soţi se sărută.

Neil îi privi faţa radiind de fericire şi îşi apropie buzele de ale ei. încet, prelung şi foarte dulce.

- Aşa e mai bine, spuse ea, punându-şi mâinile în jurul gâtului lui şi luându-i apoi braţele pentru a le aşeza cu delicateţe în jurul mijlocului ei.

- Vrei să spui că?.

- Da, om oribil ce eşti, exact asta vreau să spun.

- Cu toate că am un temperament atât de nesuferit?

- Poate chiar din cauza asta. Da, în ciuda a tot.

Tristeţea dispăruse cu totul din ochii lui, iar faţa

bronzată i se lumină de un surâs fermecător.

- Eşti mai drăgălaşă chiar decât am visat, murmură el. Dar tremuri, încă.

- Din acelaşi motiv din care am făcut-o şi mai înainte, spuse ea, insinuant.

- Ah, ce prost am putut să fiu!... Toate aceste săptămâni, luni. Am pierdut atât de mult timp. N-am putut să.

Neil o sărută cu ardoare. încă, şi încă.

După ce se sărutară, nesăţioşi, câteva minute bune, se auziră bătăi uşoare în uşă.

- Janet, eşti gata? O maşină tocmai a oprit în faţa porţii şi se mai văd încă altele, puţin mai departe.

- Nu, nu e gata, răspunse Neil, cu gura lângă gura ei.

- Dar.

- Pleacă odată.

- Dar. încercă din nou Ray să spună ceva.

- Du-te tu la poartă, întâmpină-ţi musafirii, primeşte-i în casă. E petrecerea ta, răspunse Neil, strângând-o cu putere pe Janet la piept.

Ray se enervă mai întâi, apoi, treptat, pricepu. Era ceva foarte special în vocea fratelui său şi Ray se uită cu disperare la uşa închisă, înnebunit de părere de rău că nu putea să vadă nimic prin lemnul gros.

- Voi veni imediat, Ray, spuse Janet cu voce tremurătoare, după care o auzi foarte clar, continuând: iubitule, te-am umplut de ruj peste tot.

- Oh, cui îi pasă? răspunse Neil. Mie sigur nu.

Cu un surâs larg, Ray se îndreptă spre uşa de la intrare, care era deja larg deschisă. Luminile fuseseră aprinse în toţi copacii din jur şi când sosise Luke, primul dintre toţi invitaţii, râse satisfăcut la tot ce vedea. Burnettia prinsese din nou viaţă.

- Ti-am spus, băiete, chestiile astea arată ca nişte licurici, comentă el, uitându-se spre copacii din jur. La mulţi ani!

- Mulţumesc, Luke! Sunt de acord să merg la vânătoare de canguri cu tine! îl anunţă el cu lumină în ochi.

- Nu pot să cred!

- Da, voi veni. Săptămâna viitoare, când Antoinette se va întoarce în Queensland.

După asta, Ray se întoarse spre uşă, unde apăru Janet, radiind de fericire, în braţele soţului ei.

Nici Ray şi nici Luke nu-l mai văzuseră niciodată pe Neil atât de fericit şi atât de mândru.

- E-n ordine? întrebă Neil, uitându-se spre Luke.
- Da, totul e în ordine, răspunse acesta, mulţumit.

Sfârşit